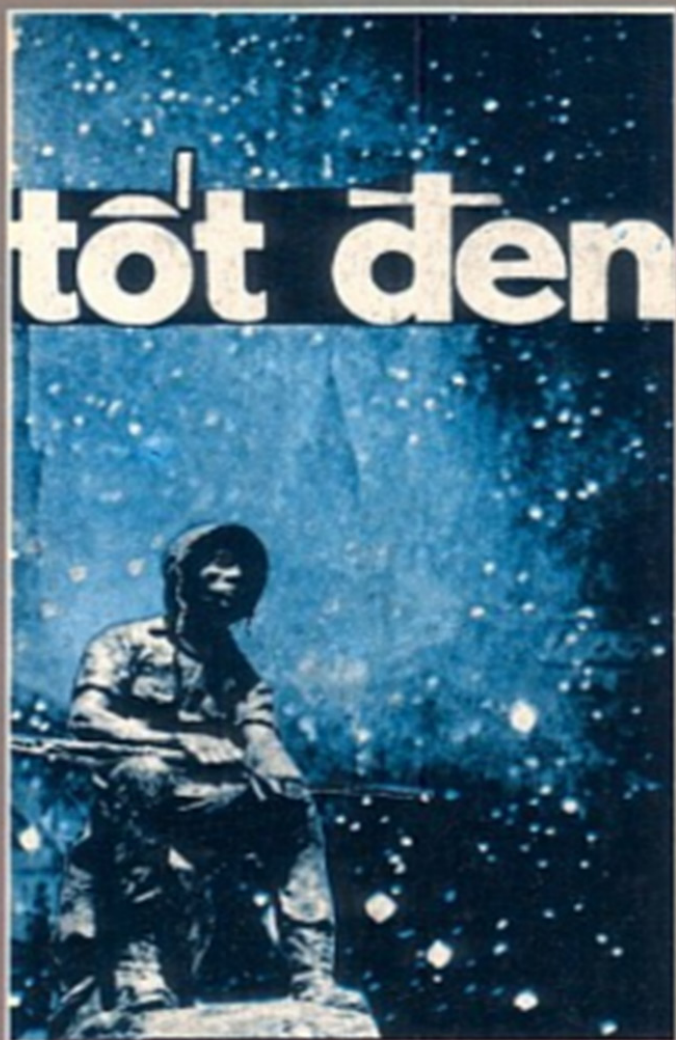

NGUYỄN THỤY LONG

KHÔNG GIAN

tốt đen

Nguyễn Thụy Long

**Không Gian
xuất bản 1971**

tốt đen

nguyễn thụy long

Bìa: *NXB Không Gian*

Nguồn: *Internet*

Trình bày: *Muôn Phương*

Muôn phương góp lại, trả về muôn phương

tốt đen

NGUYỄN THỤY LONG

TIỂU SỬ NHÀ VĂN
NGUYỄN THỤY LONG
(1938 – 2009)

Di ảnh
nhà văn NGUYỄN THỤY LONG

Tiểu sử văn học:
NGUYỄN THỤY LONG

Nhà Văn Nguyễn Thụy Long sinh ngày 09/08/ 1938 tại Hà Nội.

Mất ngày 03/9/2009, lúc 14 giờ tại bệnh viện Nhân Dân Gia Định.

Năm 1952, ông và gia đình vào Nam sinh sống tại Sài Gòn.

Cựu học sinh trường trung học Hồ Ngọc Cẩn.

Sinh viên trường Cao Đẳng Mỹ Thuật Gia Định.

Cộng tác báo Ngàn Khơi với nhà văn Nhã Ca, nhật báo Sống của nhà văn Chu Tử.

Trước 1975, ông xuất bản hơn 30 tác phẩm. Tiểu thuyết đầu tay có tên Vác Nhà Voi (1965) với bút hiệu Lan Giao. Các tác phẩm sau, đều lấy tên thật là Nguyễn Thụy Long.

Ngoài hơn 30 tác phẩm xuất bản, Nguyễn Thụy Long còn cả trăm truyện ngắn và những tác phẩm sáng tác sau này.

Tiểu thuyết Loan Mắt Nhung gây xao động từ tác phẩm, đến tập phim Loan Mắt Nhung do đạo diễn Lê Dân dàn dựng năm 1970.

Năm 2005, ông được phát giải Văn Chương Toàn Sự Nghiệp do Nguyệt san Khởi Hành (Mỹ) trao tặng, nhưng vì sức yếu không tham dự được.

TÁC PHẨM NGUYỄN THỤY LONG: (tiêu biểu)

1/ Vác Ngà Voi (1965, với bút hiệu Lan Giao)

2/ Sầu Đời (Âu Cơ, 1967)

3/ Bước Giang Hồ (1967)

4/ Vòng Tay Đàn Ông (1967)

5/ Chim Trên Ngọn Khô (1967)

6/ Loạn Mắt Nhung (1967)

7/ Tay Anh Chị (1968)

8/ Bà Chúa Tám Cửa Ngục (1968)

9/ Vết Thù (1968)

10/ Đêm Đen (1968)

- 11/ Gái Thời Loạn (1968)
- 12/ Bóng Tối (1968)
- 13/ Kinh Nước Đen (1969)
- 14/ Nữ Chúa (1969)
- 15/ Xóm Cô Hồn (1969)
- 16/ Kiếp Hoang (1969)
- 17/ Nợ Máu (1969)
- 18/ Nhà Chúa (1970)
- 19/ Ven Đô (1970)
- 20/ Bão Rớt (1970)
- 21/ Cầu Cá (1970)
- 22/ Dấu Chân Gió Chạy (1970)
- 23/ Biển Đen (1971)

24/ Biệt Thự Phù Du (1971)

25/ Đàn Ông Đàn Bà (1971)

26/ Hạt Giống Của Trời (1971)

27/ Những Cánh Tay Thuồng Luồng
(1971)

28/ Tốt Đen (1971)

29/ Vang Tiếng Ruồi Xanh (1971)

30/ Dưới Chân Non Nước (1972)

31/ Gió Hú (1972)

32/ Tử Tội Hoan Hỉ (1972)

33/ Mặt Biển Đen (1973)

34/ Nửa Đời Bóng Tối (1991)

35/ Viết Trên Gác Bút (1999)

36/ Giữa Đêm Trường (2000)

37/ Người Xây Lò (2001)

38/ Thìn Ma (2007)

.....

Ngoài ra, Nguyễn Thụy Long còn 3 tác phẩm mới viết:

*Hồi Ưc 40 Năm Cầm Bút

*Hồi Ký Thuở Mơ Làm Văn Sĩ

* Vùng Mả Động (2009)

NGUYỄN THỤY LONG,
BÓNG CHIM TRÊN NGỌN KHÔ
NGÔ NGUYỄN NGHIÊM

ĐU NHẬP VÀO NHỮNG
ĐƯỜNG HƯỚNG mới trong
văn học nghệ thuật thập niên 60, quả
nhiên có nhiều ngã rẽ, lập dựng cho
mỗi văn nghệ sĩ thời đó một nét nhìn
sáng hóa đặc biệt, giúp tác phẩm được
bùng vỡ mãnh liệt. Mỗi người văn nghệ
đột phát cho mình một phương hướng
sáng tạo riêng biệt, không lẫn lộn vào

ai, tạo cho văn chương miền Nam nhiều hướng đi mới rạng rỡ, đối chiếu không thua sút văn chương nước ngoài. Từ thơ văn nhạc kịch biên khảo hội họa kinh kịch sân khấu kiến trúc điêu khắc, nhìn lại thật hãnh diện cho bước đường sáng hóa của nghệ thuật giai đoạn sơ khai này. Từ những bóng dáng khai hoang văn nghệ của lớp đi trước ở phía Nam như Nguyễn Chánh Sắt, Hồ Biểu Chánh, Phú Đức, Phi Long... dẫn đến Nguyễn Văn Hầu, Nguyễn Bá Thế, Truy Phong, Sơn Nam, Kiên Giang, Nguyễn Minh Tâm... Đến lớp sĩ phu Bắc hà như Vũ Hoàng Chương, Đinh Hùng, Vũ Khắc Khoan và lớp văn nghệ sĩ gần gũi thế hệ văn chương phía Nam trong thập niên 60 như Mai Thảo, Viên Linh, Duyên Anh, Lý Hoàng Phong, Hoàng Trúc Ly nổi tay cùng bóng dáng

của Trần Tuấn Kiệt, Phạm Công Thiện, Dương Hà, Ngọc Linh, Dương Trữ La, Hoài Điệp Tử, Phan Bá Thụy Dương, Võ Hồng, Nguyễn Thị Thụy Vũ, Nhã Ca... Còn nhiều tên tuổi nữa gắn bó tạo một sinh khí đa dạng, tân lập cho phong hóa văn chương thời bấy giờ, chuyển biến cùng cực và kỳ diệu.

Nguyễn Thụy Long là một nhà văn cũng bùng vỡ tài hoa trong giai đoạn thập niên 60 này, tác phẩm của Ông chột bước vào một lối rẽ sáng tạo mới. Ông đi thẳng vào đề tài tuổi trẻ khơi dậy trong nỗi quạnh hiu bất công cuộc đời, đưa nhân vật hùng cứ một phương cách sống trong một xã hội đen biệt lập. Trước 1965, vài tác phẩm của Nguyễn Thụy Long ra đời cũng đã biểu hiện phong cách tự do theo nghĩa ngoài lề xã hội. Từ Vác Ngà Voi vẫn còn mang

một bút hiệu khác Mặc Lan Giao, là hình như tác giả còn ẩn nấp trong tư thế chờ đợi. Đến những tác phẩm kế tiếp, tên tuổi Nguyễn Thụy Long bùng sáng trong giới giang hồ văn chương, nhất là những tác phẩm nổi đình nổi đám như Loan Mắt Nhung (1967) rồi Kinh Nước Đen (1969)...Khi Loan Mắt Nhung được chuyển hóa phim ảnh do đạo diễn Lê Dân thực hiện với Huỳnh Thanh Trà, Thanh Nga, Tâm Phan, Ngọc Phu, Kim Xuân, Nguyên Hạnh...phim truyện Việt Nam bắt đầu tiếp nối tranh bá quyền với phim Hồng Kong, Ấn Độ.

Sức sáng tạo những năm trước 1975 của Nguyễn Thụy Long thật mãnh liệt, tác phẩm như dòng suối tuôn trào không thời gian ngừng nghỉ. Tôi bước vào lối đi của Ông, bằng sự tò mò như

tò mò với Hồ Thắm Tư Tưởng của Phạm Công Thiện, tò mò với những bộ tiểu thuyết Yêu – Điên - Loạn... của Chu Tử. Nhưng sự bất gặp kinh khiếp với những hình ảnh phơi bày cực kỳ ghê rợn trong tác phẩm Chim Trên Ngọn Khô, ám ảnh tang thương trong đời sống hạ tầng bị dấn quá, bị dấn trước thiên nhiên, trước nhân tình và cuộc đời, khiến tôi thường xuyên tìm kiếm tác phẩm Ông. Hình như, Chim Trên Ngọn Khô xuất hiện trước Loan Mắt Nhung, nhưng chính vì phong cách tài tình trong dựng truyện, khiến Nguyễn Thụy Long được đặt trên ngôi vị độc đáo trường phái riêng.

Thật sự, trước những tác phẩm quyết định hướng đi cho sự hòa nhập vào xã hội đen, bằng một lối rẽ phải có trong tận cùng đời sống đầy cá tính

phản kháng với đời thường. Mỗi mặt trái mặt phải đều nặng nề một cương lĩnh đạo lý khác biệt. Nghĩa khí và cách trao đổi cuộc sống thắm đẫm tư duy sinh học chên nhau như những vòng xoắn hình ống trong một không gian hình học ba chiều. Nên cách cư xử như thế thường của lý triết hủ nho không đầy được bản chất phá cách, liễu lĩnh, tư duy của một xã hội tận cùng nếp sống. Nguyễn Thụy Long hoàn toàn bình tĩnh bước vào môi trường đột biến như vậy, hóa thân trong tâm thức và hành động của những con người phá cách đó. Ông thành công mãnh liệt trong hai bộ tiểu thuyết *Loan Mắt Nhung* và *Kinh Nước Đen*. Theo hồi ký viết *Trên Gác Bút* (NXB Văn Nghệ, California 1999), Nguyễn Thụy Long bước vào làm ký giả báo *Sống* của nhà văn

Chu Tử, được sự khuyến khích hợp với cách viết theo trào lưu của một xã hội có thực những anh hùng của một xã hội có lối rẽ riêng. Tác phẩm *Loan Mắt Nhung* ra đời năm 1967, bằng hình ảnh một cậu học trò lương thiện sống tại đô thành Sài Gòn trong thập niên 60, trước những áp bức cuồng rối phủ dập tạo nên hoàn cảnh xã hội đẩy đưa trở thành du đảng nổi tiếng. Sống cuồng loạn trong một xã hội đen như một thủ lĩnh anh chị làng dao búa. Nhưng trong những phút giây bất chợt, vẫn cảm thấy cô đơn trong cuộc đời, hối hận đánh mất một thời tuổi trẻ, muốn hoàn lương bằng cách cuối cùng diệt kẻ ác rồi nộp mình cho cảnh sát. Cách viết bạch hóa sự gai góc trong cuộc đời của lớp người sống trong hoàn cảnh của xã hội đen tối.

Thật ra, trong giai đoạn đầy rẫy hỗn loạn của thời kỳ thập niên 60, với nhiều sự du nhập những khuynh hướng ngoại lai, và những hiện trạng bất an trong xã hội đương thời, khiến cuộc sống phân cách theo xu hướng nhận định tự kỷ. Chính vậy, sự tách biệt nhiều thành phần trong xã hội cũng là một logic, Nguyễn Thụy Long thành công như hoàn chỉnh một luận án sâu sắc của thế giới tận cùng. Tác phẩm thành công như bước đi mới trong đoạn đường phá cách lối sáng tác với điển tích sáo mòn.

Hàng chục tác phẩm liên tiếp ra đời, nối tiếp những hình ảnh sinh động trong thế giới như thế, đương nhiên Nguyễn Thụy Long trở thành một nhà văn “du đảng”, bằng phong cách viết như thế...Thật ra, người nghệ sĩ đều

muốn mình có một thế giới văn phong riêng, tạo dựng cho chính sáng tác một sự sáng hóa biệt lập. Sự tự do đó giúp nhà văn xây dựng được hình ảnh đặc thù độc đáo trong văn học.

Sau 1975, những buổi trưa ngồi với Nguyễn Thụy Long trong hẻm nhỏ 6C đường Tú Xương Quận 3, tôi lặng lẽ nhìn hình ảnh một “đại ca” văn nghệ oanh liệt một thời. Cung cách sống vẫn còn hào nhoáng khí phách, vẫn bụi đời trên trang phục thô ráp, vẫn lịch thiệp cùng những bạn bè văn nghệ nhỏ tuổi quay quần bên Ông. Thời chưa mở cửa, mỗi ngày gặp gỡ là những lần chung đụng những tàn phai của quá khứ, tâm sự cho qua ngày tháng bên những chai bia lên men con cộp, cười đùa thăm viếng trong mọi vấn đề cần hỏi, rồi theo gót buổi chiều sắp băng lãng hoàng

hôn, chìa tay đóng góp trả quán ra về, không quên hẹn lại ngày mai... Nguyễn Thụy Long vẫn cung cách trang trọng lịch lãm, nhưng anh em đều hiểu rõ sự cơ cực phủ đầy trên nếp áo. Ngoài căn bệnh huyết áp cao, Nguyễn Thụy Long còn tiểu đường nặng với nhiều di chứng. Hình như, cũng vài lần Nguyễn Thụy Long đương đầu với triệu chứng tai biến mạch máu não. Nhưng mỗi lần thù tạc, anh em khuyên uống ít thôi, thì Ông cười ngó tôi có thấy thuốc lo gì? Tâm trạng hình như Ông thích gập gờ bằng hữu để giải tỏa những bức bách trong lòng, mọi bệnh trạng khắc nghiệt như thế nhưng Nguyễn Thụy Long vẫn trầm tĩnh như không còn thời giờ ngó ngang tới.

Khoảng hơn 15 năm gác bút, mười năm kế tiếp (1991-2001) Nguyễn Thụy

Long viết được thêm 4 tác phẩm: Nửa Đời Đối Bóng (1991), Viết Trên Gác Bút (1999), Giữa Đêm Trường (2000), Người Xây Lò (2001). Bước qua thiên niên kỷ mới, Nguyễn Thụy Long viết lại hồi ký và tác phẩm Thìn Ma (2007), Ông tâm đắc trong quyển Hồi Ức 40 Năm Cầm Bút và Hồi Ký Thuở Mơ Làm Văn Sĩ. Trong cuộc sống khắc nghiệt cơ cực, nên trong Hồi Ức 40 Năm Cầm Bút, Nguyễn Thụy Long trần tình mình không bao giờ giấu diếm những thói hư tật xấu, nên viết thật như đã sống thật với cuộc đời, với vinh nhục xấp lớp trong cuộc sống, nhưng vẫn thản nhiên phó mặc những vui dập trôi nổi chung quanh. Chính vậy, nhân vật của nhà văn Nguyễn Thụy Long thường nhẵn nhụi, chịu đựng những nghịch cảnh, nhân ái và độ lượng.

Năm 2009, Ông dồn hết tâm huyết cho bộ bản thảo Mả Động, dự trù khoảng 4000 trang, nhưng đến khi nhắm mắt lìa đời, Mả Động mới viết được hơn 1000 trang.

Nguyễn Thụy Long để lại, ngoài dang dở của bộ tác phẩm Mả Động còn hơn trăm truyện ngắn, (nằm u buồn vất vưởng giữa thế gian !!!....)

NGÔ NGUYỄN NGHIÊM
Viết tại Thư trang Quang Hạnh
Cuối Đông/2012

<https://luanhoan.net/gocchung2013/html/bm%2025-10-2013%2018.htm>

1.

VỊ ĐẠI ÚY NGỒI GÁC CHÂN LÊN BÀN, nhìn người lính mới tới trình diện ông, hấn đứng thẳng người, ngực ưỡn ra trước, hai tay buông xuống theo thể đứng nghiêm, ông đại úy miễn cưỡng đưa tay lên chào lại hấn, ông chưa kịp nói gì, hấn đã như cái máy nói một tràng:

– Binh nhì Hoàng Minh, số quân năm mươi tám A sáu trăm hai mươi bảy xin trình diện đại úy.

Nói xong binh nhì Minh vẫn đứng theo thể đứng nghiêm, sắc mặt quan trọng, vị đại úy nhìn thấy những giọt mồ hôi lấm tấm trên khuôn mặt xạm nắng của gã, dù rằng hắn có vẻ dãi dầu mưa nắng, nhưng vẫn không che được vẻ mặt non choẹt của một thằng con trai vừa đến tuổi đi lính. Vị đại úy đã xem qua lý lịch hắn, ông biết hắn mới mãn khóa ở Quang Trung về.

Vị đại úy uể oải ngồi ngay người lên, ông rút một điếu thuốc trong bao để gắn lên môi, ông mở cái hộp quẹt zippo môi lửa, ông hỏi trong làn khói thuốc:

- Anh chưa có chỉ số hả?
- Dạ thưa đại úy, chưa.
- Tức là Bộ Tư Lệnh gọi anh tới

Phi đoàn này một thời gian trước khi anh đi học khóa chuyên môn?

– Dạ thưa đại úy. Vâng.

Anh lính mới trả lời câu nào câu ấy gãy gọn. Vị đại úy có vẻ hài lòng, ông ta nhìn thẳng vào mặt anh lính mới:

– Phi Đoàn này mới được thành lập, tàu bay hiện giờ chỉ có một chiếc còn bay được, hai chiếc để mốc ra trong hăng-ga, bởi vậy công việc cũng chẳng có gì, nhân viên ở đây lúc nào cũng coi như là dư thừa, anh tới đây, thật tình tôi cũng không biết xếp anh vào công việc gì, không lẽ để anh ngồi chơi xơi nước coi cũng kỳ. Nhưng tôi cũng nghĩ ra một việc làm cho anh, tôi có được Bộ Tư lệnh cho biết anh nguyên là sinh viên trường Cao đẳng Mỹ Thuật, năm

thứ hai, Phi Đoàn mới thành lập, nói đúng ra mới được quân đội Pháp trao trả lại cho chúng ta, mọi phương tiện còn thiếu thốn, nhất là...

Ông ngừng lời, chỉ tay lên mấy tấm bảng phân công treo trên tường:

– Anh thấy những tấm bảng kia không, người trong Phi Đoàn này không chuyên môn nên kẻ chữ xấu quá, bây giờ tôi muốn nhờ anh làm lại tất cả những tấm bảng đó, kẻ chữ thật đẹp hợp với khả năng của anh. Anh có mấy năm theo học trường vẽ tôi tin anh thừa sức.

– Xin nhận lệnh.

– Nơi làm việc tạm thời của anh bây giờ là phòng Phi trang.

– Dạ.

– Trước khi về phòng làm việc của anh, anh hãy đi trình diện với tất cả trưởng phòng.

– Dạ.

– Cho phép anh ra.

Bình nhì Hoàng Minh lại giơ tay chào, quay đằng sau thật đúng điệu cơ bản thao diễn. Vị đại úy nhìn theo mỉm cười, ông lại ngả lưng trên ghế nhìn ra ngoài sân chói chang ánh nắng. Lá cờ ba sọc đỏ nền vàng bay phất phới ngoài sân cờ, ông vẫn nghe tiếng oang oang của gã lính mới đang trình diện khi tới một phòng nào đó, có lẽ hẳn nề sợ lắm, lính mới mà, ông nghe tiếng một vị sĩ quan nào đó đang xài xể gã lính về cách ăn mặc, ông chửi thầm trong bụng:

mẹ, lại dượt le con người ta, không biết thẳng nào mà hách thế. Hồi nãy, ông có để ý đến cách ăn mặc của hấn, quần áo xốc xếch hình như không hề được sửa lại, kho quân trang phát cho hấn như thế nào hấn mặc vậy, nhưng ông lơ đi, bởi vì khi ông thấy hấn đứng trước mặt ông, hấn có vẻ ngán sợ, ông thấy hấn hao hao như đứa em trai của mình.

Tiếng người sĩ quan gay gắt:

– Anh hãy nói lý do tại sao anh ăn mặc một cách bê bối như vậy?

– Dạ thưa Trung úy, kho quân trang phát cho tôi như vậy, nhiều lần tôi xin đổi nhưng không được nên đành bần vậy.

– Tại sao không đưa thợ may sửa lại?

– Thưa Trung úy, không nói giấu gì Trung úy, tôi nghèo lắm, tôi không có tiền để sửa quần áo.

Tiếng cười gằng của người Trung úy:

– Tôi coi bộ anh ba gai, anh dám cãi lời tôi.

– Thưa...

– Câm, anh không có quyền cãi tay đôi với tôi, bây giờ ra ngoài sân cờ chạy cho tôi mười vòng, khi nào anh có quần áo đảng hoàng, hãy đến trình diện tôi, anh mới vào lính mà đã làm bẩn Không quân ra.

Vị đại úy chỉ huy trưởng lắc đầu, ông muốn sang can thiệp cho chàng lính mới, nhưng khi ông đứng dậy thì

đã nhìn thấy người lính hùng hục chạy ra sân cờ. Ông bình thân sang phòng vị Trung úy, ông ta là chỉ huy phó của Phi đoàn người cao, da xanh mét, đặc biệt đôi mắt lúc nào cũng có vẻ dữ dằn, ông là người hay ra oai. Vị đại úy ngồi xuống chiếc ghế trước bàn ông ta:

– Thái, toa nên nghĩ lại.

Trung úy Thái ngược lên:

– Nghĩ lại cái gì?

Vị đại úy hất đầu ra ngoài cửa sổ.

Trung úy Thái có vẻ bức tức:

– Toa muốn tha nó, toa toàn quyền bác lệnh phạt của moa.

Vị đại úy cười một vẻ nhu mì:

– Đừng nói thể chứ, moa chỉ muốn

can toa, mong toa thông cảm cho hấn vậy thôi.

Giọng ông cương quyết hơn:

– Mặc dầu moa là chỉ huy trưởng nhưng moa không bao giờ vô ý thức đến độ làm mất mặt toa, phạt hấn là quyền của toa, toa là sĩ quan kỷ luật của Phi đoàn.

Trung úy Thái lạnh lùng:

– Moa làm nhiệm vụ.

Đại úy chỉ huy trưởng đứng dậy chìa tay ra bắt tay trung úy Thái, ông quay về phòng mình. Người lính vẫn hùng hục chạy ngoài sân cờ, ông không để ý hấn chạy được vòng thứ mấy. Hấn chạy chậm lại, hình như hấn đã gần kiệt lực nhưng vẫn cố gắng.

Ông hơi bức mình vì thái độ của Trung úy Thái, càng ngày càng tỏ ra hách dịch, ông lặng thinh, sự lặng thinh đàn anh, hình như càng làm Trung úy Thái bức mình hơn, mỗi lần hai người gặp nhau, không bao giờ nói chuyện với nhau được lâu. Hai người đối với nhau càng ngày càng trở nên xa cách dù rằng vị Đại úy chỉ huy trưởng không muốn thế. Một vài người bạn của Đại úy chỉ huy trưởng nói Thái có pít-tông mạnh. Đại úy chỉ huy trưởng chỉ cười:

– Moa là một quân nhân, dù moa không là chỉ huy trưởng moa cũng là một quân nhân.

Người lính mới đã chạy đủ mười vòng sân cò, hắn trở lại phòng vị Trung úy trình diện. Vị Trung úy vẫn gay gắt,

hình như ông muốn trút tất cả những bức tức đối với Đại úy chỉ huy trưởng lên đầu anh quân nhân khốn khổ: Tôi chưa nhận anh trình diện chính thức, bao giờ có quần áo đảng hoàng, hãy đến. Người lính mới nghiêm chào, anh cố gắng đứng cho thật thẳng người, như quân trưởng dạy anh ta, đôi mắt long lanh môi mím lại:

- Xin tuân lệnh Trung úy.
- Anh nhớ lời tôi nói chứ.
- Thưa Trung úy nhớ.

Người lính lại đưa tay chào trước khi bước ra cửa, nhiều người lính khác trong Phi đoàn nhìn hẩn với cái nhìn ái ngại. Một người trung sĩ tới bên cạnh Minh:

– Tôi là trưởng phòng Phi trang, khởi trình diện nữa, bây giờ xuống Câu Lạc Bộ uống nước với tôi.

Minh cúi thủ đi theo người trung sĩ xuống câu lạc bộ vắng vẻ. Cô chủ câu lạc bộ ngồi sau cái quầy, mặt trét bột phấn.

– Uống gì trung sĩ Thọ.

– Bia.

Ông quay sang Minh:

– Cậu cũng uống bia chứ?

Minh chưa bao giờ nhậu nhẹt, hẳn còn đang ngẩn ngại thì trung sĩ Thọ đùa liên:

– Chắc cậu đã thuộc quân kỷ chứ?

– Dạ.

– Vậy tôi ra lệnh cho cậu phải tuyệt đối vâng lời tôi, tôi ra lệnh cho cậu phải uống bia với tôi.

Trung sĩ Thọ nháy mắt với Minh một cái rồi cười vang, tiếng cười của ông ta hồn nhiên. Minh cũng quên buồn phần nào, hẳn cảm thấy dễ thở một chút. Trung sĩ Thọ rót rượu ra ly cho Minh:

– Uống đi, tôi nghĩ hình phạt đối với cậu rất thường phải không, hình như ở quân trường hình phạt còn ác liệt hơn nhiều.

– Dạ.

– Ông ta là sĩ quan kỷ luật.

– Tôi không hề oán hận ông ta.

– Tốt.

Ông trung sĩ hỏi:

– Uống đi chứ.

Minh nâng ly rượu lên:

– Tôi chưa bao giờ uống rượu.

– Nhưng cấp trên ra lệnh thì phải uống, thi hành trước khiếu nại sau, có phải cậu đã học câu đó trong quân trường không?

– Dạ thưa phải, còn nhiều câu khác nữa cũng hay lắm.

– Uống đi đã.

Minh nhắm mắt uống một hơi, hần không thấy thú vị chút nào, men rượu đắng chát. Minh nghĩ bụng, nếu được đổi chai rượu này lấy chai nước ngọt thì thú vị biết mấy, ông trung sĩ vẫn nói:

– Uống đi, uống thật hết mày sẽ thấy khỏe lại liền.

Minh chỉ uống được nửa ly, hần đánh đặt ly xuống:

– Thừa trung sĩ tôi không thể uống được,

– Dở, vậy là mày cãi lệnh cấp trên.

Ông ta luôn luôn nói đùa, hình như ông ta cố tình làm cho Minh vui lên, ông uống một hơi cạn ly bia, rót thêm bia vào ly.

– Phòng Phi trang chỉ có mình tao, bây giờ thêm mày nữa là chúng ta có hai thầy trò, cũng vui. Nhiều khi tao muốn đùa mà cóc có ai để đùa, có hôm tao buồn quá, tao lẩn thẩn làm thơ, không chừng tao thành thi sĩ mất mày ạ. Hồi

sáng đại úy chỉ huy trưởng có cho tao biết mày sẽ về phòng Phi trang với tao, tao bốn chôn đợi hoài, ai dè khi gặp mày thì tao thấy mày chỉ là một thằng lính ghê. Mày biết lính ghê là gì không?

– Dạ không biết.

– Thứ lính thối tha nhất trên cõi đời này, quần áo lôi thôi lệch thếch, mặt mũi đen đúa không đẹp trai tí nào.

– Trung sĩ thất vọng vì tôi.

– Hình như vậy, nhưng không sao, mày có cái dễ thương kéo lại. Còn mày tính sao bộ quần áo đó, chiều nay trình diện trung úy?

– Thật tình tôi chưa biết tính sao, nếu tôi có tiền sửa lại quần áo chắc cũng không kịp. Cùng lắm trung úy lại phạt tôi nữa.

– Mà y liêu vậy sao?

– Tôi không biết làm sao hơn.

Trung sĩ Thọ bứt đùa cợt, ông ta có vẻ suy nghĩ, một lát ông hỏi:

– Tức là bây giờ mà y cóc có tiền?

– Dạ không có.

– Mà y có gia đình ở Sài Gòn này không?

– Không có ai.

– Hèn gì, thôi được, tao ra tay tế độ cho mà y.

Minh ngó ông trung sĩ, không lẽ ông lại cho mình vay tiền sửa quần áo, ông ta tiếp:

– Chiều nay mà y tới phòng tao, cởi bộ quần áo mà y ra, đổi tạm cho tao, lên

trình diện cho xong, mày để mai mốt mới lên trình diện ông, mày mang họa đó con.

– Cám ơn Trung sĩ.

– Khởi cám ơn, tao hỏi mày thêm điều này nữa.

– Mày cần vay tiền không?

– Vay tiền nhưng vay ai mới được chớ, ai tin tôi?

– Mày có cạc lương chưa?

– Thưa có rồi.

– Cạc lương sẽ bảo đảm cho mày, đưa tao coi.

Minh không ngần ngại, đưa cạc lương cho ông trung sĩ coi ông ta lật qua lật lại nhìn con số:

– Số lương của mày mới ghi có ba tháng. Năm trăm mười sáu đồng một tháng, có phải là trừ tiền ăn rồi phải không?

– Dạ phải.

Trung sĩ Thọ trả lại các lương cho Minh:

– Tao không phải là người cho vay nợ lãi, nhưng tao có thể giới thiệu cho mày, miễn là mày chịu gởi các lương lại, tới tháng người ta sẽ lãnh tiền giùm mày, trừ cả vốn lẫn lời, rồi mày muốn vay lại sẽ tính sau. Hai mươi bốn tây Phi đoàn đã được lãnh tiền, ngày ba mươi mày vay lại.

– Về tiền lời ra sao?

– Xanh xít đít đui.

– Tôi không hiểu.

– Nghĩa là mày vay năm trăm trả thành sáu trăm, và nếu vay một ngàn sẽ trả thành một ngàn hai.

Trung sĩ Thọ lắc đầu.

– Những hạng lính ghẻ như mày không bao giờ vay như vậy hết, nghĩa là không được vay một ngàn, vì lương mày chỉ có năm trăm mười sáu đồng năm cắc, mày chỉ được vay đến mức tối đa là bốn trăm đồng, nhưng mày cứ vay hai trăm rưỡi là tiện nhất, hai trăm rưỡi mày sẽ trả thành ba trăm.

– Ai cho vay vậy hả trung sĩ?

– Không cần biết, bao giờ tao đưa hũ hay, người đó, không một ai có thể đến quit nợ được. Tao là khách nợ

thường xuyên của bà ta, chưa bao giờ tao cầm cái cạc lương trong tay tới một tiếng đồng hồ.

– Trung sĩ cũng phải đi vay?

– Mà ý tưởng tao giàu sao, lương trung sĩ, vợ con đùm đẽ, tao rách như con chó.

Trung sĩ Thọ uống luôn ly bia của Minh bỏ dở, ông khẽ lắc đầu:

– Không nên, đáng lẽ tao không nên xúi mày bước chân vào con đường tao đã đi mấy năm trời nay, thôi mày bỏ ý nghĩ vay tiền đi, mắc vào cái đó như mắc vào thuốc phiện, mày sẽ không bao giờ ngóc đầu lên được, tao bậy quá, tao thật là bậy.

Trung sĩ Thọ đứng dậy:

– Đến giờ về rồi đó, may về đi, chiều đến tao cho may mượn quần áo mà mặc đi trình diện. Mẹ...

Trung sĩ Thọ lắm nhảm văng tục, mặt ông ta đỏ rừ, ông vung tay ra hiệu cho cô chủ Câu lạc bộ:

– Ghi sổ cho tôi cô.

Ông ta bỏ ra ngoài, vừa lúc đó còi hụ mười hai giờ trưa.

Bình nhì Hoàng Minh ra khỏi câu lạc bộ, trời nắng buổi trưa rọi chói chang, hắn phải đi bộ khá xa trở về phòng của lính độc thân. Căn cứ Không quân Tân Sơn Nhất rộng mênh mông, Phi đoàn Trực thăng Minh vừa đến ở cuối căn cứ, ráp với trại nhảy dù Hoàng Hoa Thám. Phi đoàn coi thật tiêu điều buồn bã, cỏ mọc xanh um bên cạnh lối

đi, lính làm việc ở Phi đoàn hình như không tới một đại đội, ai cũng có vẻ lè phè, kể cả các sĩ quan, chỉ trừ ông chỉ huy phó.

Khi Minh lủi thủi đi bộ ra khỏi Phi đoàn, Minh thấy ông lái xe jeep phóng vút qua. Nửa giờ sau Minh về đến trại độc thân, bọn lính mới đã lên cả phòng ăn.

Minh uể oải đi lên phòng ăn, vừa bước chân vào phòng, Minh đã thấy mùi thịt cá tanh nồng, phòng ăn ít người, bọn có tiền đã kéo nhau lên câu lạc bộ Phi Long ăn uống, phòng ăn chỉ còn loe ngoe vài mạng đói rách đang hùng hục ăn uống. Minh nhận thấy có một vài mặt quen, cùng học quân sự với hắn ở Quang Trung.

Minh xúc cơm vào đĩa cho mình, lấy một ít thức ăn. Một thằng ngồi bên cạnh chàng hỏi:

- Hôm nay mày được đổi đi đâu?
- Phi đoàn trực thăng
- Tốt không?
- Không biết tốt hay xấu nữa.
- Được phục vụ ở Sài Gòn là may rồi. Mày có pít-tông gì không?
- Pít-tông mẹ gì.
- Vậy là may mày đó, nhiều thằng bị đổi tuốt lên Pleiku, ra Đà Nẵng nữa kia, chúng nó khóc quá trời. Khóa mình có ba trăm đứa, phân tán đi các nơi gần hết.

Minh không buồn nói năng gì. Hấn ăn cho xong bữa cơm. Không khí trong phòng ăn nồng nặc hôi hám thật là khó chịu, nhất là mùi gạo mốc và cá tanh tưởi.

Gã ngồi cạnh Minh vẫn nói chuyện, hấn kể về đơn vị mới của hấn, hấn luôn miệng khen mình may phước, ở Quang Trung, Minh với hấn khác đại đội nên không thân nhau lắm, thật ra Minh cũng chẳng thân với hấn. Sau những giờ tập tành mệt mỏi chàng lúi thủi ra sân banh ngồi chơi một mình, người bạn mới hỏi Minh:

– Mà có chỉ số chưa?

– Chưa.

– Tao cũng chưa có, mình mới có chỉ số tạm thời, nhưng tao có nghe ông

xếp tao nói, bọn mình sắp sửa đi Huế Kỳ học.

– Bao giờ đi?

– Nghe nói một vài tháng nữa.

Minh bỗng thấy vui vui, hấn mơ mộng nhìn ra ngoài sân nắng, hấn quên đi vụ sĩ vả hồi sáng, hấn thấy tương lai mình đầy hứa hẹn. Minh bắt chuyện với người bạn mới:

– Mà mày xin học ngành gì?

– Tao sẽ học không lưu khí tượng, còn mày?

– Chưa định, nhưng có lẽ tao học tiếp liệu.

– Ủ, nghề tiếp liệu cũng hay, có phải là coi kho không mày?

- Coi kho.
- Tại sao mày lại học nghề đó?
- Nghề đó tao có thì giờ học thêm.
- Cũng hay, tiếp liệu thì nhàn nhả lắm.

Hai người vừa ăn uống vừa nói chuyện với nhau. Sau bữa cơm người bạn mới rủ Minh:

- Lên Cầu lạc bộ uống cà phê không?

Minh thành thật:

- Tao không có tiền.
- Tao bao mày.
- Tao chưa biết tên mày, còn tao là Minh.

– Tao tên Thuận.

Hai người lên đến Câu Lạc Bộ. Vào một bàn, buổi trưa ở Câu Lạc Bộ không vắng vẻ một chút nào, bọn lính mới đứng đánh bi-da để giết thì giờ, chúng nó chờ giờ đi làm. Minh coi đồng hồ:

– Cũng gần tới giờ đi làm rồi đó, bây giờ tao chưa có chỉ số nên tạm thời làm thợ vẽ.

– Tao thì dùng để sai vặt,

Thuận vẫn có vẻ tin tưởng:

– Tạm thời ít lâu thôi mà, khi mình đi Mỹ về thế nào cũng có chỉ số, có bằng cấp, và tao nghe đâu mình được cấp bậc hạ sĩ quan.

Minh gật gù:

– Cứ tạm hy vọng vậy đi.

Minh uống hết ly cà phê đen, hẳn thấy người tỉnh táo hẳn lại. Thuận hình như càng lúc càng mến người bạn mới, hẳn lân la hỏi về gia cảnh Minh, Minh buồn bã:

– Tao không có ai hết, hồi trước khi tao đi lính, tao tự kiếm sống lấy để đi học, tới tuổi đi lính, tao đi phút cho rồi.

Thuận buồn buồn:

– Tao còn bà mẹ và cô em gái, gia đình tao cũng nghèo lắm, tao không muốn làm phiền má tao.

Minh bỗng thấy mến người bạn mới. Bọn đánh bị da mỗi lúc một thêm ồn ào, chúng nó cãi nhau về việc tính điểm. Chúng đánh ăn tiền. Minh biết

mặt một vài thằng trong bọn, chúng hình như toàn là con nhà giàu, Minh ít giao thiệp với chúng. Minh hỏi Thuận:

– Mà mày có quen mấy thằng kia không? Hồi còn ở dưới Quang Trung chúng ở cùng đại đội với tao, nhưng tao không chơi được với bọn chúng.

– Tại sao vậy?

– Tao ghét chúng nó, mình không thể như chúng được.

– Tại sao vậy?

– Tư cách hèn hạ, nịnh bợ cấp trên, nạt nộ anh em đồng đội, hành động đó là hành động của mấy thằng hèn hạ.

Thuận nhìn ra đám cãi lộn, chỉ một thằng bận bộ ka-ki Mỹ giặt ủi thẳng nếp:

– Cái thằng kia ở Quang Trung có học mẹ gì, chả biết nó nịnh bợ thể nào mà được làm việc văn phòng, cái mặt nó hếch lên, nhất là những ngày cấp giấy phép, còn cái thằng mặt choắt kia làm ở bệnh xá, anh em, thằng nào bệnh xin thuốc phải biết với nó, nó xài xể cho bằng thích. Thằng đó bị thằng Hoàng trong đại đội tao đánh cho một trận tơi bời đó, thằng Hoàng phải đổi ra ngoài Đà Nẵng rồi.

– Vậy nữa hả?

– Bọn đó phải đánh mới được. Một lần xuyết nữa thì tao cũng đập lộn với chúng nó, cuối cùng tao bị nhốt chuồng cọp.

Thấy đã muộn, Minh đứng dậy:

– Thôi đến giờ đi làm rồi.

Thuận trả tiền cà phê:

– Chiều mình gặp lại nhau, ăn cơm xong mình ra phố chơi, tao phải về thăm nhà, mày về chơi nhà tao nhé.

Minh ngân ngai một lát:

– Nếu tiện.

Thuận bắt tay Minh thật chặt:

– Không có gì là không tiện hết, mày đừng ngân ngai gì hết, má tao hiền lắm.

Minh từ giã bạn. Đi bộ dưới trời nắng buổi trưa Minh không thấy mệt, Minh nghĩ không thấm tháp gì, với những ngày ở quân trường. Minh nghĩ đến tương lai, một tương lai không rực rỡ nhưng chắc rằng không đến nỗi đen tối cho lắm. Rồi đây khi Không quân

Việt Nam hùng mạnh lên, Minh đã có một chút cấp bậc, Minh thấy mình cũng đã hãnh diện lắm rồi, biết đâu mình lại không có một người, nghĩ đến điều đó Minh mỉm cười một mình. Khi bình nhì Minh tới phòng Phi trang thì trung sĩ Thọ hỏi:

– Đi làm sớm vậy? Tôi sợ muộn nên không dám ngủ trưa.

Trung sĩ Thọ đưa tay che miệng ngáp:

– Trưa nay tao cũng không ngủ, về nhà bực với mẹ vợ quá, nên tao mới đến đây.

Ông nhìn bộ quần xốc xếch của binh nhì Minh:

– May không có quần áo đảng hoàng thật hả?

– Dạ không có thiệt. Lát nữa tao cho mày mượn quần áo lên trình diện cho rồi.

– Cảm ơn trung sĩ.

Trung sĩ Thọ cởi liền bộ đồ của ông ra.

– Sắp đến giờ làm việc rồi, thay lẹ đi, đưa bộ quần áo của mày cho tao, trình diện xong xuống cởi trả tao liền nghe chưa.

– Dạ.

– Đưa lại tao cặp lon chở.

Minh mặc bộ quần áo của Trung sĩ Thọ vừa vặn, hắn nhìn lại bộ quần áo của mình mà Trung sĩ Thọ đang mặc thấy buồn cười, bộ quần áo rộng thùng thình dúm dó, không trách ông Trung úy phạt là phải.

Giờ làm việc đã đến, các cửa phòng đã mở, Trung sĩ Thọ hỏi:

– Mày lên trình diện ông đi, rồi nhận công việc.

Minh thấy hồi hộp nhưng hấn vẫn phải lên phòng Trung úy, ông đang cầm cúi làm gì đó, ghi chép vào một cuốn sổ. Minh nín thở trình diện, ông Trung úy Thái ngẩng lên nhìn ngắm Minh, đôi mắt ông dịu lại:

– Cho phép anh nghỉ. Được, ăn bận như vậy được, lần sau không có ăn bận bê bối nghe, đừng có trách tôi, tôi phạt không nương tay đâu.

Minh càng thêm lo lắng, sau khi hấn trả bộ quần áo này cho Trung sĩ Thọ, hấn sẽ lấy quần áo đảng hoàng đầu mà bận, Trung úy Thái gằn giọng:

- Anh hiểu lời tôi nói chưa?
- Dạ thưa hiểu.
- Cho anh về phòng làm việc.

Minh giờ tay chào quay trở ra, hần tới phòng đại úy chỉ huy trưởng nhận việc. Đại úy chỉ huy trưởng ngạc nhiên vì bộ quần áo gọn gàng của Minh, nhưng ông không nói gì về sự đổi lột của Minh, ông cắt đặt công việc cho Minh:

- Anh làm phiếu xuống phòng Tiếp liệu lãnh những vật dụng, anh cần thứ gì cứ việc biên phiếu.
- Dạ thưa màu để vẽ.
- Dưới đó có hết.

Minh trở lại phòng Phi trang, trung sĩ Thọ hỏi:

– Sao mà?

– Dạ thưa êm đẹp cả. Được, bây giờ mà cởi trả bộ quần áo tao ngay.

Minh đành cởi trả bộ quần áo cho trung sĩ Thọ.

– Cám ơn trung sĩ thật nhiều. –

– Tốt hơn hết mà nên lo tiền sửa lại bộ quần áo.

– Dạ tôi cố gắng.

Buổi làm việc cũng qua, phòng Phi trang hình như không một ai trong Phi Đoàn muốn ngó tới. Trung sĩ Thọ ngủ hết cả buổi chiều, ông ta không quên dặn Minh:

– Mà thấy có ai xuống thì kêu tao dậy nhé, nhớ là thấy mấy “ông lớn” hãy

kêu, còn mấy thằng “cắc kè” thì thôi nghe.

Sáu giờ chiều tan sở, Minh kêu Trung sĩ Thọ dậy, Trung sĩ Thọ vươn vai:

– Tới giờ về rồi à?

– Dạ.

Trung sĩ Thọ còn ngái ngủ, ông ta ngồi thừ người trên cái bàn xếp dù dài thượt. Mãi một lúc sau ông mới uể oải thò chân xuống xỏ vào đôi giày:

– Tao phải đi uống một chai bia cho tỉnh người.

Trung sĩ Thọ đứng đỉnh sang bên Cầu lạc bộ, Minh lo đóng cửa phòng rồi ra về. Minh về đến phòng ăn đã thấy Thuận ngồi chờ ở đó. Thuận tươi cười với bạn:

– Thế nào, có gì lạ không?

Minh lắc đầu:

– Không có gì lạ hết, có điều phải làm sao may bộ quần áo khác mặc, bộ này thì thế nào có ngày cũng ở tù.

Thuận ngắm bộ quần áo của bạn cười vang:

– Ủ, trông tức cười thật.

Nhà ăn rộng mênh mông chỉ loe ngoe có mấy mạng ngời, những người lính khác hoặc có tiền hoặc có gia đình ở Sài Gòn đã về nhà hết. Minh đói nhưng cũng không thể nuốt nổi bữa cơm quá bê bối này. Thuận uể oải nuốt cơm, hắt cằm nhả:

– Cơm nước thế này nuốt sao cho được, bọn nhà thầu này ăn lời quá.

– Không khác gì ở Quang Trung
mấy.

Minh chọn một trái chuối trắng
miệng, trái chuối tương đối ít thối nhất,
hắn nhìn cơm nước ê chề trên bàn ăn:

– Không lẽ bọn nhà thầu đổ đi chỗ
cơm thừa này.

– Còn lâu, mày biết chúng làm gì
không?

– Nuôi heo.

– Nhất định là nuôi heo rồi, bọn
nhà thầu trong một năm là giàu lớn, dù
có nhả ra một ít cũng không thấm thía
vào đâu.

– Nhả ra cho ai?

Thuận cười:

– Mà còn hỏi nhả ra cho ai nữa, sao mà ngây thơ thế.

Thuận im lặng một lát:

– Mà nhớ vụ ở Quang Trung không? Bốn thằng đưa đơn phản đối nhà thầu chắc bây giờ nằm yên trong khám Chí Hòa rồi.

Minh không thể quên được vụ lính quân dịch ở Quang Trung không chịu ăn cơm do nhà thầu cung cấp.

Bốn người lính đại diện anh em cầm đơn lên Đại tá chỉ huy trưởng, vị Đại tá hét an ninh bắt ngay bốn người lính điều tra, một ngày sau ông tập trung anh em binh sĩ tuyên bố bốn người lính đó là Việt Cộng nằm vùng, sách động binh sĩ nổi loạn, và cuối cùng đầu vắn vào đấy, thức ăn của binh sĩ không

có gì thay đổi và có phần sút kém hơn trước. Buổi chiều hôm nay Thuận lại nhắc đến chuyện đó, Thuận hỏi:

– Mà có tin bốn thằng lính khố khổ đó là Việt Cộng nằm vùng hay không?

– Khó có thể biết được.

– Dù là gì chẳng nữa, nhưng tao vẫn thấy thương chúng, ngay như tao với mày, bây giờ họ có thể ghép mình bất cứ một tội gì, chỉ cần một trận đòn.

Thuận nhìn thẳng vào mặt bạn:

– Chỉ cần một trận đòn, người ta có thể bắt mình nhận bất cứ một chuyện gì. Theo tao đoán ông Đại tá và bọn nhà thầu cơm có “ăn chịu với nhau.

– Mình không thể biết được.

– Mà y là thằng ngây thơ, tao không tin ông Đại tá không ăn cái giải gì. Có, nhất định là có.

– Cứ tạm tin như vậy.

– Tao nghĩ ở đây cũng vậy.

Thuận chọn mãi không được trái chuối nào vừa ý, hắn đẩy đĩa chuối ra giữa bàn, cần nhân:

– Đéo còn trái nào nuốt được.

Trời dần dần tối, những người lính nấu bếp lên phòng ăn dọn đồ thừa, họ trút tất cả vào giỏ cần xé.

Thuận và Minh vẫn còn ngồi ở bàn ăn, một người lính đi tới bên cạnh hất đầu hỏi:

– Ăn xong chưa?

Thuận ngẩng lên nhìn anh ta từ đầu đến chân:

– Cần lấy chút cơm thừa này hả?

Người lính bây giờ Minh mới nhận ra anh ta đeo lon hạ sĩ, quắt mắt:

– Mà hỏi ai câu đó?

Thuận bướng bỉnh:

– Hỏi hạ sĩ.

– Đừng hỗn.

Thuận nhún vai:

– Thôi lấy đi, bọn tôi không ăn nữa, đồ ăn này chỉ cho heo ăn là tốt.

Người hạ sĩ càng bức tức:

– Muốn thách mắc khiêu nại không?

- Khiếu nại làm quái gì.
- Vậy thì câm miệng lại, đừng lộn xộn mang họa đó con.
- Ở tù chẳng?
- Còn hơn nữa.

Người hạ sĩ nhìn Thuận, nhìn Minh:

– Các chú lính mới hãy sống cho khôn, ơn vua lộc nước được sao hay vậy.

Thuận kéo Minh đứng dậy.

– Cám ơn hạ sĩ.

Hai người đi ra khỏi phòng ăn, trời đã tối hẳn.

Thuận nói với Minh:

- Đi chơi với tao không?
- Đi đâu?
- Về nhà tao chơi.
- Đi thì đi.

Hai người đi bộ ra khỏi trại Phi Long. Lãng Cha Cả càng về buổi tối càng thấy rộn rịp. Minh thấy ở đầu hẻm có những người đàn bà mời gọi khách chơi bời. Những anh lính Không Quân đi la cà đầy đường. Thuận chột hỏi:

- Mà chơi bời bao giờ chưa?
- Chơi gái ấy hả?
- Chơi gái chứ còn gì nữa.

Minh lắc đầu:

- Chưa.

– Bao giờ lãnh lương, tao với mày ra đây, mỗi thằng làm một quả cho biết mùi đời.

Minh chỉ mỉm cười, Thuận hỏi tiếp:

– Mày bao nhiêu tuổi rồi?

– Mười chín.

– Vậy khai cu đi là vừa.

Minh đập vào vai bạn:

– Nói bậy hoài.

Thuận cười lớn, tiếng cười của Thuận lúc nào vẫn có vẻ sảng khoái. Hắn tới bên một mẹ dốt mồi:

– Có em mới không?

Mẹ dốt mồi nhìn thẳng vào mặt Thuận hỏi:

– Anh mới ở Quang Trung về phải không?

– Sao biết?

– Bọn này ở đây biết hết, anh là lính mới, đừng nói bảnh.

– Nói bảnh gì đâu?

– Hỏi em mới chi vậy?

– Bộ cấm hỏi hả?

– Các anh chưa lãnh lương, tiền đâu mà chơi bời.

– Giỏi quá hén.

Mụ dất mồi cười:

– Nghề của nàng mà.

– Thôi đi vậy.

Mụ dắt mỗi giữ tay Thuận lại:

– Mà ở lại nói chuyện đã.

– Có chuyện gì mà nói.

– Có bao nhiêu tiền?

Thuận nhe răng cười:

– Ít lắm.

– Ít là bao nhiêu?

– Không đủ một quả.

– Bốn chục?

– Không.

– Ba choạc.

– Không.

– Vậy có bao nhiêu?

– Mười lăm đồng.

Mụ dắt mỗi xì một tiếng:

– Thôi đi cha nội, có mười lăm đồng cũng đòi chơi bời.

Thuận cười vang kéo tay Minh đi.

2.

BINH NHÌ HOÀNG MINH
ĐỪNG NGHIÊM, hấn thấy
như khắp người nổi gai, hàng trăm cặp
mắt đang xoi mói từng phân vuông
trên thân thể đứng trơ trơ dưới cột cờ,
tách rời khỏi hàng ngũ, hấn nhìn thẳng
không dám ngó một ai, vị sĩ quan kỷ
luật đi quanh hấn:

– Bê bối, thiệt là bê bối, quần áo,
mũ măng, anh đâu phải là con người,

anh là một con chó, một thằng lính ghê trong Phi Đoàn này, tôi nhớ tôi đã cảnh cáo anh một lần rồi, hôm nay là buổi chào cờ, anh lại bận bộ quần áo đó.

Trung úy Thái lột chiếc mũ Minh ra liệng xuống cột cờ:

– Mũ mãng như vậy thì đội làm chi, quần này, áo này, giày này, tôi không thấy một điểm nào được trên người anh hết.

Toán lính đứng chào cờ không nhận được cười, một số người cười khằng khặc trong miệng, tiếng cười như dây chuyền lan ra khắp phía, buổi chào cờ bỗng mất hết vẻ nghiêm trang. Trung úy Thái xô vào vai Minh:

– Đi ra ngoài đứng, lính ghê.

Minh cúi người về phía trước, hần bị xua đuổi như một con chó, hần bỗng thấy tủi thân, nước mắt bỗng dưng trào ra. Mà là một con chó, mà không phải là một con người. Tiếng nói đó vang trong đầu Minh.

Buổi sáng chào cờ cũng đi qua, Trung úy sĩ quan kỷ luật đến bên Minh, sắc mặt ông ta vẫn hầm hầm:

– Lên phòng tôi.

Minh cúi đầu đi theo vị sĩ quan. Vị sĩ quan ngồi vào bàn, trông dáng điệu ông ta bề thế, quan trọng, ông ta hất đầu hỏi Minh:

– Sao, tại sao anh lại kinh chống lại tôi?

– Thưa Trung úy.

– Cho phép anh nói.

– Thưa Trung úy như tôi đã thưa với Trung úy, tôi không muốn ăn mặc bê bối như vậy, vì tôi quá nghèo, không có tiền sửa lại quần áo như các bạn khác.

– Vậy sao hôm trước anh lên trình diện tôi anh có một bộ quần áo đảng hoàng?

– Thưa Trung úy, thú thật là tôi mượn quần áo.

Vị Trung úy chột cười nham hiểm:

– Anh biết anh mắc thêm tội gì không?

– Thưa...

– Câm ngay, anh đã lừa gạt cấp trên, ai cho anh mượn quần áo?

Bình nhì Hoàng Minh nghĩ bụng, mình không thể tiết lộ tên Trung sĩ Thọ, ông ta có lòng tốt với mình, không thể để ông mang họa lây với mình.

Ông Trung úy gằn giọng:

– Ai?

Bình nhì Minh cương quyết lắc đầu:

– Thừa trung úy, rất tiếc là tôi không thể nói tên người đã giúp tôi.

Trung úy Thái lại nhếch mép cười:

– Nếu anh không nói tên người cho anh mượn quần áo anh sẽ bị tù.

Minh cương quyết:

– Chẳng thà tôi bị ở tù.

– Anh chì nhỉ.

Bình nhì Minh im lặng, Trung úy Thái nhìn thẳng vào mặt hắn:

– Tôi sẽ bỏ tù anh.

Bình nhì Minh bỗng trở nên bướng bỉnh:

– Tôi xin nhận tội.

– Bây giờ tôi không còn gì để nói với anh, lát anh lên ký giấy phạt rồi đi tù.

Bình nhì Minh đưa tay chào vị sĩ quan kỷ luật, quay ra. Minh trở lại phòng Phi trang, trung sĩ Thọ hất đầu hỏi:

– Nó có bỏ tù mày không?

Bình nhì Minh gật đầu:

– Có, nhưng chưa biết bao nhiêu ngày tù.

Trung sĩ Thọ hỏi lại:

– Thằng cha có hỏi về bộ quần áo hôm trước không?

– Có hỏi, nhưng tôi không nói mượn của trung sĩ.

– Tốt, mày có tinh thần cứu chúa.

Ông ta tiếp:

– Thôi ở tù ra đi, tao đưa mày đi cầm cạc lương, mày cũng cần có một bộ quần áo đảng hoàng.

Minh gật đầu:

– Có lẽ phải vậy mất.

– Đáng lẽ tao không muốn đưa mày

tới nơi đó làm gì, nhưng tao thương mày, tao muốn mày còn ngóc đầu lên, mày đi lính thì phải lên chức, phải có tí ti lon lệu cho khỏi thẹn với bà con. Nói cho mày biết nếu mày bị họ ghét, dìm mày, thì suốt đời mày là binh bét, hạng tốt đen...

Trung sĩ Thọ ngắm Minh lắc đầu:

– Tao coi tướng mày, mày chỉ là hạng vô tài bất tướng, nhà quê lại ngang ngang bướng bướng, con đường binh nghiệp của mày chắc chắn gặp rất nhiều chông gai, không khá được con ạ.

Trung sĩ Thọ nói với Minh bằng nụ cười, ông ta hất hàm:

– Tao nói vậy có phải không?

Mặc dầu sắp sửa bị tù Minh vẫn thấy vui vui:

- Tướng phải thế nào mới tốt?
- Phải biết điều đóm, phải biết nhiều thứ lắm mới được.
- Điều đóm là sao?
- Đó, mày thấy không, mày không biết cả điều đóm là gì thì làm sao mày khá được, cần phải tầm sư học đạo.

Minh nhìn Trung sĩ Thọ cười:

- Tôi học trung sĩ được không?
- Học tao ấy hả, mày có điên không? Nếu tao là thằng khá thì tao đâu có ngồi ở đây, mày biết tao leo lên tới lon này mất bao nhiêu năm rồi không? Mười năm, từ ngày còn Không Quân

Pháp, mà thôi, không nói đến chuyện đó nữa, mày sửa soạn lên trình diện ký giấy, đi cải hối thất. Thằng lính phòng hành chánh xuống mời mày kìa.

Minh ngó ra cửa, gã lính thư ký phòng hành chánh đang đi xuống, trên tay hấn cầm tờ giấy. Tới cửa gã giờ tờ giấy lên:

– Ký đi cha nội.

Minh nhìn vào mấy tờ giấy:

– Sao nhiều thế?

– Có bốn tờ chứ bao nhiêu.

Minh không buồn đọc lại, hấn ký liền vào mấy tờ, ký xong hấn mới hỏi:

– Tù mấy ngày?

– Trung úy xin gia tăng, này được

mười lăm củ, tính tổng cộng cả thầy. Ở đó chờ xe, lát mày được đưa đi cải hối thất.

Người lính phòng hành chánh đi khỏi, một lát sau xe dodge của cảnh vệ sang đón Minh, trung sĩ Thọ chìa tay ra bắt tay Minh:

– Chúc bình an.

– Cám ơn trung sĩ.

Minh ra xe, hẳn thật bình tĩnh, một người quân cảnh ngồi trên xe hỏi:

– Anh là binh nhì Hoàng Minh.

– Dạ phải.

– Còn chờ gì nữa mà không lên xe?

Mặt người cảnh vệ tỉnh khô, xe ra khỏi Phi Đoàn, Minh bỗng thấy buồn buồn trong lòng. Cái hối thất nằm trên con đường dẫn về Bộ tư lệnh. Chiếc xe dừng lại trước Cái hối thất, Minh nhìn thấy một tốp lính cỡi trần đang hì hục đào mương gần đó, bọn lính gác ngược lên:

– Ê tụi bay, mình thêm một thẳng nữa.

Người cảnh vệ hất đầu:

– Xuống đi.

Minh leo xuống xe, một người trung sĩ từ một căn nhà gần đó chạy ra, nhìn Minh từ đầu đến chân:

– Người đẹp đó hả?

– Người đẹp đó, thôi tao giao cho mày, như vậy coi như tao xong nhiệm vụ, người đẹp đó, mày cần sửa sắc đẹp thì sửa đi.

Minh đứng thản nhiên nghe hai người lính nói chuyện với nhau. Minh thấy mình dửng dưng với tất cả mọi chuyện, hẳn không có một chút lo lắng nào khi phải trình diện ông chúa ngục. Minh vẫn lơ đãng nhìn mấy người lính làm lao dịch, cười vu vơ với họ, Minh đoán họ là lính tù. Minh nghe tiếng máy bay gầm ngoài sân bay.

Trước khi Minh vào lính, hẳn tưởng tượng đến tương lai của mình, mình sẽ là một người lính thật đàng hoàng, một người lính có tương lai, không bao giờ Minh nghĩ mình sẽ bị tù vì ăn mặc bê bối.

Người trung sĩ Cải hối thất la lên bên tai Minh:

– Theo tao. Đứng đây mà mơ mộng phải không?

Minh đi theo người trung sĩ vào một căn phòng gần đó, Minh đứng nghiêm chào vị thiếu úy già ngồi sau cái bàn, hẩn trình diện theo đúng qui tắc căn bản quân sự, vị sĩ quan có vẻ hài lòng:

– Được lắm.

Ông ngồi ngả lưng trên ghế:

– Pa-pa thấy con được lắm, tại sao con bị tù hả con?

– Tại con ăn mặc bê bối.

Ông thiếu úy già ngấm nghĩa lại Minh:

– Con đáng tội, con có điều gì phàn nàn không?

Minh thấy mến người thiếu úy già. Minh nghĩ ông phải đi lính lâu năm, xuất thân cũng lính trơn như Minh bây giờ. Minh bạo dạn:

– Thưa thiếu úy...

Ông đưa tay chặn lời Minh lại:

– Không có thiếu úy, mà kêu tao là pa pa, ở đây Tư Lệnh Không Quân cũng phải kêu tao là pa-pa, tao là cha tụi bây...

– Dạ, thưa pa-pa con vẫn có một điều để phàn nàn...

– Cứ nói.

– Con nghèo quá, không có tiền để

sửa lại quần áo, cho nên phải mặc bê bối như thế này.

Ông thiếu úy gật gù:

– Mà chỉ có mỗi tội đó?

– Thêm một tội nữa là tội lường gạt cấp trên.

Ông thiếu úy tròn xoe đôi mắt:

– Mà lường gạt cả cấp trên nữa sao, thằng này bảnh ta. Kể tao nghe đi.

Minh kể chuyện hăn mượn quần áo của trung sĩ Thọ nhưng Minh tránh không nói tên trung sĩ Thọ, với ông thiếu úy già, ông thiếu úy hỏi:

– Ai cho mà mượn quần áo?

Minh lắc đầu:

– Thừa pa-pa rất tiếc con không thể nói tên người đã giúp con với pa-pa được, dù cho pa-pa hứa không làm hại người đó.

Ông thiếu úy già chồm hẳn người lên vỗ vai Minh:

– Tốt, tốt, mày có nhân có nghĩa lắm, nhưng có điều mày không dùng đúng nơi đúng chỗ, nhà binh là nhà binh.

Ông thiếu úy già chỉ vào ngực Minh:

– Tao đây này, mày biết bao nhiêu năm nhà binh rồi không? Có lẽ ngót ba chục năm từ thứ tốt đen tốt đỏ, đến bây giờ cũng làm quan như ai. Mẹ kiếp, khi tao lên quan thì tao già mất rồi, tao đáng bố tất cả những thằng ở đây. Tao

xưng pa-pa với tất cả mọi người, tao là đấng cha già, bây giờ thì tao được quyền cai quản bọn lính bê bối chúng mày...

Đang nói ông thiếu úy già bỗng đỡ lấy miệng, Minh tưởng ông ta làm sao vội tiến gần lại:

– Pa-pa.

Ông xua tay, ông móc tay vào trong miệng, một lát ông trở lại bình thường:

– Không sao, bộ răng của tao... sút... nó sút ra...

Ông thiếu úy thản nhiên sửa lại bộ răng giả, ông gỡ hẳn ra, lau chùi rồi lắp lại vào hàm, trước con mắt ngạc nhiên của Minh, ông lăm bầm chửi thề:

– Má nó chứ, một ngày sút ra tới mấy lần.

Ông nhìn Minh:

– Tao tính dậy mày một bài quân kỹ nhưng thôi, bộ răng này làm phiền tao quá, mai nghe con, mai pa pa dậy con nhiều, tao thuộc lòng quân kỹ đó mày.

Khi ông thiếu úy già đứng dậy bước ra khỏi bàn làm việc, Minh thấy ông mặc một bộ quần áo nhà binh lôi thôi lệch thếch không kém gì mình, ông vẫy người hạ sĩ nhà giam đến bên:

– Đem nốt thằng lính bê bối này cho tao, ngày mai hãy bắt nó đi làm cỏ vê.

Minh đi theo người hạ sĩ, hẳn ta tới trước cửa phòng giam còn hỏi Minh:

– Pa-pa nói gì với mày vậy?

– Ông hỏi đủ chuyện.

Người hạ sĩ cười:

– Hôm nay ông tỉnh đó mày, mày may phước đó.

– Còn ông say thì sao?

– Ông quất hèo lên đầu mày. Ông say hoài.

Cửa phòng giam mở, người hạ sĩ lại hỏi Minh:

– Mày bị mấy củ?

– Tao không đọc giấy phạt, nên không rõ.

Hắn ta đẩy Minh vào phòng giam:

– Bê bối, đời binh nghiệp của mày coi như đi đoong rồi.

Phòng giam tối thui, sát tận trên trần nhà mới có một khung cửa sắt, ánh sáng từ trên ấy chiếu xuống mờ mờ, Minh định thần, chàng nhìn rõ dần, thấy mờ mờ trong góc một bóng người nằm co, hình như hẩn ngủ. Cái bóng bỗng cựa mình ngáp một cái, kể đến một tiếng hỏi:

– Thằng nào đó?

Minh không trả lời tiếng hỏi.

Lần này giật giọng hơn:

– Câm à, tao hỏi thằng nào?

Minh bỗng nổi cáu:

– Ông nội mày.

Cái bóng chồm dậy nhảy đến phía Minh:

– Dù mẹ.

Hai bàn tay của gã nắm lấy cổ áo Minh, một khuôn mặt ghé vào mặt Minh:

– Mà là thằng nào?

Minh bình tĩnh gỡ tay hắn:

– Buông ra.

Gã ghệt cổ Minh lại, ghé cái miệng hôi hám vào mặt Minh:

– Tại sao bị tù?

Minh nổi cáu:

– Kệ cha tao.

Gã cười khà khà, gã buông cổ áo

Minh ra, trong ánh sáng mờ mờ Minh nhìn rõ mặt hắn hơn, một khuôn mặt xanh xao, bần thiêu, đôi môi hắn nhếch lên, một nụ cười:

– Mày cấp bậc gì?

– Binh nhì.

– Vậy tao là cấp trên của mày, tao trung sĩ, trung sĩ mày thấy bảnh không?

Minh nhún vai:

– Có quái gì mà bảnh.

– Trung sĩ mà không bảnh à. Tao nhốt được mày.

Minh cười:

– Nhốt được tao mà ở đây?

– Có gì lạ, cấp trên tao nhốt tao.

Gã nhìn Minh:

– Mà tội gì?

Minh đứng xa hẳn ra:

– Anh nhìn tôi xem tôi đáng tội gì?

Gã nhìn Minh từ đầu đến chân:

– Mà thì nhiều tội lắm. Quần áo bê bối, nhất là mày không đẹp trai, không làm đẹp mặt Không Quân, Không Quân chỉ quy tụ lính đẹp trai cỡ như tao.

– Thôi xin đi cha nội.

Minh tìm một xó ngồi, gã trung sĩ ngồi một xó, gã liệng cho Minh một điều thuốc.

– Hút thuốc đi cho đỡ sầu, tao còn năm điều.

Minh liệng trả điều thuốc cho hắn:

– Tôi không biết hút thuốc.

– Không hút hả? Tốt, mày nên nhớ, tao ít khi nào có lòng tốt với ai.

Gã bỏ lại bao thuốc vào túi.

– Ngày mai tao mãn tù rồi.

– Năm trong này bao nhiêu ngày rồi?

– Ngày mai tao đủ mười lăm ngày.

– Tù mười lăm ngày?

– Trung bình mỗi tháng tao tù mười lăm ngày, có tháng hơn thế nữa.

– Còn những ngày kia?

– Rong chơi.

– Không làm việc?

– Làm việc quái gì.

Minh không hiểu tại sao hắn có thể trở thành một hạ sĩ quan.

Minh hỏi hắn:

– Vậy tại sao anh lên được trung sĩ?

– Trước đây tao là người lính gương mẫu, nhưng rồi...

Hắn im lặng một lát:

– Tao bê bối và bê bối nợ kéo theo bê bối kia, tao không thể là một quân nhân tốt nữa được.

Gả rít đỏ đầu điều thuốc, búng mẩu thuốc thừa lên cửa sổ phòng giam, điều thuốc không lọt ra ngoài, đựng vào một song sắt rớt xuống chỗ Minh ngồi.

– Thật dở, mọi hôm không khi nào tao búng hụt.

Gã lom khom đến nhặt mẫu thuốc búng một lần nữa, điều thuốc lọt ra ngoài gã reo lên:

– Ra rồi.

Gã ngồi xuống cạnh Minh:

– Ngày mai tao ra khỏi tù, mày biết tao làm gì không?

– Làm gì?

– Ra ngoài Lãng Cha Cả chơi điếu.

– Rồi sao nữa?

– Chưa biết nhưng nếu có tiền tao sẽ nháy đêm. À hôm nay bao nhiêu tây rồi nhỉ?

- Mười bốn.
- Ô, còn lâu quá.
- Lâu cái gì?
- Lãnh lương.

Gã cười hì hì:

– Mọi tháng cứ ngồi tù ra lãnh lương, nói thiệt với mày tao muốn được giải ngũ.

- Xin giải ngũ đi.

Gã lắc đầu:

– Không dễ như mày tưởng đâu?
Tao chán đời lính lắm rồi.

- Tại sao lại chán?
- Nhiều lý do, đừng hỏi nhiều.

Hai người đang nói chuyện với nhau, ngoài cửa cái hồi thất có tiếng ồn ào, Minh hỏi:

- Cái gì vậy?
- Chắc bọn lính đi làm về.

Cửa cái hội thất mở, bọn lính tù ủa vào. Gã trung sĩ vui vẻ đùa cợt:

- Bọn bây không chào tao hả?
- À chào trung sĩ.

Mấy thằng lính đưa tay chào, chúng bỗng nhìn tới Minh, một thằng trong bọn hỏi:

- Một thằng nữa hả?

Gã trung sĩ trả lời:

- Nó vào thế chỗ tao, người anh em này cũng khá lắm.

Hại ba thằng tới bên Minh chìa tay ra bắt tay:

– Chào người anh em, rua một cái coi.

Minh lần lượt bắt tay từng người bạn.

Đèn phòng giam bật lên, ánh sáng mờ mờ vàng vọt, Minh nhìn ra ngoài chấn song sắt, trời đã tối hẳn, cơm nhà giam cũng vừa mang tới, đồ ăn ở đây còn đỡ gấp mấy lần ở nhà ăn. Minh ăn cho qua bữa.

Nửa khuya, Minh nghe tiếng hát nghêu ngao của ông thiếu úy già từ phía sau ngoài phòng giam vọng vào; một thằng nằm bên cạnh Minh thì thầm:

– Pa-pa đã đi nhậu về đó, gã nói

tiếp, ông nhậu tối ngày, người ta không biết xếp ông vào công việc gì, nên tổng vào chỗ này cho qua ngày.

– Ông có vẻ thương bọn lính tù lắm.

– Ở đây tất cả mọi người đều thương ông.

Minh lẩm bẩm:

– Một người lính già, tuổi lính của ông có lẽ hơn cả tuổi mình...

Tự nhiên Minh thấy mình buồn bã khi nói ra câu ấy. Người thiếu úy già có lẽ đang ngồi dưới hàng hiên, chắc chắn ông đang lơ đãng nhìn ra vùng trời rộng, đôi mắt ông bắt buộc phải nhìn thấy những chấm đèn đỏ, xanh của Phi trường. Tiếng máy bay từ ngoài Phi đạo

vọng tới, tiếng động cơ máy bay không át được tiếng hát nhí nhố của ông.

Người bạn nằm cạnh Minh lại nói:

– Nghe nói thiếu úy có một thân một mình, nhà cửa ông ta là khu phòng giam này, một căn phòng nhỏ ở ngay sát phòng làm việc, chưa ai thấy ông nhắc đến vợ con, ông thường nói: Pa-pa mà chết sẽ có lính chôn. Tất cả mọi người ở đây đều quý mến ông như những quan to, không ai nỡ nói nặng lời với ông, mặc dầu ông là một cây bê bối.

Minh mỉm cười:

– Kể cũng hay, một người lính bê bối coi những thằng lính bê bối.

– Nhưng mà đừng bao giờ nói

ông bê bối mà chết mẹ với ông, ông đánh đó, ông không nhốt mày mà ông đánh, vừa đánh vừa chửi tam đại nhà mày lên. Nhiều khi ông nhậu say ông chửi tuốt luốt.

– Một người bất mãn.

– Một người bất mãn kinh niên, nhưng dễ chịu đối với lính.

Gã nằm cạnh Minh hút thuốc, hắt ngắt cho Minh một nửa điếu. Minh đón lấy, gã muốn hút thử một điếu xem sao. Minh hỏi bạn:

– Sao mình không hút chung nhau một điếu thuốc này?

Gã trả lời tỉnh khô:

– Tao là người vệ sinh.

Hút tàn nửa điếu thuốc, người bạn nằm cạnh Minh lơ mơ buồn ngủ, hắt rít hơi thuốc cuối cùng, dập tắt ở góc tường:

– Tao ngủ.

Một lát sau Minh nghe tiếng ngáy của hắn. Nhìn khuôn mặt dưới ánh đèn Minh thấy hắn vô tư. Ngoài hàng hiên ông thiếu úy hình như đã ngủ. Minh không còn nghe tiếng ông hát nữa. Trong phòng giam mọi người đã ngủ, thỉnh thoảng Minh nghe tiếng cười sảng sặc của một người nào đó ngủ mê. Một vài tiếng chửi thề...

Minh thao thức mãi không thể ngủ được, tự nhiên hắn thấy buồn, hắn không bao giờ nghĩ rằng mình là một thằng bê bối, một thằng lính ghê. Khi

Minh vào lính, hẳn có biết bao là mộng ước. Minh còn nhớ buổi sáng Minh nhập ngũ, những người bạn mới của Minh ai cũng vui vẻ, có thằng nói ngay đến tương lai của mình:

– Đi Mỹ về thế nào tao cũng cưới vợ.

– Bao giờ thì đi Mỹ?

Một thằng trong bọn hỏi gã lính mới, gã trả lời một cách ngon lành:

– Mình đi học quân sự xong thì đi Mỹ liền mà, tao có ông anh trung úy làm ở Bộ quốc phòng nói vậy.

Minh đã có những giây phút nao nức nghe những người bạn bàn chuyện với nhau, không ai cấm Minh tưởng tượng đến tương lai của mình, Minh

đã nghĩ đến một tương lai thật đẹp cho mình. Rồi đây Minh sẽ đi Mỹ học như các bạn, sau khi tốt nghiệp ở Mỹ về, Minh sẽ trở thành hạ sĩ quan, Minh sẽ cố gắng làm việc, để trở thành một người lính tốt. Ánh đèn vàng vọt dọi dọi chiếu trên những khuôn mặt buồn thảm, Minh ngửa mặt nhìn lên trần phòng giam, ở trên có hai con thạch sùng đuổi nhau.

Minh miên man suy nghĩ hết chuyện nọ đến chuyện kia. Hắn ngủ thiếp đi lúc nào không hay biết.

3.

MINH NGÔI GỤC ĐẦU
TRƯỚC MẶT TRUNG SĨ
THỌ, hấn không buồn uống ly nước
ngọt:

– Trung sĩ cố giúp tôi, tôi không
biết làm cách nào hơn.

Trung sĩ Thọ thôi không đùa cợt
nữa, ông ta biết rằng thằng lính ngôi
trước mặt ông bản cùng bất đắc dĩ mới
nhờ đến ông, giọng ông trầm xuống:

– Mày suy nghĩ kỹ chưa?

– Thừa trung sĩ tôi không biết làm cách nào hơn ngoài việc nhờ trung sĩ.

Trung sĩ Thọ uống một hớp bia:

– Xong rồi, nếu mày không nghe lời tao đó là lỗi ở mày, tao đã cố sức cản ngăn mày.

– Vâng tôi không dám oán trách gì trung sĩ hết, trung sĩ cứ yên tâm.

Trung sĩ Thọ vẫn còn áy náy, Ông uống liên tiếp mấy ngụm bia:

– Tao phải nói lại một lần nữa với này rằng mắc vào cái nợ nần xanh xít đít đui này không bao giờ mày gỡ ra được, dù rằng mày đi lính đến măn đời mày vẫn rách như thường, một cái nợ trả măn đời binh nghiệp nếu không

có một phép lạ trúng số hay đánh bạc được chẳng hạn. Lương mày có năm trăm mày trả đến sáu trăm lấy đâu ra mà trả?

– Thừa trung sĩ, tôi biết điều đó nhưng bắt buộc tôi phải may một bộ quần áo khác, không lẽ tôi chịu ở tù hoài, tôi cũng muốn trở thành một người lính tốt, không lẽ tôi xấu hoài chỉ vì một bộ quần áo.

Trung sĩ Thọ nhìn Minh:

– Bộ quần áo làm nên một thằng lính?

– Điều đó tôi không được biết, nhưng ít ra tôi cũng yên tâm làm một thằng lính, tôi không muốn người ta xài xề tôi, tôi không muốn người ta bỏ tù tôi hoài vì một bộ quần áo.

Trung sĩ Thọ cúi đầu trên ly rượu đã cạn gần hết:

– Một bộ quần áo thôi sao? Đáng lẽ người ta phải hiểu rằng lỗi đó không phải ở mày, mà ở kho quân trang, bọn làm ở kho quân trang khốn nạn, một bọn ăn cắp, nếu mày có tiền mày có thể tới mua chúng nó một bộ vừa vặn. Mày khỏi đi may, tao sẽ đưa mày tới chúng nó, may một bộ thật vừa vặn. Chó đẻ.

– Thừa trung sĩ hiện giờ thì tôi không có tiền, tôi đang nhờ trung sĩ chỉ tôi tới vay tiền, tôi sẽ đến họ mua.

– Ngay chiều nay mày sẽ có một bộ quần áo mới.

– Trung sĩ giới thiệu tôi đến chỗ vay tiền chứ?

Trung sĩ Thọ gật đầu:

– Tao đưa mày đến, toàn là bọn ăn cắp, bọn hút máu hút mỡ hết, chúng nó ăn cắp theo thể dây chuyền.

Mặt trung sĩ Thọ đỏ như mặt gà chọi, đôi mắt ông lơ lơ nhìn Minh, bỗng nhiên ông phát lên cười, bắn cả nước bọt vào mặt Minh, ông vỗ vai Minh một cái thật mạnh.

– Tao đã là một con thiêu thân, một con thiêu thân dắt díu những con thiêu thân khác lao vào ánh đèn sáng.

Minh bỗng thấy buồn buồn khi nghe trung sĩ Thọ nói, trung sĩ Thọ lại chăm chú nhìn vào mặt Minh:

– Tao chưa hỏi về chuyện ở tù của mày, thế nào?

– Tôi cũng như tất cả những người lính khác, ngày ngày đi làm cỏ vê.

– Thiếu úy Mỗ có đập mày cái hèo nào không?

– Không, nhưng nếu ông ta đập tôi dăm ba cái tôi cũng không bao giờ giận ông hay buồn ông.

– Tại sao vậy?

– Như những người lính khác tôi thương ông.

– Ông còn say sưa không?

– Tối ngày say sưa, có hôm ông nói với bọn tôi, thằng đáng bỏ tù nhất là tao chứ không phải chúng mày, tao là thằng bê bối nhất hạng tại đây nhìn tao coi, quần áo bê bối, rượu chè cờ bạc, bởi vậy tao thương chúng bây, lâu lâu

tao có uống rượu say đập tụi bây mấy hèo, tụi bây cũng đừng oán trách tao nhé.

– Hồi trước ông cũng nói với tao như vậy.

– Ông có coi phòng nhốt sĩ quan không?

– Phòng nhốt sĩ quan ấy hả?

– Dạ.

– Có chứ, có hôm ông xách hèo đánh cả thiếu tá bị tù.

– Thiệt sao trung sĩ?

– Ông làm tuốt, ông mà biết sợ ai.

Trung sĩ Thọ nói với tất cả sự sáng khoái, ngưỡng mộ, ông tiếp:

– Thằng nào cấp càng to bị tù ông càng đánh dữ, đánh không nể mặt vua quan gì hết trơn. Nhưng mấy ông tá ông úy ấy không hề giận thiếu úy Mỗ, ông là một vị cha già của Không Quân.

– Ông có một bộ răng giả.

– Thường hay bị sút ra phải không?

– Dạ hôm đó ông cũng bị sút bộ răng.

– Đó là cái đặc biệt nhất của ông.

Trung sĩ Thọ đã uống cạn ly rượu, ông ta nhìn vào cái ly không, ông thấy sừng sừng trong người rồi. Ông nhủ thầm không lẽ mình say, say vì một chai bia thì dở quá, nhất định ông không phải là một người say rượu tầm bậy như vậy, ông nghĩ ra rồi, ông buồn

ngủ, suốt ngày buồn ngủ và ngủ bất cứ lúc nào. Ông nhìn đồng hồ tay, gần đến giờ về rồi, ông lại tự nhủ, thôi để chiều tới ngủ cho đã con mắt. Nhưng ông lại chợt nhớ tới cái hẹn với Minh, ông hứa chiều nay sẽ giúp hấn vay tiền, đi mua quần áo ở kho quân trang. Trung sĩ Thọ chửi thầm mình là một thằng quân tử Tầu, không đâu ôm việc vào mình, bao nhiêu năm nay ông đã tự hứa với mình, thằng nào sống chết kệ cha nó, không mắc mớ gì tới mình, mình không ăn cái giải rút gì hết. Vậy mà bây giờ ông lại mắc vào cái vụ giúp đỡ này. Nhưng ông đã hứa với hấn, hứa khi uống bia, ông không thể nuốt lời hứa được. Trung sĩ Thọ ngó vào mặt Minh:

- Mày quyết định rồi chớ?
- Dạ.

– Bây giờ tao đưa mày đi vay tiền trước đã, quần áo thì chiều nay.

– Cảm ơn trung sĩ.

– Còn năm phút nữa tan sở mình đi trước.

Trung sĩ Thọ trả tiền, hai người ra khỏi Câu lạc bộ, trung sĩ Thọ ra đạp máy xe Vespa cũ mèm. Chiếc xe đạp mãi mới nổ máy, khói phun mù mịt trung sĩ Thọ nói:

– Lên xe lẹ mày?

Minh nhảy lên sau xe, chiếc xe mệt nhọc chuyển bánh, khi chạy ngon trơn rồi Minh mới hỏi:

– Người cho vay tiền ở đâu trung sĩ?

– Ngay trong căn cứ này.

Chiếc Vespa chạy sang căn cứ sĩ quan, dừng lại trước một căn nhà, trung sĩ Thọ đưa Minh vào căn nhà vắng hoe, Minh hỏi:

– Nhà ai đây Trung sĩ?

– Nhà một bà Đại úy.

Bây giờ Minh mới chợt hiểu lời của Trung sĩ Thọ về người cho vay lãi từ mấy hôm trước. Trung sĩ Thọ, gõ cửa, một lát có cô bé đi ra, Minh đoán là cô bé người làm, Trung sĩ Thọ hỏi:

– Bà Đại úy có nhà không?

Cô bé nhìn cả hai từ đầu xuống chân:

– Có chuyện gì?

– Xin vay tiền chớ chuyện gì nữa.

Cô bé người làm quay ngoắt vào:

– Chờ một chút.

Trung sĩ Thọ ngồi xuống chiếc ghế sa-lông mây, ra hiệu cho Minh:

– Mày ngồi xuống đi, mình là khách mà.

Minh ngồi xuống ghế sa-lông với tất cả mặc cảm, Minh đưa mắt ngắm nghía gian phòng khách, tất cả ở đây đều có vẻ sang trọng tươi mát, một cái tủ kính trưng đầy ly tách, bên trên cái tủ dựng một khung hình của một ông đại úy. Minh không lạ gì với ông đại úy này, chính ông là người phát lương cho lính, trung sĩ Thọ hỏi:

– Mày biết ông đại úy đó không?

Minh gật đầu:

- Dạ biết chứ.
- Vậy mà vay tiền bà có muốn quít cũng không xong.

Minh cười:

- Sức mấy mà quít được.
- Nên biết điều.

Vừa lúc ấy ở trong nhà có tiếng dép lẹp kẹp đi ra, người đàn bà hiện ra ở khung cửa, Minh đoán chừng chắc bà ta là bà đại úy cho vay tiền. Trung sĩ Thọ hơi nhồm người lên:

- Chào bà đại úy.

Minh cũng đứng lên chào bà, bà ta tươi cười:

– Cứ ngồi, có chuyện gì đó hai anh?

Trung sĩ Thọ chỉ Minh:

– Thưa bà đại úy hôm nay tôi muốn giới thiệu với bà đại úy, thằng này tới vay tiền bà.

Bà đại úy nhìn Minh:

– Cậu vay tiền hả?

Trung sĩ Thọ năn nỉ giúp:

– Thưa bà đại úy, làm ơn giúp hẩn, kẹt lắm mới phải tới bà.

Bà đại úy ngồi xuống ghế, vẫn chăm chú nhìn Minh, bà hỏi trung sĩ Thọ:

– Lần đầu tiên phải không anh?

– Dạ thưa bà lần đầu tiên.

– Cấp bậc?

Trung sĩ Thọ mau mắn:

– Dạ thưa binh nhì.

Bà đại úy nhìn thẳng vào mặt trung sĩ Thọ:

– Anh bảo đảm cho chú?

– Thưa bà đại úy hẳn có các lương.

Trung sĩ Thọ quay lại Minh:

– Mày đưa các lương cho bà đại úy.

Minh mau mắn lấy các lương ra, bà đại úy đỡ lấy các lương, nhìn đi nhìn lại.

– Lính mới hả?

Minh vội trả lời:

– Dạ thưa bà đại úy, tôi mới vào lính mấy tháng nay.

- Tại sao phải đi vay tiền?
- Thưa bà đại úy tôi kẹt.
- Kẹt cái gì?

Trung sĩ Thọ đỡ lời, kể lại cho bà đại úy nghe tất cả mọi chuyện của Minh. Trung sĩ Thọ nói về vụ Minh ở tù vì ăn mặc bê bối. Bà đại úy chăm chú nghe, bà chắt lưỡi:

– Tội nghiệp không, thôi được, tôi sẽ giúp cho. Miễn là có lý do chánh đáng tôi giúp liền.

Minh hơi mừng, bà đại úy nói luôn:

- Trung sĩ đã nói cho hẵn nghe về điều kiện vay tiền của tôi chứ?
- Dạ thưa bà đại úy điều đó dĩ nhiên.

– Nói thật với các anh tôi chẳng muốn làm việc này, nhưng thấy anh em kẹt quá nên giúp được gì tôi sẵn sàng giúp liền.

– Cảm ơn bà đại úy.

– Đối với người đảng hoàng tôi giúp bao nhiêu cũng được.

Bà lại nhìn vào cái cọc lương của Minh:

– Anh ấy mượn bao nhiêu tiền?

– Thưa bà đại úy, xin để tùy bà.

– Bình nhì tôi có thể cho vay dưới số lương mà thôi. Ba trăm được không?

Minh gật đầu:

– Dạ thưa được.

– Nhưng bây giờ, thì tôi chưa có thể cho anh vay được. Ba giờ chiều hôm nay đến lấy tiền.

Minh nhìn trung sĩ Thọ, trung sĩ Thọ gật đầu:

– Dạ cũng được.

– Tôi phải về hỏi lại nhà tôi xem, ông có bằng lòng cho mượn không đã, nói thật với các anh ông sợ mang tiếng.

Còi hụ mười hai giờ, bà đại úy đứng dậy:

– Ông sắp về rồi đó, các anh nên đi về đi, đừng để ông thấy các anh ở đây.

Trung sĩ Thọ và Minh đứng dậy, trung sĩ Thọ chào bà đại úy đi ra cửa, trung sĩ Thọ nói với Minh:

– Ba giờ chiều hôm nay mày cứ việc đến nhận tiền nghe chưa, sư con, thế là đời con tàn rồi.

Minh chắc lưỡi, hắc lủi thúi đi bộ về phòng ăn.

Thuận thấy Minh về reo lên:

– Trời ơi, mày ở tù lâu dữ?

Minh mỉm cười, hắc ngối xuống bên cạnh hỏi.

– Có gì lạ không?

– Như thường, à, có chuyện này. Mày làm đơn xin ăn ngoài đi, mình sẽ được lãnh hết lương.

– Có gì kệt không?

– Không có gì kệt hết, tao làm đơn

rồi, có lẽ tháng tới tao ăn ở ngoài, để tao chỉ cho.

Minh vừa ăn vừa kể chuyện cho bạn nghe vụ ở tù. Thuận chăm chú nghe, hần hỏi Minh:

– Không biết mày ở tù như vậy có ảnh hưởng gì tới vụ đi Mỹ không?

– Bao giờ đi?

– Nghe nói...

Minh cười buồn bã:

– Thôi dẹp vụ đó đi, tao không còn tin tưởng gì nữa, mà nếu có đi thì cũng không đến lượt mình.

– Tại sao?

– Con ông cháu cha chớ tao với mày...

– Đừng nên mất tin tưởng thế chứ.

Minh chửi thề một câu vu vơ. Minh cầm đầu ăn cho xong bữa cơm, hăn không nghĩ ngợi gì hết, sau bữa cơm trưa, Minh về phòng, ngủ một giấc thoải mái. Đến giờ đi làm, Minh vùng dậy, bà Đại úy hẹn Minh ba giờ tới lấy tiền, giờ này hăn đến vẫn còn sớm quá. Minh đánh bạo vào gõ cửa nhà Bà Đại úy, một lát bà quay ra, bà cau có nhìn Minh:

– Tôi hẹn anh ba giờ kia mà, sao đến sớm quá vậy?

– Thưa bà Đại úy tôi phải đi làm, giờ ấy kẹt.

Bà Đại úy nói xằng:

– Đúng đó, chờ tôi một lát.

Lát sau bà trở ra, bà giúi ba trăm bạc vào tay Minh:

– Tôi giữ các lương, cuối tháng khi nào lãnh lương thì sang đây.

Minh cảm ơn rồi lui bước. Hắn đến phi đoàn thì Trung sĩ Thọ đã tới, ông đang ghi chép cái gì đó. Minh hỏi:

– Trung sĩ làm gì vậy?

– Lâu lâu cũng phải làm việc chứ, không lẽ ngồi chơi xơi nước mãi sao?

Ông vẫn không ngừng lên:

– Chờ tao một chút nghe, tao sẽ đưa mày đi may quần áo, à mày đã vay tiền được chưa?

– Rồi trung sĩ.

Minh thấy ông mỉm cười, một lát

sau ông buông bút:

– Thôi mình đi, mày phải chọn một bộ quần áo thiết vừa vặn.

– Dạ, lần này có quyền chọn mà trung sĩ.

– Bộ này sẽ đẹp không kém gì quần áo may.

Minh lại bám đít xe trung sĩ Thọ chạy sang kho quân trang, trung sĩ Thọ vào trong kho gặp ông thượng sĩ, hai người nói nhỏ với nhau điều gì đó, ông thượng sĩ đi ra ngoài, nhìn Minh:

– Thằng nhỏ này hả?

– Dạ thượng sĩ cố giúp nó, nó vừa bị tù mười mấy ngày vì bộ quần áo bê bối này đó.

Ông thượng sĩ mau mắn:

– Được mà những máy phải đổi lại bộ quần áo này,

Minh toan mở miệng nói, trung sĩ Thọ chặn lại:

– Dạ cũng được, miễn sao mặc vừa vặn.

Ông thượng sĩ làm ra vẻ khó khăn:

– Dĩ nhiên mất công lục lọi tìm kiếm lắm đấy anh biết tôi rất ít thời giờ.

– Dạ thưa thượng sĩ thằng nhỏ này cũng không dám quên ơn thượng sĩ.

Minh nghe ông thượng sĩ ừ ừ trong cổ họng, ông quay vào trong kho, ông vẫy Minh theo, trung sĩ Thọ giữ Minh lại:

– Khoan đã, mày đưa tiền cho tao.

Minh móc cả tiền đưa cho trung sĩ Thọ, trung sĩ Thọ trả lại một trăm:

– Hai bò thôi.

– Nhưng sao thượng sĩ lấy lại bộ quần áo này của tôi.

– Mày không ưng hả, luật ở đây như vậy đó, thật ra thì đánh đổi quần áo chứ không phải mua, thôi đừng thắc mắc khiếu nại nữa, nhà binh đừng có bất mãn.

Minh đành theo ông thượng sĩ vào khu quân trang, mùi quần áo mới xông lên nồng nặc, ông thượng sĩ chọn quần áo đưa cho Minh:

– Mày bận thử coi.

– Thừa cởi quần áo ở đây?

– Chứ còn ở đâu, hay mày không muốn thử cứ mang về.

Minh đành cởi quần áo, bận bộ quần áo mới. Hắn phải thử hai ba bộ mới vừa vặn. Minh nhớ hôm hắn cùng các bạn lãnh quân trang, cũng chính ông thượng sĩ này phát quần áo, ông tổng đại cho mỗi thằng một bộ, ông gắt ngạo xì, hôm nay thì ông có vẻ tử tế với Minh, ông sẵn sàng đổi cái quần hay cái áo, mà Minh không ưng ý. Ông chọn cho Minh vải tốt. Xong xuôi, ông ngắm nghía Minh:

– Thôi được rồi quần áo vừa vặn lắm rồi.

Minh cảm ơn ông đi ra ngoài với trung sĩ Thọ, ông cũng theo ra. Trung

sĩ Thọ nhét tiền vào tay ông ta bằng một cái bắt tay.

Trung sĩ Thọ vỗ vai Minh:

– Thôi về trình diện đi.

Minh lại leo lên xe trung sĩ Thọ trở về phi đoàn. Tối nơi trung sĩ Thọ hỏi:

– Thôi mày lên trình diện trung úy Thái cho rồi.

Minh lên phòng trung úy Thái, ông đang ngồi hút thuốc ở bàn, chân gác lên một cái ghế, thấy Minh ông hất hàm hỏi:

– Thế nào?

– Thừa trung úy tôi lên trình diện lại trung úy.

Trung úy Thái nhìn Minh từ đầu đến chân, ông gật đầu:

– Được, lính phải ăn mặc cho đảng hoàng, có đâu ăn bận như ăn mày. Nhà binh không thể nói không có gì làm được.

Minh thấy cay đắng trong lòng, ông có biết đâu Minh đã phải đi vay nợ lãi để đổi bộ quần áo này. Minh đứng nghiêm, nghe ông giảng giải về quân kỷ, những lời nói nhảm chán. Minh chán ngấy nhưng vẫn phải nghe ông nói. Thật ra không có một lời nào vào tai Minh. Cho tới khi trung úy Thái hất tay ra hiệu:

– Thôi cho anh về.

Minh lui thủi đi ra khỏi phòng trung úy Thái mặc bộ quần áo mới,

Minh thấy mình nản vô cùng, hắn không còn một hứng thú nào khi nghĩ đến tương lai. Minh lại nhớ tới thái độ của bà đại úy cho vay tiền, thái độ của ông thượng sĩ ở kho quân trang, những lời trung sĩ Thọ nói với Minh.

Suốt buổi chiều, Minh lặng lẽ làm việc, không nói chuyện với trung sĩ Thọ một câu nào. Trung sĩ Thọ cũng không buồn nói năng gì, ông lăn ra ngủ một giấc đến giờ tan sở. Minh không muốn về phòng ăn, hắn đi bộ ra cổng Phi Long, trong túi còn một trăm bạc, Minh nghĩ mình nên đi ăn cái gì, có thể một tô phở, một ly cà phê, còn tiền Minh phải chui vào rạp nào đó (Tác giả viết chuyện này xảy ra trong khoảng thời gian năm 1958 khi đồng bạc VN còn có giá trị).

Khi Minh sắp ra đến ngoài, bỗng có tiếng gọi, chiếc xe gắn máy hiệu Goebel dừng lại ngay bên cạnh Minh, gã lính cưỡi xe gắn máy cười hỏi:

– Đi đây vậy?

Minh nhận ra gã lính quen ở tù chung với mình. Chiếc xe gắn máy của hắn thật đẹp, màu sơn xanh trông mát con mắt. Minh không ngờ người bạn ở tù chung với mình sang trọng đến thế, Minh không nhớ tên hắn là gì, Minh chỉ cười với hắn:

– Tính ra ngoài này chơi.

Hắn chỉ yên xe đằng sau:

– Ngồi lên tao chở ra, mình đi chơi luôn.

Minh leo lên yên xe, chiếc xe vọt một lèo bay bướm ra khỏi cổng trại. Minh hỏi hấn:

- Không về nhà à?
- Đi chơi đã, mình tính sau.

Minh phân vân, hấn không biết gã lính này tính gì với mình. Hấn mặc kệ gã muốn đưa mình đi đâu thì đưa. Chiếc xe đậu lại trước một quán cơm, gã dựng xe:

- Mình vô đây ăn cơm đã.

Tiệm cơm bình dân ngay ngoài Lăng Cha Cả, một tiệm cơm khách hàng hầu hết là lính Không Quân. Minh ngại ngần vì trong túi hấn chỉ còn một trăm bạc, gã lính bạn nói với Minh:

– Tao bao mày, hôm khác mày bao tao.

Minh vào quán cơm, mùi xào nấu trong bếp bốc lên thơm lừng. Hai người chọn một bàn trống, gã lính bạn hỏi Minh:

– Uống la ve nhé?

Minh chỉ uống bia với trung sĩ Thọ có một lần, Minh không thích mấy, nhưng chiều nay Minh thấy buồn buồn nên gật đầu đại; người bạn mới nhìn Minh cười:

– Mày còn nhớ tao không?

– Tao nhớ mày ở tù với tao.

– Nhớ tên tao không?

Minh lắc đầu, gã nói:

– Tao là Hiệu. Sao chiều nay trông mặt mày buồn thiu vậy?

Hai chai bia mang ra, Hiệu rót bia vào ly của Minh, Minh đỡ lấy uống một hơi, hần thấy mặt mình nóng lên:

– Tao chán đời!

– Chán đời?

Minh cúi gằm mặt. Hiệu cười hơi lớn tiếng:

– Mày nói thối không chịu được, việc quái gì mà phải chán đời, mày thấy như tao không, lúc nào cũng phây phây, làm con người thì phải khôn ngoan lên một chút chứ.

– Khôn ngoan ra sao?

– Thiếu gì cách, mày nhìn tao thì

biết, không ai nói là thằng lính rách, tao có xe cộ đàn ông, cái lương nhà binh tao coi như pha. Tao cũng tứ cố vô thân không hơn gì mày, tao giỏi xoay xở.

Minh uống tiếp một hợp bia:

– Tao không biết xoay xở là gì.

– Bởi vậy đời mày mới khổ nạn, cứ đi theo tao, dần dần mày sẽ hiểu.

Men rượu làm Minh hăng hái:

– Tao không ngán gì hết.

– Vậy mới chịu chơi.

Hai đĩa cơm sườn mang ra. Minh ăn uống tự nhiên, chưa bao giờ Minh thấy mình ăn cơm ngon như vậy. Minh ăn đến loáng hết đĩa cơm, Huệ hỏi:

– Ăn nữa không?

Minh lắc đầu:

– Còn phải để bụng ăn thứ khác chứ.

– Đồng ý, mình kêu thêm thứ gì nhậu đi, cuốn thịt nướng.

Minh gật đầu, hân uống cạn ly rượu. Minh không ngờ mình uống rượu một cách ngon lành như vậy được. Hiệu gọi thêm bia, bây giờ Hiệu mới ngắm Minh kỹ càng hơn:

– Hôm nay coi bộ mày ăn mặc bánh bao.

– Mới đổi bộ quần áo ở kho quân trang đó.

– Nó cho mày đổi?

Minh nhìn thật nhanh người bạn mới:

– Còn lâu, mất hai bò, còn phải đổi bộ quần áo cũ đấy.

Hiệu cười:

– Lạ quái gì, chính tao từng đổi quần áo như vậy hoài mà. Mẹ, toàn là bọn ăn cướp.

– Mày vay xanh xít đít đui chưa?

– Trò đó xưa quá rồi, bây giờ thì tao bánh rồi, tao cóc thèm vay con mẹ nào hết.

– Làm cách nào?

– Mấy cái lá đa nuôi tao.

– Chắc mày phải có võ gì?

– Võ nghệ chó gì, nếu mày muốn được như tao thì mày chịu khó theo tao.

Minh cao hứng:

– Đi thì đi tao đâu có ngán.

Trời tối dần, quán cơm. vắng người, Minh nhìn đám chai bia trên bàn, Minh không ngờ mình lại có thể uống nhiều như vậy.

Hiệu móc tiền trả. Minh ngạc nhiên vì không hiểu tại sao hắn lại có nhiều tiền như thế. Không lẽ hắn là con nhà giàu. Khi Minh đứng dậy hắn thấy đầu mình choáng váng, hai chân Minh nhẹ hững, đi như không chạm mặt đất. Minh lèm bèm nói, hắn không nhớ mình nói những gì. Minh ngồi sau yên xe, búi chặt lấy lưng Hiệu, hắn chỉ

nghe tiếng gió ào ào bên tai. Hiệu cười như nắc nẻ:

– Ôm cho chặt mày, té một cái thì thấy mẹ tao. Tao đưa mày tới chỗ này hay đéo chịu được.

Minh lè nhè hỏi:

– Tới đâu vậy?

– Đừng có hỏi, cam đoan là hay.

Hai mắt Minh díp lại, hẳn không hiểu tại sao mình lại buồn ngủ đến vậy, nếu bây giờ được ngả lưng nằm xuống một cái, chắc Minh ngủ say như chết. Minh cảm thấy xe chạy chậm dần lại quẹo vào một cái hẻm, rồi dừng hẳn.

Hiệu đập một cái vào lưng bạn:

– Dậy mày.

– Đâu vậy?

Hiệu khóa xe xong, dìu Minh vào trong nhà, Minh thấy đèn sáng:

– Nhà mày hả?

– Ừ, nhà tao.

– Cho tao nằm một cái.

– Tự do.

Hiệu dìu bạn vào giường. Minh thấy mình nằm xuống nệm êm ái, ruột gan Minh bỗng cuộn cuộn lên, chàng ngóc cổ nôn thốc tháo. Hiệu cắn nhả:

– Của nợ.

Minh nghe mơ hồ có tiếng con gái nói chuyện đâu đó rồi lịm đi, hẳn không còn biết gì. Minh thức giấc, đầu óc hẳn lúc này sáng suốt lạ thường, hẳn

mở mắt nhìn căn phòng tối thui, hình như bên cạnh hẳn có một người nào đó đang nằm ngủ. Minh đoán là Hiệu, hẳn sờ tay lên kẻ nằm cạnh, da thịt đàn bà, không phải Hiệu. Minh vội ngồi nhồm dậy, một bàn tay mềm vút cổ Minh nằm xuống, một giọng nói trong trẻo:

– Nằm xuống đi cha nội.

Minh vẫn còn bàng hoàng:

– Ai?

– Anh hỏi làm chi, nằm xuống đi.

– Hiệu đâu?

Nằm phòng bên kia, anh uống say quá chùng.

– Nhưng cô là ai?

– Bạn của vợ anh Hiệu.

Người con gái trở dậy. Minh nghe tiếng công tắc đèn bật, ánh sáng lóe lên. Minh nhìn thấy người con gái thông thả ngồi xuống cạnh Minh, nàng bận chiếc áo ngủ bằng lụa mỏng dính, mùi nước hoa từ người nàng xông lên thoang thoảng. Gương mặt nhợt nhạt, mệt mỏi.

Minh nói nhỏ:

– Xin lỗi, tôi bê bối quá.

Nàng bỗng cười thành tiếng:

– Cù lần.

Minh không hiểu đầu đuôi ra sao, bỗng nhiên nàng sỉ vả mình, nàng ngồi gần lại Minh hơn:

– Anh Hiệu nói anh chỉ uống có hai chai bia thôi.

Minh lắc đầu:

– Tôi không hiểu gì hết, tôi cần gặp Hiệu.

– Gặp làm chi, anh đang ngủ với vợ mà.

– Nhưng sao cô lại nằm đây?

Cô gái tím tím cười, hỏi lại:

– Tại sao anh lại nằm đây?

Minh gãi đầu, hắn không biết phải trả lời sao.

Cô gái đùa:

– Đáng lẽ em kêu lính bắt anh.

– Tôi làm gì đâu?

– Xâm nhập gia cư bất hợp pháp.

– Bậy.

– Bỏ qua ghen, thôi cứ yên trí nằm xuống ngủ đi, ngày mai mình nói chuyện nhiều với nhau, bây giờ anh có vẻ mệt, chưa tỉnh rượu phải không?

Minh vẫn thắc mắc không hiểu Hiệu có dụng ý gì, tại sao Minh lại nằm ngủ với một cô gái hoàn toàn xa lạ. Minh lơ mơ nhớ lại những câu nói của Hiệu lúc tối. Minh tỉnh rượu dần, hần bỉnh tỉnh nằm xuống cạnh thiếu nữ, hần hiểu dần dụng ý của Hiệu. Người thiếu nữ trở dậy tắt đèn, bóng tối lại bao phủ căn phòng, nàng giắt lại mùng, nằm xuống cạnh Minh:

– Hồi nãy anh say quá chừng, anh biết không, em phải vắt chanh cho anh uống đó, mưa tầm lum hơi hám thấy mẹ.

Nàng nói năng thật tự nhiên, như đã quen thân Minh từ lâu. Nàng gác chân qua đùi Minh:

– Bạn sau đừng uống như thế nữa nhé.

– Khi say tôi có gì bậy bạ không?

Nàng bỗng néo Minh một cái đau điếng người:

– Tại sao cứ xưng tôi hoài vậy? Nghe xa lạ quá chừng.

Minh xoa chỗ đau:

– Vì... vì thấy lạ quá...

Nàng cười:

– Cái gì mà lạ, đây là nhà vợ chồng anh Hiệu thuê chung với em, anh Hiệu hứa làm mối cho em một người bạn,

hôm nay anh Hiệu đưa anh về, nhưng sao anh bê bối quá vậy, đi lấy vợ mà say mềm.

Minh càng hiểu rõ Hiệu hơn, hẳn đưa Minh tới nhà này đều có dụng ý, Minh bình tĩnh hỏi thiếu nữ:

– Anh Hiệu nói gì về tôi?

– Nói nhiều thứ, anh nói anh hiền lắm, bình nhì quèn, không có cái gì hết ngoài tấm lòng.

Minh lắc đầu:

– Thằng đó thiệt quá trời quá đất.

– Có sao đâu anh, ở đây con nhỏ nào mà không cặp bồ, em cũng phải có bồ chứ bộ, không lẽ em thua chúng nó sao.

Minh đã đoán ra người thiếu nữ đó thuộc hạng người nào, chàng không có gì đáng ngạc nhiên với những hành động của nàng. Hiệu muốn giới thiệu cho Minh một cô vợ điểm. Chỉ có vậy thôi. Minh đang buồn, hấn không muốn liều nhắm mắt đưa chân, nhưng hấn còn ngại ngùng, tiếng thiếu nữ hỏi lại:

– Anh ưng sống với em không?

Minh thành thật:

– Anh nghèo lắm, làm sao được.

– Bộ anh Hiệu giàu lắm sao? Người ta cần cái lòng với nhau chứ tiền bạc nghĩa lý gì anh.

– Anh không có gì hết.

Người thiếu nữ hơi bực:

– Không cần nói chuyện đó, bây giờ em hỏi anh có ưng sống với em không?

Minh trả lời liền:

– Sống thì sống, đâu có ngán.

Nàng lại ngắt Minh một cái:

– Lãng nhách à, cứ làm như sống với người ta sút mẻ đi mất ấy.

Minh ừ ừ trong họng, người thiếu nữ lả lơ với chàng hơn:

– Hai vợ chồng mình sẽ ở đây chung với hai vợ chồng anh Hiệu, hay là anh không thích ở đây em đi mượn nhà khác?

Minh buông xuôi:

– Thế nào cũng được hết.

– Vậy há?

Minh chợt hỏi:

– Máy giờ sáng rồi?

– Khoảng bốn giờ.

– Lát mình uống cà phê rồi tính.

Người thiếu nữ chợt vui vẻ, nàng ôm chặt lấy Minh:

– Còn sớm mà anh, mình nằm nói chuyện với nhau đã.

– Chuyện gì?

– Chuyện tương lai chứ còn chuyện gì nữa, anh ngây thơ thấy mẹ, nhưng anh biết không, em mê những người như vậy, còn mấy thằng cha lạnh quá em đâu có thèm. Nói cho anh hay thiếu gì thằng muốn sống với em, nhưng em

đầu có ứng.

– Tại sao vậy?

– Máy thăng lanh là những thăng lưu mạnh, hiển hiển anh vậy dễ chịu hơn.

– Tại sao biết tôi không lưu mạnh?

Thiếu nữ lại nhéo Minh cái nữa:

– Đó, thấy vừa nhắc rồi lại xưng tôi với em, bộ anh chưa bao giờ đi chơi bởi sao?

Minh thành thật lắc đầu:

– Chưa bao giờ hết.

– Nói thiệt hay nói chơi vậy?

– Anh thề.

– Em tin anh bởi vì em thấy anh không như mấy thằng khác.

– Nghĩa là sao?

– Anh không có chụp giựt.

Nàng hôn lên Minh, cười:

– Em hỏi anh một câu này nhé?

– Cứ hỏi.

– Coi bộ anh chưa mất trinh?

– Anh chưa biết một cô nào hết.

– Trời ơi, vậy mà cũng đi lính, lính sữa.

– Anh mới đi lính mấy tháng trời nay mà.

Người thiếu nữ bỗng cười ré lên. Minh vội vàng đưa tay lên bịt miệng nàng lại:

– Làm chi mà cười dữ dặt?

– Em chỉ tức cười, em sắp sửa phá trình anh, anh biết không?

Minh nghe hồi hộp khi nàng nói ra câu ấy, bỗng Minh lại nghe tiếng cười khúc khích ở giường bên cạnh. Người thiếu nữ nói chớ sang:

– Cười gì chồng tao, con dĩ ngựa?

Tiếng người thiếu nữ giường bên cạnh:

– Tức cười thì tao cười chớ sao, cấm hả?

Người thiếu nữ nằm cạnh Minh trơ trẽn:

– Người ta làm ăn, phá hoại.

Tiếng Huệ khuyến khích:

– Làm tới đi, đồ cù lần.

Minh thấy ngượng ngùng, chưa bao giờ hấn lạc vào một hoàn cảnh như thế này. Minh có nghe bạn nói nhiều về đi điểm, thật tình Minh không hề biết gì, một đôi khi Minh nghĩ đến chuyện đó, hấn nghĩ bụng hôm nào phải thử một lần xem sao. Minh cũng lớn rồi chứ đâu còn con nít con nôi gì mà sợ. Bây giờ Minh lạc vào một hoàn cảnh như thế này, hấn luống cuống. Người thiếu nữ vỗ về Minh:

– Kệ chúng anh, vợ chồng mình cứ làm việc như thường.

Nàng lại bỗng cười ré lên:

– Trời ơi, là trời.

Người thiếu nữ ở giường bên cạnh hỏi:

– Cái gì đó?

– Chúng mày phá quá làm chồng tao mắc cỡ, teo cả lại.

Hiệu và thiếu nữ không thể nín được cười.

Hiệu nói như van:

– Minh ơi, mày làm mất mặt hết trơn rồi, cố lên mày.

Minh càng xấu hổ dữ, hấn không biết làm sao, người thiếu nữ thỉnh thoảng lại phì cười vì sự khờ khạo của Minh, nàng hôn hít Minh:

– Trời ơi, chồng con gì mà nhạt như thỏ đế.

Minh nằm im thin thít, hấn không thấy một chút hứng thú nào,

hắn cứ nghĩ hoài đến hai người nằm bên cạnh. Cuối cùng, người thiếu nữ tuyệt vọng:

– Thôi mình đi uống cà phê, anh dở quá chừng.

Minh lồm cồm bò dậy, hắn vẫn thấy không được tự nhiên. Người thiếu nữ lắc đầu hoài. Minh bị chạm tự ái, hắn nghĩ mình cóc cần ai hết, Minh bận quần áo ra cửa với nàng:

– Cám ơn cô nhé.

– Cái gì cám, cái gì ơn?

– Cám ơn cô đã săn sóc tôi trong lúc tôi say

Trời còn tờ mờ tối, người thiếu nữ đi sát vào Minh, choàng tay ngang hông Minh:

– Anh nói vậy không sợ Lan buồn sao?

À thì ra tên cô ta là Lan, một cái tên rất là thông dụng với chị em ta. Minh nghĩ tên thật cô ta không phải là Lan. Là Mít là Xoài gì đó. Nhưng không thành vấn đề, hắn không có ý định ở với nàng, hắn không có gì để cho nàng, hắn không thể sống như Hiệu, sống như vậy không khác gì một thằng ma cô, không có gì hèn hạ bằng sống bám vào một đứa con gái, nhất là đứa con gái đó là một con điểm.

Tới một quán cà phê mở cửa sớm, Minh đưa nàng vào. Lan tự nhiên, nàng kêu bánh bao xíu mại, bây giờ Minh mới quan sát nàng kỹ lưỡng hơn, nàng không đẹp nhưng có duyên, người

nàng nhỏ nhắn, trắng trẻo. Minh nhìn nàng:

– Anh cảm ơn em.

Nàng hơi cau mặt:

– Làm gì cảm ơn hoài vậy?

– Cảm ơn em đã nghĩ đến anh nhưng chắc anh không thể sống được với em.

– Vậy là sao?

– Chẳng sao hết, nhưng anh nghĩ không tiện.

– Bộ anh có vợ rồi sao?

– Vợ con quái gì, nuôi thân còn không nổi nữa là vợ con.

– Nghĩa là anh còn độc thân.

– Phải.

– Vậy tại sao lại không ưng em, hay là em không đẹp.

– Không phải nhưng biết là anh không giúp gì được em hết.

Lan vừa ăn vừa lắc đầu:

– Anh mới là kỳ quái không ra làm sao hết, em ưng anh đâu có cần phải nhờ anh.

– Chính ở điều ấy, nếu sống với em, anh muốn ít ra phải giúp đỡ em được gì.

– Anh ngây thơ bỏ mẹ, bộ anh Hiệu sống với con Hằng, Hiệu cũng giúp Hằng sao?

– Hiệu khác mà anh khác, anh không thể sống như Hiệu được.

Lan trề môi:

– Anh tự ái ầu, ai cũng giống anh hết. thì gái giang hồ như em, không bao giờ có chồng hết, thôi bỏ chuyện ấy đi.

Lan cố tình không hiểu Minh, nàng ăn uống ào ào, nàng không để cho Minh nói chuyện, khi Minh nói đến chuyện đó nàng gạt đi:

– Em cấm đấy nhé, nói đến chuyện đó nữa em giận cho coi.

Nàng uống cà phê, nàng bắt đầu nói đến mộng ước của nàng:

– Mình sẽ thuê một căn nhà khác, em biết anh có tính mắc cỡ mà, anh không ở chung với ai được hết. Có một cái lầu cây cho thuê, đầy đủ tiện nghi, giá rẻ nữa, nhưng vì chưa có chồng nên

em không muốn, bây giờ có anh, lát nữa trời sáng em ra đặt tiền, trưa anh đi làm về ra ăn cơm với em, em sẽ đưa anh tới coi nhà, rồi ngay tối nay chúng mình sống với nhau luôn.

Nàng nhìn Minh tình tứ:

– Anh biết không, em mến anh ngay từ khi mới gặp, nhìn mặt anh, em biết anh là người hiền lành có đức.

Minh muốn phì cười vì tiếng có đức của nàng giáng cho hấn. Nhưng hấn chỉ mỉm cười.

Nàng tâm sự:

– Anh biết không, bây giờ em đâu còn có ai, cha mẹ không có, được sống với anh lâu đời, ở kiếp được với nhau em hứa sẽ bỏ nghề này, cùng lắm em đi

bán thuốc lá lẻ, có chết chóc ai đâu mà sợ, phải không anh.

– Bây giờ thì sao?

– Bây giờ em vẫn phải làm, mà ăn nhằm gì chuyện đó anh, mình yêu nhau bằng cả tấm lòng của em, đừng thắc mắc về chuyện đó anh nhé.

Minh nghĩ bụng có nói với nàng bây giờ nàng cũng không hiểu. Lan càng nói càng trở nên cao hứng, nàng nghĩ đến chiếc xe gắn máy:

– Anh thích chiếc xe gắn máy như của anh Hiệu không?

Nàng không để cho Minh có ý kiến, nàng nói ngay:

– Con Hằng mua cho anh Hiệu đó, nó cũng thương chồng kinh khủng, em

sẽ mua cho anh một chiếc còn bảnh hơn chiếc đó. Anh chịu không?

Minh lắc đầu:

– Không chịu.

– Vậy anh muốn cái gì, người gì mà khó thấy mẹ.

– Anh không thích gì hết trơn.

Trời sáng tỏ dần, quán mỗi lúc một đông khách, Minh thấy mệt mỏi. Lan ngồi cạnh vẫn thủ thỉ nói đến mộng ước của nàng, nàng nói đến một căn nhà; căn nhà của hai vợ chồng, một chiếc xe gắn máy, những buổi chiều nhàn nhã Minh sẽ chở nàng đi dạo bờ sông, rồi những buổi tối đi xem xi-nê. Những mộng ước thật bình thường, nhưng không hiểu tại sao Minh vẫn thấy lơ là,

càng thấy mình không hợp với những hạng người như Lan nghĩ đến, chàng lắc đầu:

– Chắc anh không làm được một người chồng như em mong muốn.

– Tại sao vậy? anh chỉ toàn gây khó khăn thôi.

– Không, anh nói thật đấy.

– Mình cứ sống với nhau được ngày nào hay ngày ấy, anh không ưng em, anh sẽ de sau, bộ em bắt anh ăn đời ở kiếp với em sao mà anh sợ dữ vậy?

Lan nói hết sức thẳng thắn, Minh thấy chẳng có gì đáng thắc mắc, hẳn nghĩ bụng mình cứ ở với nàng ít lâu cũng chẳng chết chóc gì ai, Minh gật đầu:

– Như vậy em không buồn sao?

– Mình cứ sống thử với nhau ít lâu, có chết chóc gì ai đâu mà sợ.

Lan dành trả tiền cà phê, nàng tươi tỉnh, mặc dầu suốt đêm qua nàng không ngủ, nàng thân mật khoác tay Minh:

– Thôi mình về, trưa nay em hẹn ở quán này, mình ra đây ăn cơm, em đưa anh về coi nhà mới, lát em đến thuê nhà liền.

Minh cùng Lan trở về căn nhà cũ. Hiệu và Hằng đã trở dậy. Hằng vui vẻ:

– Thế nào?

– Lát tao đi thuê nhà khác, chồng tao có tánh mắc cỡ, anh ở đây mà chọc anh, anh trốn luôn mất.

– Ừ đi thuê nhà khác đi, bộ tao ham mày lắm sao mà mày hăm hoài chớ.

Hiệu vui vẻ:

– Vậy là tao đã xong nhiệm vụ làm mai cho mày nghe, Minh. Thôi đi làm, muộn rồi đó.

Hiệu ra đạp xe gắn máy, tiếng động cơ nổ giòn tan, Lan nheo mắt với Minh:

– Em sẽ mua cho anh một chiếc còn đẹp hơn chiếc này và may cho anh một bộ quần áo đẹp.

Minh ra cửa, Hiệu chỉ vào yên xe:

– Thôi lên tao chở mày vô trại.

Chiếc xe gắn máy chạy vút đi, Hiệu queo vào quán cà phê:

– Vô uống cà phê cái đã, tao hỏi mày câu chuyện này.

– Tao uống cà phê rồi.

– Còn sớm không, uống vào đây ngồi chơi với tao vậy, nói cho tao nghe hết mọi chuyện, tao sẽ truyền cho mày một ít nghề nữa.

Minh đành theo bạn vào quán cà phê. Hiệu gọi cà phê xong hỏi ngay Minh:

– Thế nào?

Minh thấy ngưỡng ngưỡng, hần nhìn bạn:

– Mày thiệt là kỳ cục vậy đó.

– Tao làm mối cho mày một con vợ bánh như vậy mà còn trách tao nữa sao?

– Tao không trách, nhưng việc ấy tao không quen.

Hiệu cười đều giả:

– Tao cho mày hay, con nhỏ này là đứa giàu nhất trong bọn điểm ở khu này đó, con vợ điểm của tao còn thua xa, nó thuộc vào loại đông khứa nhất, tao hối hận vì đã không về nó, mày lấy được nó là phước nghe chưa con.

– Tao chán thấy mẹ,

Hiệu nhìn Minh bằng nửa con mắt:

– Mày con nít mới lớn biết gì.

– Tao con nít mới lớn thật, tao chưa biết đàn bà con gái là gì.

– Vậy mà ra làm ăn đầu vớ được món bở. Coi bộ con đường ma cô đi điểm của mày sáng nước lăm, cơ hội đến tay đừng có bỏ lỡ dịp nghe con. Thằng tao mới là thằng chật vật, dù mẹ,

mất nhiều công lao khó nhọc lắm đấy mà.

Hắn vui miệng kể luôn:

– Tao lang thang ở xóm này đến mấy tháng mới có đứa lấy đó, mà hiểu rằng tao phải đi vay xanh xít đít đui, bỏ tiền vốn ra mãi, đến bây giờ mới bắt đầu thu lời.

Hiệu cười, tiếng cười đều giả.

Minh nhìn bạn, trông mặt hắn cũng sáng sủa, tại sao hắn lại như vậy. Hiệu nói tiếp:

– Mà phải hiểu rằng trước khi có con vợ này, tao nợ ngập cổ. Mà đừng có ngây thơ, đừng quan trọng quá về mình, hãy coi mình chẳng là cái chó gì, thì mà sống được đến nơi đến chốn

như tao, có xế cẩn thận, mày nên noi gương tao.

Hiệu nói với tất cả hãnh diện về thành tích của mình, hẳn bồi thêm một câu:

– Khôn chết đại chết, chỉ có biết sống, tao tự cho mình là thằng biết.

Hiệu không quên dặn Minh;

– Mày phải về ngay lấy xế kéo hồi không kịp, tao nói cho mày biết, tao sắp sửa bỏ con Hằng rồi.

– Mày bỏ con Hằng?

– Chớ sao, tao mới vô được một con khác ở Trương Minh Giảng thơm cóc chịu được.

– Mày thay vợ?

– Chớ sao, thôi mày chịu khó sống với con Lan ít lâu đi, tao sẽ làm mai con khác cho mày.

Minh lắc đầu:

– Chắc tao không theo kịp mày.

– Mày chỉ theo một nửa tao đã đủ sống rồi con ạ.

Hiệu càng lúc càng khuyến khích Minh:

– Nhớ nghe lời tao đừng quan tâm đến vấn đề lương tâm chi cho mệt, ở đời này không có đứa nào lương tâm với đứa nào hết, lương tâm là chuyện bốc đồng trong chốc lát, chẳng hạn như bây giờ tao tốt với mày, rồi lát nữa đây tao xấu với mày, vì một quyền lợi nào đó, vậy thì lúc ấy mày đừng ngạc nhiên.

Người ta tốt với nhau có cơn, tao thành thật nói với mày như vậy.

Khi nói Hiệu nhìn thẳng vào mắt bạn, Minh cũng hiểu Hiệu là một con người như vậy. Hiệu nói thêm:

– Tao không bao giờ có bạn thân, vì tao nghi ngờ tất cả, mày cũng đừng coi tao là một thằng bạn thân, lâu lâu chúng ta gặp nhau như vậy vui hơn, tao sống ích kỷ, tại tao khổ quá nhiều rồi, khi vào nhà binh tao bị hành như con chó, tao phải tìm đường cho tao, mẹ, cuối cùng thành thằng ma cô, tao xấu lắm nhưng tao biết tao xấu, đó là một điều hay.

Hiệu có vẻ hỉ hả về mình. Minh bực tức, hấn không muốn nghe những lời nói của Hiệu, Minh muốn đi cho

khuất mắt, Minh gọi trả tiền cho bạn, Hiệu cười:

– Bánh nhĩ, em mới chi cho mày à.

– Không, tiền tao.

– Còn điều này nữa, mỗi ngày mày phải đòi nó chi cho mày ít ra một bò, mày yên trí, đừng nghĩ rằng mình ăn bám, có lúc nó sẽ rất cần đến mày.

– Cần gì tao?

– Khi nào nó bị kiểm tặc về nó sẽ rất cần tới mày.

– Tao làm quái gì được?

– Mày chỉ cần nhận nó là vợ, mày lên quận Tân Bình lãnh nó về.

– Nhưng đâu có giá thú?

– Cần quái gì giá thú, đó là nghề của chàng mà.

Hiệu vẫn ra vẻ khoái chí:

– Bọn điểm sổ dĩ chịu lấy lính chỉ có mục đích như vậy thôi, chúng không đại đâu, nó không bao mày cũng bao thẳng khác, mày đã nghe câu “bạn nhà binh tình nhà thổ” chưa?

Minh càng nghe nói chuyện càng thấy chán ngán, hắt đứng dậy:

– Tao sẽ đưa mày vào tận Phi đoàn, mày thấy chiếc xế này không? Cũng mát con mắt đấy chú, nhưng tao sẽ có chiếc xe khác bánh hơn, Vespa cần thận.

Hiệu vừa lái vừa nói chuyện:

– Con bồ mới của tao ở Trương Minh Giảng làm ca ve, nó muốn tao mua xe Vespa, nhưng tao than không có tiền, nó hứa mua cho tao. Để tao bò lên đó nghinh đón em, mọi chuyện tao sửa soạn xong xuôi hết rồi mấy hôm nữa là tao kiếm chuyện để bỏ em.

– Mà trả lại cái xế này cho Hằng?

– Mẹ, sao mà ngậy thơ thế.

– Mà lấy luôn?

– Bộ tao phải gói giấy bóng kiếng trả lại sao, tao cũng công lao lớn lắm chứ bộ, hai lần tao lãnh nó ở bót Tân Bình, không có tao lãnh, nó đi nhà thương Bạc hà lâu rồi, mà tao sống với nó sáu tháng rồi, tình nghĩa như vậy là quá lâu. Mà sống với con Lan lâu nó sẽ đeo mào sát người đó, vài ba

tháng thôi; nên thay một con khác. tao sẽ lo cho mày.

Xe đến cửa Phi đoàn Minh, xuống, Hiệu dặn với:

– Trưa nay mình gặp nhau nữa, nếu có chuyện gì, tao sẽ điện thoại cho mày.

Minh vào Phi đoàn, Minh thấy lòng mình làm sao ấy, hình như một sự hối hận, nhưng Minh tự nhủ dầu sao thì trưa nay Minh cũng phải gặp Lan.

Minh cúi đầu cúi lui thủ đi. Buổi trưa sau giờ tan sở, Minh ra quán cơm ngoài cổng trại, hẳn đã thấy Lan ngồi ở đó, vừa thấy Minh, Lan reo lên:

– Em thuê được nhà rồi anh, ăn cơm xong mình về coi nhà mới.

Minh lặng lẽ ngồi vào bàn ăn, nghĩ đến những lời nói hồi sáng của Hiệu, Minh thấy mình bất nhẫn, rồi mình cũng như hấn sao, một tên ma cô hèn hạ, Minh uể oải ăn cơm, Lan vừa ăn vừa nói tía lia về căn phòng:

– Thiệt là may hết sức đó anh, nếu em không nhanh thì người khác thuê mất rồi, chiều hôm qua có người đến thuê, nhưng người ta còn phân vân hện trưa trở lại, buổi sáng em tới, nghe bà chủ nhà nói, em nói giữ cho em, bà chủ nhà đòi phải trả tiền trước tức thì, lúc đó em đâu có tiền...

Nàng nheo mắt:

– Nhưng chỉ mười giờ sáng nay em có tiền đặt liền hai tháng nhà, tám trăm bạc đó anh.

– Em đi vay hả?

– Em mà thèm đi vay.

– Vậy tiền đâu?

– Em đi khứa tùm lum suốt từ sáng, bây giờ em mệt quá trời, trưa nay em phải ngủ một giấc cho thật đã, anh có dậy đi làm đừng kêu em nghe.

Minh thấy nhói lên trong tim, hấn gục đầu, hấn không nuốt nổi đĩa cơm sườn. Lan vẫn vô tình hối thúc Minh:

– Ăn đi anh, ăn đi để giữ sức.

Minh vừa thấy giận Lan, vừa thấy tủi cho mình, hấn nuốt cơm không vô, nói đúng hơn không thiết ăn uống gì hết. Lan vẫn hình như cố tình không hiểu, nàng khơi khơi kể những thành tích của mình cho Minh nghe. Nàng vỗ

vào túi áo bà ba:

– Đặt tiền nhà rồi mà em vẫn còn khối tiền, chiều nay hai vợ chồng mình đi coi hát, đi ăn cho đã cái miệng, em lo làm ăn quá nên không có thì giờ giải trí nữa, tiện thể mình coi chiếc xe nào đẹp, rồi về em lo mua luôn, em có chơi hụi, em hốt dư tiền mua xe anh à.

Minh khó nghĩ về những lời nói của Lan, nàng nói với tất cả sự chân thành của mình, hẳn không nỡ thấy nàng thất vọng. Ăn cơm xong Lan đưa Minh về, căn nhà Lan thuê ở vào một ngõ hẻm, trên lầu, cầu thang đi riêng. Minh khó chịu về con mắt của mẹ chủ, mụ nhìn Minh quảng cáo về căn phòng của mình:

– Tôi tin tưởng rằng cậu sẽ hài lòng,

căn phòng dùng cho hai vợ chồng son thì vừa xinh, tắm rửa có buồng tắm ở dưới nhà này, tôi dễ lắm, có cầu thang riêng, cậu không sợ gì phiền hết trơn.

Bà ta hướng dẫn Minh và Lan lên lầu:

– Đồ đạc đầy đủ, trước kia tôi cũng cho hai vợ chồng thuê nhưng họ bê bối quá nên bắt buộc tôi phải mời đi.

Lan nằm ngay lên chiếc giường nệm, nàng vẫy Minh:

– Nằm xuống đây anh Minh.

Bà chủ biết ý, bà ta chào Minh và Lan:

– Thôi hai cô cậu nghỉ đi.

Bà xuống dưới nhà. Minh ngồi

xuống cạnh Lan, từ nãy đến giờ hẳn không nói năng gì hết, Lan vòng tay ngang hông Minh:

– Anh, ý kiến anh thế nào?

Minh lắc đầu:

– Không có ý kiến gì hết.

– Sao vậy anh?

– Em muốn làm gì thì làm.

Lan lần cởi từng nút áo Minh:

– Hình như hôm nay anh có điều gì buồn phải không?

– Có gì đâu?

– Anh giấu em, từ nãy giờ em thấy anh lăm lăm lỳ.

Nàng kéo Minh xuống nằm cạnh:

– Anh có điều gì buồn nói cho em nghe đi.

Minh lầm lỳ:

– Có lẽ hai đứa mình không thể sống với nhau được.

Lan nhồm dậy:

– Ô hay, sao vậy?

– Anh nghĩ chúng mình không hợp nhau.

– Bộ anh điên sao chứ?

– Anh không điên, anh nói thiệt đó.

– Anh thấy ra làm sao mà anh nói hai đứa mình sống chung với nhau không thể được?

– Không sao hết, đời sống hai đứa mình không hợp nhau thôi.

Mặt Lan bỗng sa sầm:

– Hay là anh khi em?

Mình cười nhạt:

– Cái thân anh thế này còn khi ai nữa.

Lan giận dữ:

– Em biết rồi, anh khi em là một con đĩ, đúng, em là một con đĩ, một con đĩ thì đâu có xấu, em cũng phải bán cái thân em mới có tiền chớ em đâu có ăn không của ai đâu, ít ra em cũng lương thiện hơn nhiều hạng người.

Nàng im lặng một lát:

– Bây giờ anh muốn sao?

Minh không biết trả lời ra sao.

Nàng hàm hồ:

– Anh không thích làm nghề này hả, anh biết không, anh là người sống trên mây, anh không thực tế chút nào cả, thôi bỏ ý nghĩ đó đi.

Minh nằm im, hắn thấy bức bối trong lòng nhưng không thể nói được gì, bàn tay Lan dần mò vào trong áo của Minh, mùi nước hoa thơm dịu từ người nàng tỏa ra, Minh nhắm mắt lại, hắn thở phào, tiếng cười của Lan đã thỏa.

4.

LAN XỈA XÓI VÀO MẶT MINH:

– Cũng may tao không tin mày nếu tin thì đời tao còn gì, đồ đểu cáng mày với thằng Hiệu cùng một thứ lưu manh với nhau. Nếu tao nghe mày, mua xe cộ cho mày, mày vù luôn thì tao bú c... cho mày hả, tao nuôi nấng mày cả tháng trời, mày biết không? Cơm đó, nhà đó, quần áo đó, giường đó, mày coi tao đối đãi với mày như vậy mày muốn

gì nữa, xí còn bày đặt kiểm chuyện này chuyện kia, tao nói thật cho mày biết, mày muốn đi đâu thì đi cút xéo đi, tao không ham đâu, đừng có tưởng bở, đừng làm tàng mất công.

Minh cúi gầm mặt, hắn không còn dám ngược lên nhìn ai, hắn nhục nhã, hắn không ngờ mình có phen khốn khổ như thế này. Trong quán lúc ấy đông người, hàng trăm con mắt đang nhìn Minh, bộ quần áo bi-da-ma mà Minh đang bận trong người là của Lan may sắm cho hắn, Minh thật đúng điệu như một thằng ma cô chở vợ đi khách. Buổi chiều nay khi đang nằm trên lầu, Minh nghe tiếng dép đi lên cầu thang, khuôn mặt phấn son của nàng ló vào cửa, nheo mắt cười với Minh:

– Nhờ bạn tí có được không?

– Cái gì vậy?

– Ra quán ngồi chơi, em có khứa.

Minh cúi kính:

– Sao không đi chỗ khác?

Lan vào hắt trong nhà dựng cổ
Minh dậy:

– Đi ngay, trời ơi, còn làm khó nhau
chứ.

Minh đành đứng dậy, hắt không
kịp thay quần áo, khi Minh xuống cầu
thang thì hắt chạm mặt với một gã,
hắt nhìn Minh rồi toét miệng ra cười,
Minh bỗng trở nên cúi kính, trừng mắt
nhìn hắt, hắt vẫn cười một cách đều
giả:

– Bạn không bằng lòng cho vợ bạn
đi khứa?

Minh không nói không rằng đưa tay xô hấn té xuống cầu thang, Minh quay đi, đằng sau Minh nghe tiếng Lan la lối:

– Thằng khốn nạn, cha bố thằng khốn nạn, mày sẽ biết tay tao.

Minh không quay lại, hấn đi thẳng ra quán cà phê. Hấn ngồi đây chờ Lan, lần này thì nhất định hấn sẽ bỏ nàng, hấn không thể sống mãi với một đời sống của thằng ma cô.

Minh không ngờ phản ứng của Lan lại dữ dội đến như vậy, nàng không cần biết phải trái là gì, nàng mồm loa mép giải, nàng chửi bới cho đã miệng, Minh đành ngồi im.

Nàng gầm thét như một con hổ cái:

– Mày muốn gì? đồ khốn nạn, mày đã phá công việc làm ăn của tao, chồng con gì mà không biết điều chút nào hết, tao nói cho mày biết, ăn hiếp tao không phải là chuyện dễ đâu.

Minh không còn nhin nhục được nữa hăn quắc mắt đứng dậy:

– Câm miệng mày, tao nhin mày nhiều rồi.

Lan nháy chồm chồm lên:

– Tao vậy đó mày làm gì tao mày làm đi.

Thình lình Minh đưa tay tát nàng một cái, nàng ngã chúi vào góc quán, nàng la lối om sòm, Minh bỏ ra khỏi quán, nàng chạy theo, chửi bới gào khóc.

Nàng túm được Minh, nàng xé quần áo Minh tan nát, con nít chạy theo la hét, Minh nhục nhã, nàng lăn lộn ra đường như một con chó dại. Minh không làm gì được, hấn co giò chạy vào trong xóm, về nhà vội vàng lấy ít quần áo co giò chạy luôn. Hấn đến một nhà người quen thay lẹ quần áo rồi vào thẳng trong trại.

Chiều chủ nhật, trong khu nhà dành cho lính độc thân vắng hoe, Minh nằm lăn ra giường, hấn đưa tay sờ lên mặt, mặt hấn rướm rướm máu vì những dấu cào sứt của Lan, Minh nhủ thầm thôi từ nay mình tắm đi điểm đến già. Minh ngủ thiếp lúc nào không hay, trời xâm xâm tối mới thức dậy. Minh thấy trong bụng đói, hấn mò xuống nhà cơm vắng tanh vắng ngắt, có lẽ chiều chủ nhật chúng nó đi chơi hết, Minh

ngồi ăn một mình trên cái bàn đá rộng
mênh mông, bữa cơm thật nhạt nhẽo,
Minh rán ăn cho xong, hần lại trở về
phòng nằm trên chiếc giường mọi khi
của mình. Một người cùng phòng đi
chơi về, Minh đang lơ mơ ngủ, bỗng có
một người đến lay vai, Minh mở mắt ra
nhìn thấy Thuận ngồi bên cạnh:

– Sao lại nằm đây?

Minh mỉm cười:

– Trở về tổ ấm không được sao?

Thuận nhìn mặt Minh:

– Sao mặt mũi lại sứt mẻ ra hết thế
này?

– Thôi đừng nhắc tới chuyện đó
nữa.

Thuận bỗng cười ré lên:

– Bị vợ đánh phải không?

– Vợ con gì.

Thuận vui vẻ:

– Tao nghe nói mày có con vợ điểm ngoài Lăng Cha Cả phải không?

Minh thấy ngưỡng ngưỡng khi có người nhắc đến chuyện đó. Minh ngồi dậy:

– Thôi lên câu lạc bộ uống cà phê đi, mình sẽ nói chuyện. Hai người lên Câu lạc bộ, Minh gọi cà phê đen, không chờ bạn hỏi Minh nói liền:

– Tao là thằng ngu đại nhất trên đời.

– Cái gì mà ngu đại?

– Đang khi không tao đi tăng tịu với một con điểm ngoài Lăng Cha Cả trong khi mình không biết những đòn phép mà sống với chúng nó.

– Có phải thằng Hiệu giới thiệu cho mày phải không?

– Đúng.

– Thằng Hiệu là một thằng điểm mày không biết sao?

– Biết chứ sao không, nhưng tao chán đời quá nên tao mới sống thử xem sao?

– Bây giờ cay đắng rồi hả?

Minh gật đầu:

– Quá cay đắng, tao tổn đến già, mình không thể sống được với nó, nhất

là những lúc ngồi chờ nó đi khách, trời ơi sao tao thấy mình nhục nhã đến thế.

– Có phải thằng nào sống với điểm cũng được nó cấp dưỡng cho đầy đủ phải không?

– Cái đó dĩ nhiên, nhưng đối với những thằng mặt chai mày đá như những thằng Hiệu kia, chớ còn tao, chắc không thể được, bằng chứng là tao hôm nay, chạy mặt đi là vừa.

Thuận nhìn những vết sứt trên mặt Minh:

– Bộ nó cào cấu mày đó hả?

Minh gật đầu:

– Chiều hôm nay nó làm tao một trận, quá trời quá đất.

Thuận cười, hắc có vẻ khoái trá:

– Vậy mới đáng đời mày, ai bảo mày học điểm đàn làm chi.

Minh thành thật:

– Tao hối hận, hối hận vô cùng.

– Ngán chưa?

– Ngán đến già luôn.

Thuận như chợt nhớ ra:

– A ngày mai lãnh lương rồi đó mày.

Minh càng thêm chán nản:

– Tao không ham, lãnh lương cũng vậy, mà thôi, họ trừ nợ tao có còn là bao nhiêu. Tao nghe nói thằng nào mắc vào xanh xít dít đui cũng như mắc vào ma

túy, khó mà gỡ ra được.

– Tao cũng nghĩ thế, lần này lãnh lương tao còn đâu khoảng trăm bạc gì đó thôi.

– Có phải mày vay của bà đại úy Hà không?

– Mẹ đó chứ ai.

– Con mẽ giàu sang vì sự hút máu hút mủ của lính đó mày, tao nghe nói thằng chồng lãnh tiền ngân khố về trước một tháng, tiền đó con vợ mang cho lính vay lời, mỗi tháng hai vợ chồng nó kiếm chác không biết bao nhiêu mà kể. Hầu hết khách nợ trong Phi đoàn toàn là lính.

Minh buông ra một tiếng chửi thề.

Minh càng ngày càng thấy khó

thở, hần như một cái mụn ghẻ trong Phi đoàn, Minh chán nản với những công việc thường ngày của mình tất cả những bản vẽ trong Phi đoàn Minh đều làm hết, chàng không còn việc gì để làm. Chỉ huy trưởng đành giao cho chàng xuống phòng tiếp liệu làm việc vặt, hần cũng chưa có chỉ số. Trong một năm nay Minh nộp đơn xin đi học những khóa chuyên môn, Minh không hiểu tại sao đơn của mình đều bị bác, có người nói cho Minh hay, muốn tiến thân được thì cần phải có pít-tông mạnh.

Minh lắc đầu:

– Sức mấy mà tôi có pít-tông, tôi không quen ai, thôi mặc, muốn ra sao thì ra.

– Ít ra thì mày cũng phải chạy chứ.

Minh mỉm cười:

– Chạy chọt, tao có gì đâu mà chạy chọt.

Hôm nay Minh xuống trình diện phòng tiếp liệu, do một trung úy chỉ huy, hai hạ sĩ quan và hai người lính làm việc vặt. Bây giờ thêm Minh nữa là ba, Minh ngồi buồn bã ở một góc phòng, người hạ sĩ quan ngừng lên:

– Mày không có việc gì làm hả?

Minh lắc đầu:

– Tôi chưa biết làm việc gì.

– Ngồi chờ tao chút, tao kiểm việc cho.

Anh ta chọt nghĩ ra:

– À được rồi, mày leo lên mấy cái kệ kia, lau sạch bụi đi.

Minh theo lệnh của anh trung sĩ. Minh đang lau chùi, bỗng người trung sĩ từ phòng ông trung úy đi ra ngoắc Minh:

– Xuống mày, trung úy gọi.

Minh lại trèo xuống, người trung sĩ chỉ vào trong:

– Vô trong, trung úy đang chờ mày.

Minh vội vàng vào phòng ông trung úy, hẩn đứng nghiêm. Vị trung úy tươi cười, ông ta hơi đứng tuổi, tóc cắt ngắn, quần áo giặt ủi thẳng nếp, Ông trung úy tỏ ra dễ dãi, chỉ cái ghế trước bàn ông:

– Ngồi xuống đi, chú được đưa tới

phòng tôi làm việc là sướng nhất rồi đấy.

Minh ngồi xuống ghế:

– Cám ơn trung úy.

– Tôi bình dân lắm, coi nhau như anh em.

– Dạ.

– Anh có chỉ số chưa?

– Thừa trung úy chưa.

– Anh thích chỉ số tiếp liệu không?

– Dạ chỉ số nào cũng được, miễn là có nghề chuyên môn, tôi lêu bêu trong Phi đoàn này cả năm nay rồi, chẳng có nghề nghiệp gì hết.

Ông trung úy gật gù:

– Chú còn trẻ tuổi mà nghĩ đến tương lai như vậy là tốt lắm.

Minh thấy ông trung úy có vẻ dễ dãi, hẳn thấy vui vui trong lòng và mạnh dạn hơn khi nói chuyện với ông ta:

– Thưa trung úy, bắt buộc tôi phải nghĩ đến, không lẽ sống như thế này mãi sao?

– Tôi nghe nói trong năm nay có nhiều khóa chuyên môn lắm, tại sao anh không làm đơn xin đi học?

– Thưa trung úy, tôi có làm đơn, nhưng đơn của tôi bị bác cả.

Ông trung úy bỗng à lên một tiếng:

– Thôi tôi hiểu rồi, theo nguyên tắc thì anh phải có trưởng phòng chứng

nhận, mà từ trước đến giờ anh làm việc trong Phi đoàn này, anh không thuộc một phòng nào chính thức, như vậy thì ai là người chứng nhận cho anh, anh là thứ lính tạp dịch của Phi đoàn.

– Dạ thưa trung úy có lẽ đúng như vậy.

– Còn có lẽ gì nữa, đúng như vậy đó.

Ông trung úy ngồi xoa hai tay vào nhau, ông cúi đầu có vẻ suy nghĩ:

– Tôi thấy anh là người có trí, tôi muốn giúp đỡ anh.

Minh mừng rỡ, hắn không ngờ mình lại gặp được một vị sĩ quan tốt bụng như vậy, Minh thấy nôn nóng cả người:

– Thừa trung úy, tôi xin cảm ơn trung úy.

Ông trung úy gạt đi:

– Đừng nói đến chuyện ân huệ gì hết, thôi được anh cứ ở đây một thời gian, anh có hạnh kiểm tốt tôi sẽ giúp anh, tôi cho học ngành tiếp liệu, cuối tháng này có lẽ có một khóa học tại Việt Nam, sau khi tốt nghiệp ở Việt Nam, anh sẽ du học Huê Kỳ sáu tháng nữa.

Ông ngẩng lên nhìn Minh, đôi mắt ông vui vẻ:

– Được chứ?

– Dạ thật may mắn cho tôi.

Mặt ông nghiêm lại:

– Trước khi anh xuống phòng này, trên phòng hành chánh cho tôi biết anh có tính bê bối, hình như anh có bị 15 ngày tù vì tội gì đó.

– Dạ thưa trung úy, có, tôi ăn mặc bê bối.

– Nhưng cũng không sao, miễn là anh biết điều một chút, lính mà từng ở tù mới là lính, đại tướng Lê văn Tỵ chẳng từng nói thế là gì, chính tôi là sĩ quan đây mà thỉnh thoảng cũng bị ở tù thôi, cứ yên trí đi tôi giúp được anh cái gì tôi sẽ giúp.

– Cám ơn trung úy.

– Từ nay anh ở dưới quyền tôi, anh rán làm việc đừng bê bối, anh được đi học, tương lai anh sáng sủa ngay, đừng e ngại gì hết.

– Thừa trung úy tôi sẽ hết lòng phục vụ.

– Tốt, giữ lấy lời nói đó, hãy kiên nhẫn đừng có chán nản.

– Thừa vâng.

Minh khắp khởi mừng, hẳn không ngờ mình lại gặp được một vị sĩ quan hết lòng thương lính. Một người sĩ quan đứng đầu hàng hoàng, coi lính như em út trong nhà, quân đội chẳng mấy lúc hùng mạnh.

Vị trung úy bỗng hỏi:

– Anh biết lái xe Tracteur không?

– Dạ thưa biết.

– Ừ, tôi một lần đã thấy anh lái Tracteur ở sân bay được, có việc tôi sẽ dùng anh.

Ông im lặng một lát rồi tiếp:

– Kho tiếp liệu nhiều khi cần phải đi lãnh đồ nên rất cần người biết lái xe.

– Dạ thưa việc đó tôi làm được.

– Mọi khi có người lính bên quân xa làm việc đó, nhưng bây giờ có anh, tôi sẽ trả anh ta về. Bây giờ anh ra lấy Tracteur dợt lại cho thuần, lúc nào có việc thì anh làm.

Minh chào vị trung úy, hắn thấy mình hăng hái thêm nhiều, hắn chạy ngay ra xe Tracteur, lái chạy vòng quanh sân bay giữa buổi trưa nắng, mấy người lính làm việc tại sân bay hỏi Minh:

– Mà có điên không thằng lính ghê kia?

– Sức mấy tao điên.

– Mà làm cái giống gì vậy?

Minh rú ga, chiếc xe vọt đi, Minh lái một vòng bay bướm:

– Tao tu nghiệp.

Minh hùng hực lái xe suốt cả buổi trưa, khi đã thuần thuộc, hấn trở lại trình diện với vị Trung úy, ông ta cười:

– Thôi được rồi, không có việc gì thì nghỉ đi, lúc nào có việc thì làm.

Minh toan đi ra, nhưng ông Trung úy ra hiệu cho hấn ngồi lại, ông hỏi Minh:

– Còn việc gì nữa không?

– Thưa Trung úy không còn việc gì hết.

– Vậy ngồi đây chơi, tôi có việc muốn nhờ anh.

– Thưa trung úy việc gì?

– Thật ra chẳng có việc gì hết, ngồi chơi nói chuyện vặt vạ mà.

Ông nhìn Minh. Đôi mắt đầy thiện cảm:

– Anh vào lính được bao lâu rồi?

– Thưa trung úy một năm nay.

– Hồi trước khi anh đi lính anh làm nghề gì?

– Thưa, trước khi đi lính, đi học và dạy học tư gia.

Ông trung úy ngồi ngựa lưng trên ghế:

– Vậy học lực anh cũng khá phải không?

– Tôi có bằng tú tài.

– Vậy tốt lắm cố gắng lên nhé, khi nào có khóa sĩ quan anh nên nộp đơn đi học.

– Dạ tôi cũng tính vậy.

– Anh đừng nản lòng, không ai có thể nói tương lai mù mịt được. Tương lai luôn luôn chờ đợi chúng ta, tương lai không bao giờ đóng kín cửa với ai cả.

– Cám ơn trung úy.

– Nếu anh tỏ ra một quân nhân tốt, tôi sẵn sàng giúp anh, cố gắng lên nghe chưa.

Minh thấy cỏi lòng cỏi dạ, chàng không ngờ mình lại gặp được một vị sĩ quan thương lính như vậy, suốt từ khi vào lính đến giờ, chưa bao giờ Minh thấy vui vẻ như hôm nay. Buổi chiều sau giờ tan sở, Minh trở về phòng cơm, hân khoe ngay với Thuận:

– Tao được đổi về sở khác rồi, kho tiếp liệu, có ông trung úy tốt ghê mày ạ.

– Ông trung úy nào vậy?

– Trung úy Lành.

Thuận làm thinh. Minh hết lòng ca tụng lòng tốt của vị sĩ quan mình, ăn xong bữa cơm Thuận từ tốn nói:

– Mình nên tin mình thì hơn, ông có tốt thì cũng chỉ giúp mình được phần nào thôi.

– Tao đâu có ỷ lại.

Buổi tối Thuận và Minh dắt nhau ra ngoài trại dạo chơi, hai người đưa nhau vào một quán cà phê, Thuận nhắc lại câu chuyện hồi chiều của Minh:

– Tao nghe chúng nó nói ông Trung úy Lành không phải là một người tốt.

– Mà nghe ai nói?

– Một vài người bạn tao.

– Nói bậy.

– Tao không biết chúng nó có bậy hay không, nhưng coi chừng thì tốt hơn.

– Mà chỉ khéo lo xa.

Minh hùng hồn bênh vực cho vị sĩ quan của mình, Thuận chỉ cười nhạt:

– Ừ biết đâu ông không phải là một người xấu đối với mày.

Minh hơi bất mãn với bạn. Những ngày kể tiếp đi làm, Minh đề ý, thấy vị trung úy lúc nào cũng vui vẻ bình dân, ông thân mật với lính đến độ ông xin thuốc lá của Minh, buổi sáng nào Minh vào phòng ông, ông rất tự nhiên hỏi:

– Có thuốc lá không chú?

Minh sẵn sàng mời ông một điếu, buổi sáng nay như thường lệ, sau khi ông xin Minh một điếu thuốc lá, Minh sắp sửa quay ra, ông hỏi:

– Này chú có rảnh không?

– Dạ thưa...

Minh chưa có kịp trả lời ông nói ngay:

- Tôi nhờ chú một việc này.
- Dạ thưa Trung úy việc gì?
- Nhà tôi bên cư xá chú biết rồi chứ.

- Dạ biết.
- Sẵn xe tracteur đó không?
- Dạ sẵn.

Ông Trung úy đứng dậy, vẫy Minh:

- Chú theo tôi sang bên này.

Minh lặng lẽ đi theo ông trung úy, sang phòng bên cạnh, căn phòng này chứa tôn và xi măng, ông trung úy chỉ:

- Chú chở cho tôi mười tấm tôn và hai bao xi măng về bên nhà.
- Thưa trung úy...

Trung úy Lành khoát tay, giọng nghiêm nghị hơn:

– Anh cứ làm theo lệnh tôi.

Nói xong, ông quay gót ra khỏi phòng, không để Minh nói được một câu nào hết. Minh thật khó nghĩ, hẳn không biết ông ta lãnh mười tám tôn với tánh cách gì, công vụ hay riêng tư, muốn chắc chắn hơn Minh trở lại phòng trung úy Lành, ông cầm cúi ký các giấy tờ, ông không ngừng lên, Minh phải chờ một lát sau ông mới ngừng lên. Minh vội nói:

– Thưa trung úy.

– Sao?

– Mười tám tôn và hai bao xi măng...

– Đúng rồi, sao?

– Thừa trung úy...

Ông cau mặt, gạt phắt đi:

– Không thừa gởi gì hết, anh cứ làm theo lệnh tôi.

– Thừa còn phải làm phiếu xuất kho.

Trung úy Lành càng cau có hơn:

– Tôi là trưởng phòng này anh hiểu chứ, tôi hoàn toàn chịu trách nhiệm, tôi chỉ nhờ anh chở về nhà tôi thôi.

– Thừa trung úy, trung úy ra lệnh thì dĩ nhiên tôi phải thi hành.

– Vậy anh còn chờ gì nữa?

– Xin trung úy cho tôi một tờ giấy chứng nhận.

– Tại sao vậy?

– Trong khi tôi đi đường, nếu cảnh vệ có hỏi tôi xuất trình.

Lần này trung úy Lành nhìn thẳng vào mặt Minh:

– Thôi được, tôi không nhờ anh nữa.

– Thừa trung úy...

– Không thừa gì hết, anh ra khỏi phòng tôi ngay.

Minh còn đứng chần chờ, mắt ông quắc lên, gằn giọng:

– Anh có nghe tôi nói gì không?

Minh đành đưa tay chào ông trung úy rồi ra, hấn biết đời mình sắp sửa khốn nạn, nhưng Minh không thể làm

việc đó. Minh chặc lưỡi, muốn đến đâu thì đến.

Người trung sĩ kho tiếp liệu đến cạnh Minh, hỏi nhỏ:

– Chuyện gì mà ông gắt um sùm vậy?

Minh càng buồn bã, hần chỉ lắc đầu, người trung sĩ bực mình:

– Chuyện gì vậy?

Minh nhìn trước nhìn sau, không có ai Minh mới nói:

– Ông bắt tôi chở tôn và xi măng về nhà ông.

– Rồi mày không chở?

– Tôi xin ông tờ sự vụ lệnh, ông không cho.

Người trung sĩ cười:

- Dù mẹ, mày ngu đến đâu cũng chịu được.
- Hợp lý chứ sao ngu. Cảnh vệ hỏi tôi, tôi không có gì chứng minh, khi đó ai đi tù, trung úy Lành có ra nhận tội cho tôi không?

Người trung sĩ chỉ cười, nụ cười anh ta nhiều vẻ bí mật, anh ta vỗ vai Minh:

- Tôi chỉ khen cậu là một người thẳng thẳng lương thiện như vậy thôi, nhưng hành động đó không mang lại cho cậu một cái huy chương nào hết.

Minh thấy hơi lo:

- Tôi phải làm sao trung sĩ?

Người trung sĩ nhún vai:

– Ai biết, mày lớn rồi chớ đâu phải con nít con nôi gì mà hỏi ý kiến tao.

Minh thấy khó nghĩ, hấn lủi thủi đi ra hàng hiên ngồi, chắc chắn Minh không làm được điều trung úy sai bảo. Hấn càng nghĩ ngợi, hấn càng thấy mình có lý.

Minh chặc lưỡi: Thôi mặc muốn đi tới đâu thì tới, ý nghĩ phó mặc lóe sáng trong đầu Minh. Hai giờ chiều Minh tới làm việc, người trung sĩ hồi nãy ra nói với Minh:

– Trung úy bảo cậu ra phía sau kho tiếp liệu làm cỏ cho sạch sẽ.

Bãi cỏ đằng sau kho nhiên liệu ấy hả? Minh đỡ lấy cái cuốc, hấn đã hiểu thâm ý của ông Trung úy, bây giờ, hấn

không thể cãi lệnh được. Người Trung sĩ cười:

– Mày không có điều gì thắc mắc khiếu nại sao?

Hoàng Minh nhún vai lắc đầu:

– Thắc mắc khiếu nại cái mẹ gì nữa.

Người Trung sĩ nhìn ra ngoài trời nắng chang chang:

– Mệt lắm đó, cả một bãi cỏ cao ngập đầu người, mà có sức voi...

Minh không nói gì, hẩn lảng lạng xách cuốc ra ngoài bãi cỏ. Trời nắng như thiêu đốt, hẩn nhìn bãi cỏ rộng mênh mông, hẩn chán nản bỏ nhát cuốc xuống đất, hẩn thấy người mình rời rã, hẩn không còn thiết làm gì.

Tiếng động cơ máy bay từ phi trường bên cạnh vọng sang âm ỉ.

5.

MINH NHÌN KHOẢNG
ĐẤT TRỐNG PHÍA SAU
LUNG, sau một đêm mưa khu đất
Minh đã mất công dọn sạch một tuần
lễ, bây giờ cỏ non mọc lên xanh um,
hắn lại phải bắt đầu làm lại từ đầu.

Cổ họng Minh khát khô, liệng cái
cuốc xuống đất, lê bước tới bể nước bên
cạnh kho nhiên liệu, hắn có cảm tưởng
mình sắp sửa xỉu. Hắn mệt mỏi quá

độ rồi, trời nắng làm mắt hấn hoa lên, sự nay rút gặm nhấm trong đầu Minh, hấn vục đầu vào cái bể nước uống một hơi, hấn uống cho căng bụng hấn mới ngẩng lên, tới bên cạnh kho nhiên liệu, ngồi tựa lưng vào tường thở, hai mắt Minh đỏ ngầu, hấn nhìn lên da tay mình, hai cánh tay nắng xạm đen.

Bỗng có tiếng chân đi tới, Minh không buồn nhìn lên, những bước chân đi tới gần Minh hơn.

Minh nhìn thấy hai mũi giày trước mắt mình:

– Lính ghẻ, sao không ra làm cỏ mà ngồi đây chi vậy?

Minh không ngẩng lên mũi giày di chuyển, đưa lên hất cầm Minh, mặt Minh ngược lên, hai con mắt đỏ ngầu,

sự uất hận tràn lên tận cổ Minh, khuôn mặt cười cợt của người lính nào đó, Minh không nhìn rõ, hai mắt chàng mờ đi.

Bỗng nhiên Minh túm lấy chân hắc giết mạnh, tên lính ngã vạt lên người chàng, Minh như một con thú điên, túm ngay lấy cổ hắc, đẩy mạnh một cái, Minh không biết tại sao mình lại có một sức mạnh khủng khiếp đến như vậy.

Gã lính la lên:

– Mày làm cái giống gì vậy?

Minh đứng người dậy:

– Giết mày.

Gã lính lom côm ngồi dậy. Hắc chưa kịp đứng dậy, Minh hùng hổ

phóng người tới, đạp cả hai chân vào mạng sườn, hấn không kịp né tránh, hấn lăn đi một vòng, rồi liên tiếp mấy vòng, miệng la chói lói:

– Minh, mày điên sao?

Minh lại tiếp tục nhào đến, chàng gào lên:

– Tao giết mày, tao phải giết mày, đồ khốn nạn.

Gã lính bò được dậy, hấn co giò chạy thục mạng. Minh đuổi theo, vừa đuổi vừa la, quần áo trên người hấn làm hấn bực bội, gã cởi phăng cái áo, cởi luôn quần, gã nhìn thấy một cái xe đạp, gã nhào lên, cầm cổ đạp như bay, vừa đẹp vừa la, tại hấn bỗng nhiên ù đi, gã nhìn thấp thoáng có bóng người, chiếc xe lái ra sân bay, hấn phóng thật

nhanh, gã nhớ mình lái vòng quanh sân bay, lái càng lúc càng nhanh, gió mát lồng lộng, hắn thấy khỏe khoắn khi biết trong người không còn một mảnh vải nào. Minh thấy thú vị, hắn la và hắn cười, chiếc xe chạy vòng tròn hết vòng nọ tới vòng kia, càng chạy mau Minh càng thấy thú vị, bây giờ thì hắn quên tất cả, hắn không còn nhớ gì hết, hắn thấy thú vị, hắn ngửa mặt lên trời nhìn nắng cười, bỗng hắn thấy người mình lao đi như bay, rồi mặt mũi tối sầm lại, hắn lịm đi khi người hắn bỗng rớt như lửa.

Vị sĩ quan chỉ huy trưởng Phi đoàn ngược lên nhìn ông trung úy trưởng phòng tiếp liệu:

– Tôi nghĩ rằng có hành hạ một thằng lính ba gai, chúng ta cũng không

nên dùng một hình phạt quá đáng đối với nó, anh thấy chứ, ngoài sức chịu đựng của nó, nó đã nổi điên.

Ông trung úy lắc đầu:

– Tôi không cố ý, tôi nghĩ hình phạt đó là nhẹ nhất.

– Nó đã nổi điên vì hình phạt của anh.

– Tôi nghĩ nó có máu điên.

Đại úy chỉ huy trưởng nhìn ra ngoài trời nắng.

– Với trời nắng này người không điên cũng phải nổi điên, cái hình phạt đó quá sức chịu đựng của nó.

Ông trung úy ngồi im. Đại úy chỉ huy trưởng nói tiếp:

– Tôi thì không được rõ nó ba gai ra sao, nếu quả thật nó ba gai hỗn hào với anh, anh có toàn quyền, hãy phạt nó một cách nghiêm chỉnh, đừng bao giờ để cho lính biết rằng mình phạt nó vì ghét bỏ, hãy tránh thái độ đó.

– Tôi nghĩ tôi phạt nó như vậy là nhân đạo, trong quân bạ không ghi gì hết...

– Tôi biết, thôi chuyện đó bỏ qua đi, rất may thằng lính này nổi điên, nhưng không đến nỗi nguy hiểm lắm.

– Tôi nghĩ ở quân trường những hình phạt còn kinh khủng hơn.

Ông đại úy chống tay vào bàn có vẻ suy nghĩ, ông ra hiệu cho ông trung úy đừng nói nữa:

– Tôi nói bỏ qua chuyện ấy, hôm nay thằng lính đi làm lại, tất nhiên nó còn ở nhiệm sở của anh, anh sắp đặt việc cho nó làm.

– Tôi xin giao lại nó cho đại úy được không? Dưới kho tôi có đủ người rồi.

– Mọi khi nó làm việc gì?

– Việc vặt, lái xe tracteur chẳng hạn.

– Bây giờ nó lại làm việc đó.

Ông trung úy lắc đầu:

– Không thể được, nó lại nổi điên lên thì sao?

– Ừ cũng đáng nguy, à thôi, hình như kho nhiên liệu không người trông coi phải không?

– Dạ, kho nhiên liệu không có ai trông coi hết.

– Cho nó coi kho ấy.

– Tùy đại úy.

– Thôi anh về đi để tôi lo vụ này.

Ông trung úy ra khỏi phòng ông đại úy chỉ huy trưởng. Một lát sau ông đại úy chỉ huy trưởng cho gọi Minh vào, ông ta nhìn Minh từ đầu đến chân, một bên cánh tay Minh bị sây sát, bôi thuốc đỏ lôm, ông đại úy chỉ cái ghế trước mặt ông:

– Ngồi xuống đi anh.

Minh ngồi xuống ghế, ông đại úy giọng dịu dàng hơn:

– Thế nào? anh thấy đỡ trong người chưa?

– Cám ơn đại úy tôi đã đỡ.

– Tôi muốn hỏi anh một vài câu chuyện, anh nên trả lời tôi tất cả sự thật.

– Thưa đại úy tôi sẵn sàng.

Vị đại úy nhìn thẳng vào mặt Minh:

– Anh có biết tại sao anh bị phạt không?

Minh trả lời như cái máy:

– Thưa có lẽ tôi có lỗi.

Vị đại úy lắc đầu nói:

– Tôi muốn anh trả lời tôi một cách thẳng thắn, tôi không muốn nghe một cách úp mở, anh nghe kỹ này, tôi nhắc lại câu hỏi: Tại sao anh bị phạt?

– Thưa Đại úy tôi tự xét thấy tôi không có lỗi gì hết.

– Anh chắc vậy không?

– Thưa tôi nói chắc vậy.

– Vậy tại sao Trung úy Lành phạt anh?

– Tôi không vâng lời ông.

Vị Đại úy khuyến khích:

– Tốt lắm anh cứ nói đi...

Minh kể cho vị Đại úy nghe tất cả đầu đuôi câu chuyện, nghe xong vị Đại úy lại nhìn thẳng vào mặt Minh:

– Anh nói sự thật đấy chứ?

– Thưa Đại úy tôi không dám nói sai, tôi không thể nghe lời ông được

bởi vì tôi không thể thi hành một lệnh vô lý đó được, thật ra thì trung úy Lành không hề phạt tôi, vì sau đó ông không thèm nhờ tôi, ông sai tôi làm việc khác, như đại úy đã biết, làm cỏ vê, nhưng sức tôi có hạn tôi không thể làm nổi, rồi tôi nổi điên...

Vị đại úy chỉ huy trưởng chăm chú nghe Minh nói:

– Tôi hiểu anh, anh là một quân nhân đáng khen, thôi được, bây giờ tôi để anh về làm ở kho nhiên liệu, anh biết kho nhiên liệu chứ?

– Dạ thưa biết.

– Anh làm nơi đó, anh sẽ rất ít khi tiếp xúc với những người không thích anh, hằng ngày anh chỉ tiếp xúc với những người đến lãnh nhiên liệu.

– Nơi này tôi cần một người lương thiện, thật thà. Tôi thấy anh có đức tính ấy, và tôi cũng nói thẳng cho anh biết tôi tin anh, mỗi lần phát nhiên liệu xong, anh làm sổ sách phân minh cho tôi. Tôi được biết rằng về số xăng ở dưới bị hao hụt một cách hết sức vô lý, trong tháng đầu tiên anh hãy làm lại sổ sách cho tôi hết sức minh bạch.

– Xin nhận lệnh đại úy.

– Khoan, ngồi lại đã.

Ông nhìn Minh:

– Tôi không hứa hẹn nhiều với anh, nhưng tôi hứa rằng cố gắng giúp đỡ anh, anh theo học ngành nhiên liệu cũng tốt.

Minh thấy mệt mỏi về những lời

hứa hẹn, bây giờ Minh chỉ muốn yên thân, cầu được yên thân là may rồi, suốt một năm qua những sự thật đã làm cho Minh hết tin tưởng, bây giờ ai nói gì Minh cũng để đó, biết vậy thôi, còn tin thì không tin, Minh chỉ biết làm tròn bổn phận. Minh bỗng nghĩ đến cơn điên của mình, hắn không hiểu tại sao hắn lại nổi điên bất tử, trong đời Minh có bao giờ nổi điên. Hắn an phận nhìn ra ngoài trời nắng, Minh thấy rùng mình.

Tiếng vị đại úy đều đều:

– Anh cũng đừng bao giờ tỏ ra bướng bỉnh đối với những người sĩ quan, anh nên hiểu rằng họ có quyền, mặc dầu tôi là chỉ huy trưởng, nhưng tôi đối với họ là bạn bè, tôi khó nói...

– Thừa đại úy tôi hiểu.

– Bây giờ anh xuống kho nhiên liệu, trung úy Lành sẽ giao cho anh nhiệm vụ mới, cố gắng nghe.

– Dạ.

Minh chào vị đại úy chỉ huy trưởng rồi trở ra, hắn để ý thấy những người trong Phi đoàn nhìn hắn với cặp mắt khác lạ, họ không có vẻ đùa cợt với Minh như mọi khi, mà họ có vẻ dòm chừng, Minh hiểu đó là hậu quả sau vụ nổi điên của hắn.

Minh tới phòng trung úy Lành, ông cũng vẫn không có vẻ thân thiện như lần gặp gỡ đầu tiên, ông không nói vui vẻ, mặt ông vẫn lạnh lùng, ông ngẩng lên nhìn Minh, ông hỏi:

– Anh đã nói gì với Đại úy chỉ huy trưởng?

Hắn hơi ngán ông, hắn biết rằng hắn khai sự thật lại với ông mình sẽ còn khốn khổ nữa, ít ra mình cũng phải khôn ngoan hơn một chút, Minh lắc đầu:

– Thưa Trung úy, Đại úy hỏi tôi tại sao lại nổi cơn điên.

– Rồi anh trả lời sao?

– Tôi trả lời rằng vì trời nắng quá nên tôi điên, tôi thường có bệnh điên.

– Anh nói thật hay nói chơi?

– Dạ thưa Trung úy tôi đâu dám nói chơi, tôi có bệnh điên thật.

– Anh có bệnh điên?

– Dạ vâng.

– Tại sao khi đi khám sức khỏe anh không khai? –

– Thưa tôi ham vào Không Quân nên khai làm chi.

Ông trung úy gật đầu, ông hỏi tiếp:

– Rồi đại úy có hỏi gì thêm anh nữa không?

– Đại úy nói cho tôi coi kho nhiên liệu.

Trung úy Lành gật đầu:

– Từ mai anh bắt đầu nhận việc mới, nhớ đừng có nổi điên nữa nghe không, khi nào trời nắng quá thì chui vào phi nước cạnh kho nhiên liệu mà ngâm; lính tráng gì mà chán quá chừng.

tôi phải cai quản chừng năm tên lính như anh chắc tôi cũng điên lên mất.

Minh không ngờ lại nói láo ngon lành đến như vậy, hấn nói cho ông trung úy yên tâm:

– Thừa trung úy tôi chỉ điên có cơn, nếu không chuyện gì xảy ra thì tôi không bao giờ điên hết, chỉ khi nào có chuyện gì không chịu nổi tôi mới điên.

– Ai làm gì anh đâu?

– Thừa hôm ấy tôi làm việc mệt, không biết có ai đến chọc tôi.

– Thiệt vậy sao?

– Dạ thiệt, nhưng tôi không nhớ rõ mặt.

Ông trung úy ừ ừ trong miệng. Minh không biết ông nói thứ gì. Hắn chào ông trung úy rồi quay ra.

Ngày hôm sau, Minh tới nhận việc, người trung sĩ đưa chùm chìa khóa cho Minh, anh ta tươi cười vui vẻ:

– Ở ngoài đó thì mày yên ổn, chẳng ai chọc phá mày. Này, nếu mày biết áp phe áp pháo mày sẽ khá đó...

Minh lẳng lẳng cầm chùm chìa khóa ra kho, hắn coi lại sổ sách và đồ còn lại trong kho. Minh thở phào, hắn nghĩ như vậy là mình tạm yên ổn.

6.

HUÂN ÚY THÀNH CỔ THUYẾT PHỤC MINH:

– Mày không mất mát gì hết, mày hiểu không? Mỗi một tháng mày được quyền lãnh hai trăm lít xăng hao hụt kia mà, mà tao biết, hao hụt đâu đến con số đó, cùng lắm là một trăm lít, mày biết áp phe mày có quyền nuốt trôi một trăm lít, sổ sách vẫn phân minh đảng hoàng, nói tóm lại mày không mất mát

đi đâu hết trơn, cái sự trừ cho mày một trăm lít xăng hao hụt là lẽ đương nhiên, không có điều gì mày phải thắc mắc hết trơn, mày hiểu vậy không.

Minh vẫn lắc đầu:

– Tôi hiểu như vậy, nhưng tôi không có thể làm được, bởi vì tôi không quen làm việc ấy, không phải chỉ có mình chuẩn úy nói với tôi như vậy, mà nhiều người đã nói, tôi cảm ơn chuẩn úy đã chỉ cho tôi điều đó.

– Vậy xăng thặng dư mày đem trả lại hả?

– Dĩ nhiên tôi mang lại trả.

– Đồ ngu, mày phải hiểu rằng không có một thằng trông kho nào làm việc đó.

– Dạ tôi hiểu chứ.

– Mày lương thiện dữ, mày thấy xăng hồi này ở ngoài lên giá không, bây giờ tao đề nghị mày bán năm đồng một lít thôi, mỗi tháng mày kiếm cũng khá đó.

Minh bắt đầu bực bội:

– Nhưng tôi đã thua với chuẩn úy tôi không có thể làm được chuyện đó, có người biết tôi sẽ mang tiếng.

Chuẩn úy Thành thấy thuyết phục Minh không được, anh ta thở phào:

– Thôi được, mày không nghe tao thì thôi, tao cũng chẳng nói làm quái gì.

Anh ta cười với Minh:

– Mày là một thằng coi kho tốt.

Minh không vui vì lời khen đó, trái lại Minh thấy khó chịu, hắn đang định quay vào trong kho, chuẩn úy Thành giữ tay Minh lại:

– Đứng đây chơi một chút đã nào, trời nắng như vậy chui vào trong kho nằm cho chết ngộp.

Ông ta móc túi đưa Minh một điều thuốc lá:

– Hút thuốc chơi.

Minh đón điều thuốc gắn lên môi, Minh muốn biết ông ta còn muốn gì nữa. Sau khi mời Minh một điều thuốc lá, chuẩn úy Thành bật quẹt mỗi thuốc cho Minh cắn thận:

– Hồi trước trung sĩ Thêm coi kho

này, anh em trong Phi đoàn được nhờ, từ ngày mày coi thay ai cũng than hết trơn.

– Than vì tôi không ăn cắp xăng đem đi bán phải không?

– Đừng nói thế chứ, mình ở đây anh em cả.

Minh hút một hơi thuốc, hần chưa thấy bao giờ mình bình tĩnh như hôm nay:

– Tôi biết, tôi biết đời binh nghiệp của tôi sẽ gặp nhiều khốn nạn, nếu không biết tùy thời, nhưng nói thật với chuẩn úy tôi đếch cần gì nữa, tôi chán lắm rồi, tôi cầm bằng như là đồ bỏ, muốn đi đến đâu thì đi, nhưng ăn cắp xăng bán lấy tiền, tôi không thể làm được, tôi nghèo thật đó, nhưng tôi

không thể làm việc đó, lương tâm tôi không cho phép tôi làm.

Chuẩn úy Thành nhìn Minh, ông nghe Minh nói rồi bằng thái độ điều cốt:

– Đáng khen, đáng khen, anh bằng lòng chưa?

Minh nhìn lại ông ta:

– Cảm ơn chuẩn úy.

Minh thấy đầu mình nóng lên, hắn thấy muốn nổi cơn điên vì thái độ điều cốt của ông, hắn muốn chửi thề, nhưng chuẩn úy Thành hình như không biết đến chuyện đó:

– Mình anh em, thôi bỏ qua chuyện đó, bây giờ tôi nhờ bạn một việc này được không?

– Thừa chuẩn úy chuyện gì.

– Bán xăng thì bạn không thể bán rồi, vậy vào bạn đổ cho tôi một bình xăng vào cái Vespa này, tôi kẹt hết ráo xăng nên không ra ngoài phố mua được.

– Chuẩn úy xin?

– Tôi xin.

Minh lẳng lẳng vào kho, múc một lon xăng đổ vào xe cho ông chuẩn úy:

– Đổ đầy bình cho chuẩn úy thì tôi không thể đổ được, nhưng xăng dùng hết rồi, chuẩn úy đổ tiếp thì tôi giúp chuẩn úy được.

Chuẩn úy Thành không biết nói gì hơn, ông ta lắc đầu:

– Đâu có phải của nhà bạn mà giữ gìn quá vậy không biết chứ.

Minh biết có đúng cái với ông cũng bằng thừa. Minh không thèm nói một câu nào, đổ xăng xong, Minh lảng lạng vào trong kho, hẩn nghe tiếng Vespa của chuẩn úy Thành nổ máy. Một lát sau Minh trở ra lại, hẩn không còn muốn nhìn thấy mặt ai, hẩn quá chán nản rồi, từ khi Minh về coi kho nhiên liệu này, Minh gặp hoàn toàn những chuyện lôi thôi, hẩn không được yên, hết người này xin xỏ, đến người kia nhờ vả.

Chiều hôm qua sau giờ làm việc, trung sĩ Hà kho tiếp liệu đón Minh:

– Minh ra ngoài Lãng chơi không?

Minh ngạc nhiên vì thái độ của

trung sĩ Hà, từ trước đến giờ Minh và ông ta không hề thân thiết nhau, hồi này ông ta tỏ ra sẵn đón Minh nhiều hơn trước kia, ông được giữ chìa khóa kho nhiên liệu, nhưng từ khi Minh về, ông phải giao lại hoàn toàn cho Minh, ông không còn nhiệm vụ gì ở kho này hết. Minh nhận lời đi với ông ta ra ngoài Lăng cha Cả xem ông muốn gì, Trung sĩ Hà đưa Minh tới một cửa hàng sơn sửa xe Vespa giới thiệu Minh với gã chủ nhà:

– Anh Minh người thay tôi coi kho tiếp liệu.

Gã chủ nhà bắt tay Minh thật chặt:

– Hân hạnh biết anh.

Minh nghĩ bụng chắc lại có âm mưu mờ ám gì đây. Minh lảng lạng xem hai

người này muốn nói gì. Gã chủ nhà sửa xe mặc áo sơ mi, anh ta luôn luôn tỏ ra niềm nở.

– Đi dùng cơm với tôi nhé.

Trung sĩ Hà:

– Chúng tôi không bao giờ từ chối.

Ông ta quay sang Minh:

– Có phải không bạn Minh?

Chờ cho ông chủ nhà quay vào.
Minh bảo trung sĩ Hà:

– Chuyện gì đó trung sĩ?

Trung sĩ Hà nháy mắt:

– Làm áp-phe với tao.

Minh lắc đầu:

– Tôi không biết gì về áp phe hết trơn.

Ông trung sĩ nhăn mặt:

– Mày lộn xộn quá, để tao tính toán cho.

Gã chủ tiệm sửa xe cũng vừa đi ra. Gã vui vẻ:

– Nào, chúng ta đi.

Minh lẳng lặng đi theo hai người đến một quán cơm, gã chủ tiệm vui vẻ:

– Ba đưa mình nhậu chớ?

Minh lắc đầu:

– Hai ông nhậu đi, tôi không biết nhậu.

Trung sĩ Hà gạt Minh:

– Nhậu mày, làm dáng hoài.

Ông ta không chờ Minh có ý kiến gì, ông kêu liền ba chai bia, một đĩa tôm nướng. Ông không ngần ngại nói thẳng với Minh:

– Anh Tư Vespa đây, trước là bạn áp phe với tao, từ ngày mày thay tao về coi kho nhiên liệu đến giờ, công việc áp phe của tao mới tạm gián đoạn, bây giờ tao mang mày ra đây để giới thiệu với anh Tư Vespa, ba đứa mình nối lại tình nghĩa áp phe.

Tư Vespa cười:

– Nếu có thể thì ngay từ giờ phút này mình tính mọi chuyện với nhau.

Minh nhìn hai người, Minh thừa biết mục đích của hai người, nhưng hắn vẫn làm bộ hỏi:

– Tôi không hiểu chuyện gì hết.

Trung sĩ Hà rót rượu ra ly cho Minh:

– Nhậu đi, mình còn ngồi đây nói chuyện với nhau lâu.

Minh bình thản uống rượu, chàng chờ đợi, chàng muốn biết hai người sẽ nói gì với chàng.

Trung sĩ Hà đưa đẩy:

– Đối với anh Tư Vespa là chỗ quen biết, mình chẳng cần giới thiệu dài dòng làm chi, mình đi thẳng vào đề luôn cho tiện.

Anh Tư Vespa gật đầu:

– Dạ như vậy là tiện nhất.

Trung sĩ Hà ngó Minh:

– Hôm nay tôi đưa cậu ra không ngoài mục đích chuyện làm ăn.

Minh nhìn thẳng vào mặt ông ta hỏi:

– Chuyện làm ăn gì đó trung sĩ?

– Hồi trước khi tôi còn giữ kho nhiên liệu, tôi nói thật với chú tôi từng áp phe áp pháo với anh Tư đây, trong kho nhiên liệu trước của mình thường có những món mà anh Tư ở đây dùng, chẳng hạn như sơn, những hộp sơn rất tốt, thứ sơn đó dùng để sơn xe thì tuyệt diệu nhất. Theo tôi được biết mỗi tháng kho nhiên liệu được lãnh cả trăm hộp để Phi đoàn chi dùng, nhưng Phi đoàn đâu có chi dùng đến.

Minh gật đầu:

– Vâng tôi biết.

– Anh Tư ở đây lại rất cần những hộp sơn đó, anh Tư dùng sơn đó để sơn xe vespa, cho nên tiệm sửa của anh nổi tiếng là sơn xe đẹp.

Minh thân nhiên:

– Có ăn nhậu gì tới tôi đâu?

– Sao lại nói vậy, quá cần nữa là khác, nếu cậu nghe tôi, mỗi tháng cậu cung cấp cho anh Tư chừng mười thùng được không?

Minh toan lên tiếng, Trung sĩ Hà chặn lại:

– Khoan đã, cậu sợ bị liên lụy chớ gì?

– Dĩ nhiên tôi phải chịu trách nhiệm cả cái kho.

Trung sĩ Hà chỉ vào ngực mình:

– Tôi đã coi cái kho ấy cả năm trời, khi giao lại cho cậu, cậu có thấy mất mát cái gì không.

Minh lắc đầu. Trung sĩ Hà cười:

– Đó, và cậu thấy chưa, chỉ ăn thua về vấn đề kỹ thuật.

Minh lặng thinh, anh Tư vespa rót thêm bia vào ly và gấp thịt nướng vào chén cho Minh:

– Nhậu đi chớ, còn nhiều thì giờ mà, mình vừa nhậu vừa nói chuyện.

Trung sĩ Hà cười:

– Khi tao mới vô coi cái kho ấy tao cũng ngán lắm, nhưng khi làm việc lâu ở đó tao thấy rằng chẳng có mẹ gì hết,

mình có khuôn đi nửa kho nếu khéo một chút cũng không ai biết hết, hôm nay tao truyền nghề cho mày, nếu mình lương thiện quá cũng chẳng ăn cái gì, ma le một chút thì sống được.

– Ma le sao trung sĩ?

– Tao sẽ chỉ cho mày ít ngón, vấn đề sổ sách.

Minh tò mò, hẳn cũng muốn xem ông trung sĩ này nói gì, Minh ngồi lặng thinh. Ông trung sĩ nói tiếp:

– Mỗi ngày mày phát bao nhiêu đồ mày phải làm gì?

– Người lãnh phải ghi bông đưa xuống, và có chữ ký của trưởng phòng.

– Đó, kỹ thuật là ở chỗ đó.

– Tôi không hiểu.

– Có quái gì không hiểu đâu, mỗi ngày, trước khi mày đóng cửa kho, mày phải vào sổ hết những gì mày xuất trong ngày, sửa chữa lúc ấy đâu có khó gì, ông trưởng ban có kiểm soát lại cũng sơ sơ vậy thôi, ông hơi sức đâu mà đi đếm từng thùng sơn, coi lại từng lít xăng lít dầu bao giờ.

Minh lắc đầu:

– Tôi ngán làm chuyện đó lắm Trung sĩ ơi.

– Thằng đếch nào không ngán, sau sẽ quen đi chớ.

– Tôi chắc không bao giờ quen được chuyện ấy.

– Tao chỉ cần mày nhận lời, còn phần kỹ thuật tao sẽ lo hết cho mày, mày chịu không?

Muốn chắc chắn hơn Trung sĩ Hà hứa hẹn:

– Tao sẽ mang đồ đi, mày khỏi lo chuyện ấy, miễn là mày nhận lời, mình sẽ chia đôi với nhau...

7.

MINH NGÔI TỰA ĐẦU VÀO TƯỜNG KHO nhiên liệu, ngửa mặt nhìn lên bầu trời xanh chói nắng, hần nghĩ đến những lời nói của trung sĩ Hà chiều hôm qua, ông ta đã chỉ vẽ cho Minh những mảnh khóe ăn cắp, những mảnh khóe giản dị dễ dàng.

“Nếu mày nghe lời tao mày sẽ khá, tội quái gì, tao hỏi có ai thương mày không, mày đã thấy đó, chúng nó tìm

cách hành hạ mày. Mẹ, đừng có quân tử Tàu mà thiệt vào thân.”

Minh mở cửa vào kho, hẩn đi quanh kho, nhìn những thùng sơn, những thùng nhiên liệu xếp hàng ngay ngắn trên kệ. Bỗng nhiên Minh nghĩ đến vị Đại úy chỉ huy trưởng của mình, nghĩ đến đôi mắt của ông. Minh và ông thật là xa vời với nhau, nhưng Minh thấy mến ông, kính nể ông, với một người như thế Minh không thể làm việc bằng một lương tâm hèn mọn. Minh không bao giờ muốn ông nhìn Minh bằng đôi mắt khinh rẻ. Minh lan man nhớ những lời nhẩn nhủ của ông với Minh, khi Minh nhận coi kho nhiên liệu, ông biết tất cả mọi sự mất mát, không, mình không thể hành động đốn mạt như vậy được, Minh thấy tâm hồn mình yên ổn hơn, hẩn lấy cuốn sổ ra, kiểm soát lại

mọi đồ vật còn lại trong kho.

Minh nghe tiếng bước chân người ngoài kho rồi có tiếng gõ cửa, Minh nói vọng ra:

– Cú vào.

Cánh cửa sắt mở, trung sĩ Hà bước vào, bắt đầu ra hiệu với Minh:

– Thế nào?

Minh buông cuốn sổ xuống, nhìn thẳng vào mặt trung sĩ Hà:

– Rất tiếc tôi không làm việc đó được.

– Không nhận lời hả?

– Vâng.

Trung sĩ Hà cau mặt:

– Tại sao kỳ cục vậy chứ, mày thiệt là giết tao.

Minh nhìn lại trung sĩ Hà:

– Tại sao tôi giết trung sĩ? Tôi không nhận làm cái việc đó được.

– Tại sao hôm qua mày không trả lời tao dứt khoát.

– Trung sĩ biết rằng tối hôm qua tôi say rượu chứ? Khi tôi say tôi thường hay ẩu tả, nhưng bây giờ tôi tỉnh táo rồi, tôi không thể làm được việc đó, và không bao giờ làm hết.

Trung sĩ Hà lắc đầu:

– Mày thiệt là trẻ con, quân tử Tàu, đếch ra cái chó gì hết.

Minh lạnh lùng:

– Tôi vậy đó trung sĩ.

– Tao biểu mày không có sao hết mà, cứ nghe lời tao đi, mày đừng để tao vào thế mắc kệt chứ.

– Tại sao lại mắc kệt, mình không nhận lời thì thôi chứ mắc kệt cái chó gì.

Trung sĩ Hà làm vẻ mặt khó khăn:

– Mày biểu không mắc kệt sao, tao kệt thấy mẹ, tao đã trót nhận lời với người ta rồi, tao hứa chiều nay mang đồ ra.

Trung sĩ Hà tấn công thêm:

– Mình không hứa thì thôi, đã hứa thì mình phải giữ lời, mình giữ uy tín, lần này còn lần khác.

Minh lắc đầu:

– Đối với tôi thì không có lần nào hết, vì tôi không buôn bán cái kiểu đó.

– Mà quên mất bữa nhậu rồi sao?

– Nhậu là nhậu, tôi không hứa hẹn gì trong bữa nhậu hết, nhưng trung sĩ đã tiếc bữa nhậu đó tôi trả lại trung sĩ, tôi mời trung sĩ lại.

– Không phải, mà đừng có nghĩ thế chứ, tao muốn nói việc mình kết nghĩa trong bữa nhậu đó.

Minh vẫn cương quyết lắc đầu:

– Rất tiếc là tôi không thể làm được.

Trung sĩ Hà lưỡng lự một lát, rồi thú nhận với Minh:

– Tao thú thật với mày điều này, sở dĩ tao năn nỉ mày vì tao kẹt quá, tao

trót nhận tiền của anh Tư Vespa rồi, tao lại tiêu mất vào số đó một ít, bây giờ tao còn lại ngần này tiền, tao đưa lại hết cho mày, mày cố giúp tao để giữ uy tín với người ta.

Trung sĩ Hà móc túi lấy một nắm tiền nhét vào tay Minh. Minh giựt tay lại, nắm tiền rơi cả xuống đất, những tờ giấy một trăm nhiều gấp mấy lần tiền lương của Minh, trung sĩ Hà cúi xuống lượm lên:

– Đó, tất cả số tiền này của mày. Bây giờ tao chỉ lấy đi năm hộp sơn thôi, còn bao nhiêu mình tính lại sau.

Minh lúi lại:

– Nhưng tôi không thể làm được chuyện ấy.

– Mày có thiệt hại gì đâu, mày thấy không, tao đưa mày hết.

Minh vẫn lắc đầu:

– Xin lỗi trung sĩ, tôi rách thật đó, nhưng tôi không thể làm được.

– Trời ơi, chiều hôm qua mình nói chuyện như thế nào bây giờ mày quên hết rồi sao?

– Chiều hôm qua tôi không hề nói gì hết, cũng không hứa hẹn gì cả, tôi nhớ chắc chắn như vậy đó, trung sĩ nhận tiền của người ta thì trung sĩ lo đi, tôi thề rằng tôi không lấy ở số tiền này một cắc bạc nào hết.

Trung sĩ Hà nhăn mặt:

– Tao đã năn nỉ mày hết lời, mày không thương tao, tao nhận tiền của

người ta bởi tại tao tin tưởng ở mày,
nếu tao biết vậy tao nhận lời làm chi.

Minh cương quyết hơn:

– Tôi không biết chuyện đó, trung
sĩ nhận của người ta, thì trung sĩ rán
mà giải quyết.

Trung sĩ Hà nổi nóng:

– Mày nhất định chơi gác tao đó
phải không?

– Tôi không chơi gác ai hết, nhưng
tôi không thể làm cái việc ăn cắp được,
nghèo thì nghèo tôi cương quyết không
làm việc đó, mong trung sĩ thông cảm
cho.

Trung sĩ Hà bực bội:

– Tao kẹt.

Ông đi đi lại lại trong kho, cuối cùng ông đề nghị:

- Thôi, thế này vậy nghe.
- Trung sĩ cứ nói.
- Mà giúp tao một lần vậy, chỗ tiền này mà lấy hết đi, tao không lấy xu nào hết, tao chỉ muốn giữ đúng lời hứa với người ta thôi.

Minh cười lắc đầu:

- Trung sĩ hiểu lầm tôi rồi, tôi đâu có ham tiền mà bắt ép trung sĩ đâu, nhưng việc này tôi không làm được vậy thôi. Mong trung sĩ hiểu cho tôi.

Đang lúc đó bỗng có tiếng chân người đi ngoài cửa kho, Minh nói với trung sĩ Hà:

– Thôi trung sĩ mang trả lại tiền cho người ta đi, tôi không thể làm được, việc này mà người khác biết, thì phiền cho trung sĩ và từ nay tôi xin xác nhận với trung sĩ là tôi không thể làm những việc như thế được.

Tiếng đập của gọi Minh. Minh lên tiếng:

– Vô đi.

Hạ sĩ Thành vào trong kho, Minh hỏi:

– Có chuyện gì đó?

– Lên phòng họp, hôm nay trung tá quyền Tư Lệnh Không Quân tới nói chuyện.

– Lên ngay bây giờ hả?

– Lên ngay.

Minh cất cuốn sổ vào ngăn kéo, trung sĩ Hà bực mình chửi thề một câu rồi đi ra. Hạ sĩ Thành hỏi Minh:

– Có chuyện gì đó?

Minh nói dối:

– Chẳng có gì, ông xuống đây để coi sổ sách chút mà.

Thành mỉm cười:

– Mà phải coi chừng thằng chả.

– Cái gì mà coi chừng?

– Tao còn lạ quái gì hắn nữa, một cây áp phe nhằng.

– Áp phe gì?

Thành cười:

– Cái quái gì chả cũng áp phe được hết trơn, nhiều thứ lắm.

Hắn lại nhìn quanh kho, chỉ vào những món đồ:

– Chẳng hạn như những món đồ này không đủ cho hắn áp phe hay sao?

Minh không muốn nhắc đến những chuyện ấy nữa. Chàng hỏi bạn:

– Trung tá tới có việc gì không?

– Nghe đâu Trung tá tới để nói chuyện về việc bầu cử Tổng thống.

Minh lên trên phòng họp đúng lúc Trung tá quyền Tư Lệnh Không Quân đang nói chuyện, Trung tá đứng trên một cái bục cao, ông đang hùng hồn nói về cuộc bầu cử Tổng thống, ông ca tụng đương kim Tổng thống, ông hết lòng

khen ngợi, những đức tính đáng quý của Tổng thống Ngô Đình Diệm. Minh nghe một cách lơ là nhưng hẳn cũng hiểu rằng Trung tá khuyên binh sĩ bỏ phiếu cho Tổng thống Ngô Đình Diệm, chỉ có Tổng thống Ngô Đình Diệm mới xứng đáng ra lãnh đạo vai trò Quốc gia. Minh chán ngán khi nghe những lời nói đó, hẳn đã từng đọc những cuốn sách của ông viết, ông là một nhà văn có chút ít tiếng tăm đương thời, tất cả những tình cảm, những kính trọng, qua những sách vở ông đã viết, trong lòng Minh bao lâu nay, qua những lời nói vừa rồi của ông, tự nhiên tiêu tan hết.

Minh hỏi một người bạn ngồi cạnh:

– Mình bầu cử tự do phải không?

– Dĩ nhiên là tự do, nhưng mà y nên bỏ phiếu cho ông Diệm, mà y không nghe trung tá quyền Tư Lệnh nói: chỉ có ông Diệm là người xứng đáng không? Ông là người có học cao, chắc chắn những nhận định của ông không sai lầm...

Minh mỉm cười.

– Đã tự do, tao có quyền bỏ phiếu cho ứng cử viên khác chứ?

– Dĩ nhiên, nhưng tự do có giới hạn, mà y phải hiểu điều đó chứ. Trung tá muốn chúng ta tự do bỏ phiếu cho ứng cử viên Ngô Đình Diệm, vị lãnh tụ anh minh của dân tộc.

– Bỏ phiếu trong phòng kín tao muốn bỏ cho ai thì ai biết được.

Người bạn vỗ vai Minh:

– Tự do mà, nhưng bây giờ tao chưa biết cách thức ra sao, người ta sẽ chỉ bảo sau, lặng yên nghe Trung tá nói chuyện kia, thằng này ưa thắc mắc quá.

Minh ngồi bó gối dưới sàn xi măng, hần ngược lên nhìn vị Trung tá khả kính, ông đang hùng hồn nói chuyện, hùng hồn ca ngợi những đức tính của Ngô đình Diệm là anh minh, mô hôi lấm tẩm trên trán ông. Minh lại nghĩ đến quyển sách, những bài báo ông đã viết, ông ca tụng đời sống Không Quân, ca tụng những người phi công đi mây về gió. Khi Minh đọc những dòng chữ ấy, Minh nghĩ ông là một người có tâm hồn thật đẹp, tuyệt nhiên Minh không nghĩ ông có những giây phút này, giây phút làm cổ động viên cho Tổng

thống. Bây giờ Minh thấy ông như một tên mãi võ Sơn Đông đang quảng cáo một món thuốc cao gián ở một bến xe hay một góc chợ nào đó. Cuối cùng ông thông một câu:

– Tôi thấy đương kim Tổng Thống là một người anh minh, tôi khuyên nhủ anh em nên bỏ phiếu cho ông, nhưng đất nước chúng ta là đất nước tự do anh em có toàn quyền tự do lựa chọn vị lãnh tụ của mình.

Ông ngừng lời một lát nhìn xuống dưới đám lính nở một nụ cười, ông rút khăn ra lau mồ hôi:

– Còn hai hôm nữa anh em đi bỏ phiếu, anh em nhớ cho một điều này, ngày hôm ấy anh em phải ăn mặc cho đàng hoàng, sạch sẽ, xe của Bộ Tư

Lệnh sẽ tới đón anh em tới tận nơi đầu phiếu, Bộ Tư Lệnh sẽ giúp cho anh em mọi phương tiện, kể cả phương tiện ăn uống, tôi muốn Không Quân của chúng ta sẽ được một trăm phần trăm bỏ phiếu cho đương kim Tổng Thống, anh em có dám hứa với tôi không?

Ông nhìn xuống đám đông có vài tiếng lác đác nói đồng ý. Minh không nhớ có ai thúc vào lưng mình nói:

– Nói đồng ý đi.

Trung tá quyền Tư Lệnh Không Quân cười thật tươi:

– Thôi được, cảm ơn anh em.

Buổi họp chấm dứt:

– Anh em nhớ tôi nói như vậy chưa, tôi nói như vậy là quá rõ ràng rồi,

ai còn điều gì thắc mắc không?

Một tên lính hỏi:

– Thưa Trung tá, như vậy là không được quyền bỏ phiếu cho người khác, ngoài ứng cử viên Ngô đình Diệm?

Trung tá quay nhìn vào mặt gã lính đó, mặt ông hầm hầm:

– Anh thắc mắc?

– Dạ thưa không, tôi hỏi vậy để cho biết chắc chắn...

– Anh ngu quá, tôi nói vậy mà anh không hiểu sao?

Ông nhìn khắp mặt đám lính:

– Đây, tôi nhắc lại một lần chót nữa, các anh phải nhớ cho kỹ, sau khi nghe lại một lần này nữa không có ai

được hỏi lời thôi hiểu không? Các anh đã chia ra từng tiểu đội, tiểu đội một đi đầu, phòng phiếu trống trơn, chưa có một người nào vô bỏ phiếu hết, sau khi lãnh xong những tấm phiếu của ứng cử viên, người thứ nhất vào trong phòng kín, chọn phiếu của ứng viên Tổng thống cho vào phong bì, tất cả những phiếu còn lại cho vào sọt rác, người thứ hai vào phòng phiếu, nếu thấy phiếu của ứng cử viên Ngô đình Diệm có trong sọt rác, lập tức báo ngay với tôi, người thứ ba cũng làm như người thứ nhì, nhưng tôi tin tưởng rằng các anh là người hiểu biết, tôi nói như vậy tức khắc các anh phải hiểu, nói tóm lại, tức là người nọ kiểm soát người kia. Nếu các anh trái lời tôi, các anh đừng trách tôi nghe chưa, trước khi dứt lời, tôi cũng cần nói cho các anh rõ, Tổng Thống gửi

lời cảm ơn các anh trước, các anh sẽ được đền đáp xứng đáng, các anh không bị thiệt thòi đâu mà sợ. Ngay trong buổi bỏ phiếu này tiền đài thọ các anh cũng là tiền của Tổng Thống cho các anh, các anh không có quyền phụ tấm lòng tin tưởng của Tổng Thống, có hiểu không?

Một người bạn nói nhỏ vào tai Minh:

– Vậy còn quái gì là dân chủ nữa.

Minh chỉ cười nhạt, người bạn lại hỏi Minh:

– Nói ví thử có một thằng làm trái lời của ông dặn thì sao nhỉ?

– Chắc bị tù.

– Lý do gì?

– Đâu cần có lý do.

– Bộ nhất định chơi nhau đó hả?

– Hay không, tao đâu có chơi mày mà mày hỏi tao, ra hỏi ông đó, nhưng tao nghĩ người ta đâu cần bỏ tù mày, người ta có trăm ngàn lý do để chơi mày kia mà.

– Có thể cách chức tao xuống binh ba được không?

Minh cười:

– Có lẽ còn tới binh bốn bình năm gì nữa chứ không phải binh ba đâu. Tao bây giờ là binh ba này, lính không chỉ số như tao là binh ba chứ còn gì nữa.

– Cay đắng dữ.

Gã lại thân mật vỗ vai Minh:

– Nè tao hỏi thiệt mày có làm theo lời ông nói không?

– Hỏi chi vậy, hỏi để báo cáo hả?

– Dù mẹ cái thằng đa nghi, tao đâu có khốn nạn như vậy.

– Tao đâu biết, tao đâu có hỏi mày mà mày hỏi tao?

– Hỏi chút không được sao mà làm tàng.

– Không được.

Gã bình nhì tư lự:

– Nếu mày đứng sau tao, tao không bỏ phiếu cho ông Ngô đình Diệm, tao liệng phiếu ông ta vào sọt rác, mày thấy, mày có báo cáo không?

– Điều đó chưa biết, nếu tao hèn quá, tao phải giữ lấy cái mạng của tao.

Đoàn lính lên xe sắp sửa tới địa điểm bỏ phiếu, gã binh nhì vừa nói chuyện với Minh đưa tay lên:

– Tôi thắc mắc.

Trung úy Thái nhìn lại:

– Anh thắc mắc điều gì nữa?

Gã binh nhì bướng bỉnh:

– Thưa trung úy, nếu tôi không làm theo đúng những lời trung úy dặn, tôi sẽ bị hình phạt gì, thưa trung úy chẳng hạn tôi không thích ứng cử viên Ngô đình Diệm làm Tổng Thống của tôi, tôi khoái một người khác trong đám ứng cử viên này, tôi có quyền bỏ phiếu cho họ không?

Mọi người nhìn gã lo lắng, thẳng này uống thuốc liều rồi. Họ nhìn lại trung úy Thái, mặt ông ta trắng xanh, lúc này mệt hơn, nhưng ông ta giữ ngay được bình tĩnh:

– Mình đang sống ở mảnh đất tự do mà, đó là quyền của anh, tại sao lại phạt anh, chúng tôi chỉ kêu gọi sự hiểu biết của anh, hãy chọn mặt gởi vàng.

– Thừa trung úy, vậy là không có phạt hay bỏ tù gì ráo?

Mặt trung úy Thái lúc này hầm hầm:

– Anh không phải thắc mắc nhiều vì ngay bây giờ tôi nhốt anh.

– Thừa trung úy nhốt tôi, không cho tôi làm quyền bầu cử của một công dân?

– Anh phá hoại bắt buộc tôi phải
nhốt anh, anh đừng nhiều lời.

Trung úy Thái quay đi, một lát ông
trở lại với hai người cảnh vệ, gã binh
nhì thân nhiên:

– Chào các bạn nhé, hôm nay tôi
đếch đi bỏ phiếu, nhưng như vậy càng
tốt...

Trung úy Thái nhìn lại đám lính:

– Chắc không còn ai thắc mắc, thôi
ta đi.

Đám lính lục đục lên ba chiếc
G.M.C xe chạy ra ngoài cổng.

Minh để ý thấy hôm nay đường sá
đông hơn mọi bữa, họ tới đứng đầy ở
các nơi đầu phiếu, nhiều người đã bỏ
phiếu xong ra về. Trên các nẻo đường

còn dán đầy những bích chương cổ động cuộc bầu cử Tổng Thống. Minh để ý thấy nhiều bích chương của ứng cử viên bị xé, không phải do sự vô tình mà hình như cố ý, Những bích chương của ứng cử viên Ngô đình Diệm còn nguyên vẹn.

Minh càng lúc càng ngán ngẩm, hấn và các bạn hấn chỉ là những viên gạch lót đường không kém. Thân phận một người lính thì ở đâu cũng vậy. Từ hôm qua lúc Trung Tá quyền Tư Lệnh Không Quân, cổ động cho ứng cử viên Ngô đình Diệm. Minh mất hết mọi sự tin tưởng vào ông. Ở xa, Minh tưởng ông là một người ghê gớm lắm, nhưng tới gần, Minh thấy ông quá sức tầm thường, ông không hơn gì Trung úy Thái, Minh nghĩ đến những cuốn sách

ông đã viết, những bằng cấp ông có. Minh thấy uống phí.

Minh nghe nhiều lời bàn tán về ông ở giới lính tráng, có người ngồi ngay câu lạc bộ nói tùm lum:

– Sau vụ này, Tổng Thống Ngô Đình Diệm trúng cử, Trung tá nhà mình khá ra cho coi, nếu không lên Đại tá thì chắc chắn có tiền nhiều, nếu có phải chia chác ra thì ông cũng còn bạc triệu, nhiều thằng sẽ giàu to.

Minh thấy xót xa khi nghe những câu đó, hẫng mất tất cả tin tưởng. Nếu Trung tá quyền Tư Lệnh Không Quân chỉ là một sĩ quan tầm thường khác thì Minh không thấy buồn như vậy. Mỗi thằng lính chỉ có giá trị một viên gạch lót đường cho ông ta bước lên, để tới gần danh vọng tột đỉnh hơn.

Minh không biết rằng những hành động kém văn nghệ của ông ngày kia có ai nói tới không, hay rồi chìm theo thời gian lẫn lộn với đám sâu bọ bỉ ổi và mất hút.

Minh còn được nghe có người nói là ông được Tổng Thống nhận làm con nuôi, điều đó biết có thật không, hay vì người ta ghét ông, khinh bỉ ông mà đặt điều nói xấu. Nhưng dù sao ông cũng đã mất uy tín, đã mất tất cả những niềm tin của mọi người, hành động của ông chôn vùi sự nghiệp của ông.

Xe dừng lại trước một địa điểm đầu phiếu, lính tráng ùn ùn xuống xe, trung úy Thái chạy đi chạy lại có vẻ bận rộn lắm, ông ta hò hét tới khan cả cô, lính đứng theo từng tiểu đội, trung úy Thái còn hỏi lại:

– Tôi tin rằng các anh thông minh, có gì đâu mà không nhớ phải không?

Ông điểm danh lại một lần nữa, ông lột cái mũ Kepi ra cầm trên tay:

– Các anh chắc chưa ăn sáng, có bánh mì thịt cho các anh đây, ngoan ngoan, buổi trưa này các anh còn được ăn cơm.

Một xe chở đầy bánh mì tới, trung úy Thái lần lượt phát cho mỗi người một chiếc, mặt ông lúc này vui vẻ, lần đầu tiên Minh thấy ông không cau có. Một người bạn ngồi cạnh Minh mở miếng bánh mì ra:

– Có lẽ mình bị ăn bớt thịt?

– Tao nói mày hay, miếng bánh mì này cũng chạy theo hệ thống quân giai

rồi mới đến tay mình, nhưng theo hệ thống quân giai ngược, nghĩa là từ trên xuống dưới, mới đầu Trung tá quyền Tư Lệnh Không Quân cho mỗi miếng bánh mì là mười miếng thịt, khi xuống tới tay mình chỉ còn có ba miếng thịt, đồ chua bị ăn bớt, mày cứ tin như vậy đi, mày quên rồi sao, những người anh em nhà thầy có thể làm được mọi chuyện để thủ lợi mà.

Minh cười, không ngờ thằng bạn, còn nhiều bất mãn hơn mình, tinh thần khôi hài cao, họ biết biến những bất mãn, những đau thương để cười, Minh nghĩ mình làm người không biết cười nên mới rầu rĩ suốt ngày.

Gã lính giờ mãi khúc bánh mì lên cao:

– Mà thấy hai cái bánh mì này gầy còm không? Hai cái bánh mì này vốn dĩ đẹp trai, khi nó tới tay mình nó bị hành hạ nhiều quá nên nhan sắc tàn phai như thế này.

Hắn quay sang một người bạn khác: Mà thấy hai khúc bánh mì này mang cấp bậc gì.

– Bình nhì.

Gã trề môi:

– Tao e rằng cho nó mang cấp bậc bình nhì nó sẽ mắc cỡ, chỉ đáng là tân binh quân dịch thôi.

Cả mấy thằng ngồi quanh đó cười lên hô hố. Trung úy Thái đi tới:

– Các anh cười gì vậy?

– Thừa trung úy, chúng tôi đang phong chức cho mấy cái bánh mì này.

Trung úy Thái không nói gì, ông ừ ừ trong miệng rồi quay đi, bọn lính thấy thế ngồi đầu lảo um sùm với nhau, Minh thấy vui vui, từng tiểu đội đang vào phòng kín bỏ phiếu, đến lượt tiểu đội của Minh, hấn đứng dậy:

– Thôi vào bỏ phiếu cho xong chúng mày, chiều hôm nay được nghỉ, tao phải ngủ một giấc cho đã,

Tới lượt Minh, hấn lãnh những phong bì và những lá phiếu có tên ứng cử viên. Minh vào phòng kín nhìn lại những lá phiếu nằm trong giỏ, quả nhiên không có một lá phiếu nào của Ngô đình Diệm. Minh nghĩ bụng: không lẽ mình lại làm như các bạn, nhưng nếu Minh liệng một lá phiếu

nào có hình của Ngô đình Diệm vào sọt rác, hẳn sẽ nguy ngay, người bạn đi sau chắc sẽ báo cáo. Minh suy nghĩ thật nhanh, sau khi bỏ hết những lá phiếu có hình ứng cử viên khác vào sọt rác, Minh nhét liền tám phiếu có hình Ngô đình Diệm vào miệng nhai ngấu ngiến, nuốt chửng. Minh bình thần đi ra, tay cầm cái phong bì giơ cao rồi bỏ vào thùng phiếu.

Người bạn đứng cạnh Minh hỏi:

– Bỏ cho cụ hả?

– Dĩ nhiên cụ là một vị lãnh tụ anh minh, không bỏ cho cụ còn bỏ cho ai nữa?

Sau đợt bỏ phiếu trung úy Thái có vẻ hài lòng, ông ta đi đi lại lại, hai tay xoa vào nhau:

– Tốt lắm, các anh khá lắm, đừng có dại dột mà mang họa vào thân.

Ông quay lại mấy người lính sắp sửa lên xe hơi về trại:

– Bây giờ các anh đi ăn với tôi, chiều hôm nay chúng ta còn việc làm nữa.

– Việc gì đó trung úy?

– Chưa cần biết việc gì, nhưng như vậy là Tổng Thống hài lòng lắm rồi.

Buổi trưa hôm ấy bọn Minh được ăn uống một bữa no nê, có thằng hỏi trung úy Thái:

– Ngày mai còn đi bỏ phiếu nữa không trung úy?

Trung úy Thái ba hoa vui vẻ, ông không cau có như mọi khi:

– Thôi chớ, làm ăn như vậy là đủ quá rồi.

– Tôi mong ngày nào cũng có bỏ phiếu một lần, đất nước chúng ta có nhờ...

Trung úy Thái đỡ:

– Này, không có nói tầm bậy tầm bạ nhé, coi chừng cái miệng anh, không như thằng ban sáng thì khổ thân đó.

Trung úy Thái chạy đi đâu một lát, ông trở lại:

– Tổng thống muốn nhờ các anh một việc nữa?

– Cái chi vậy trung úy?

– Đừng có hỏi nhiều.

Một thằng lính lém lỉnh:

– Thi hành trước khiếu nại sau phải không trung úy?

– Ủ, thi hành trước khiếu nại sau.

– Mình lại ăn bánh mì thịt, ăn cơm gà, uống lave nữa phải không trung úy?

– Các anh ngoan ngoãn muốn gì cũng có, trong giai đoạn này, chúng ta bắt buộc phải chọn một vị lãnh đạo của chúng ta, đừng để cộng sản lọt vào ghế Tổng Thống là chúng ta khốn khổ. Trung tá quyền Tư Lệnh Không Quân đã nói chuyện với các anh nhiều, nhưng nhân dịp này tôi cũng cần nhắc lại với các anh một lần nữa, tình thế dầu sôi lửa bỏng, chúng ta là tiền đồn chống cộng của Thế Giới tự do, vậy chúng ta bắt buộc không để đất nước này lọt vào tay cộng sản, bằng mọi cách chúng ta

phải giữ gìn cho đất nước này, chúng ta phải có một vị Tổng Thống thiết tình chống Cộng, không ai hơn đương kim Tổng Thống Ngô đình Diệm.

– Dạ đúng đó trung úy.

Trung úy Thái ngó người lính mới nói, ông tiếp tục:

– Bằng mọi cách, chúng ta phải bầu cử cho đương kim tổng thống Ngô đình Diệm, ngoài tổng thống Ngô đình Diệm ra không ai đủ tư cách chống Cộng, không một nhân vật nào cương quyết, tài ba để ngăn chặn bước tiến của Cộng Sản.

Một tiếng nói nhỏ bên cạnh Minh:

– Chúng mày xê ra cho tổng thống chống Cộng, lộn xộn chúng mày chết mẹ.

Minh phì cười, trung úy Thái ngừng lời nhìn xuống:

– Thằng nào cười?

Minh khẽ nói:

– Thưa tôi cười.

– Tại sao anh cười?

– Dạ thưa... thằng đứng sau tôi...

Minh nghĩ thế nào mình cũng bị Trung úy Thái phạt, nhưng Trung úy Thái hôm nay dễ dãi hơn mọi khi, ông hăm:

– Nếu là hôm khác tôi nhốt anh, nhưng hôm nay tôi tha thứ cho anh.

– Dạ cảm ơn Trung úy.

Trung úy Thái lại thao thao bất

tuyệt nói về những đức tính của Tổng Thống Ngô đình Diệm, cuối cùng ông nói:

– Bởi vậy tôi kêu gọi anh em đi bỏ phiếu thêm một lần nữa, nếu cần chúng ta đi bỏ phiếu hai ba lần.

– Dạ thưa trung úy càng nhiều càng tốt.

– Thôi chắc cũng không cần nhiều, chỉ một lần nữa mà thôi.

– Thưa trung úy lần này bỏ tự do hay như lần trước?

– Như lần trước không có gì thay đổi hết. Dạ thưa trung úy nên dặn lại mấy người này cho kỹ, tôi thì thông hiểu rồi nhưng mấy người này tôi nghi ngờ quá, bởi vì họ không mấy thông

minh, họ chỉ quen ăn chó không có tinh thần.

Bọn lính nhao nhao:

– Ê không có nói láo nói lếu nghe mà.

– Đâu có nói láo, tao nói thiệt đấy chó, bộ chúng mày cũng có tinh thần chống Cộng như tao sao?

– Tụi tao thừa tinh thần chống Cộng.

– Vậy thì khỏi nói nữa.

Trung úy Thái vỗ tay bộp bộp:

– Thôi đừng cãi lộn nữa, bây giờ các anh cùng đi với tôi, tôi cũng xin báo cho các anh một tin mừng, ngày mai các anh được nghỉ nửa buổi.

– Hoan hô trung úy, hoan hô Tổng Thống.

Trung úy Thái cười:

– Thôi mà, tôi xin các anh, mình đi thôi.

Bọn lính nhao nhao lên xe. Trung úy Thái không quên dặn với:

– Nè, tôi dặn các anh đừng có nói năng gì lộn xộn nghe, ai có hỏi gài, thì nói sáng nay chưa bỏ phiếu, mãi bây giờ mới đi bỏ, nói vậy nhé.

– Thưa trung úy đừng lo, nghề của tui tui mà, một cây đánh xì bịp!

Trung úy Thái làm lơ như không nghe, đoàn quân xa chở lính đi bỏ phiếu xuống tận Chợ Lớn, một thằng lính nói:

– Nếu chưa đủ phiếu cho Tổng Thống đắc cử, mình còn đi tới Cà Mau bỏ phiếu nữa không chừng.

– Dám lắm.

Trung úy Thái hò hét lính tập hợp thành từng tiểu đội, bọn lính đứng lộn xộn, ông nổi cáu:

– Có xếp hàng như buổi sáng hôm nay không, tụi mày muốn phá đám hả?

Đến mười phút sau bọn lính mới xếp hàng ngay ngắn, cuộc bỏ phiếu lại diễn ra như hồi sáng, một thằng lính láu lỉnh khi đi ngang mặt Trung úy Thái nói:

– Thưa Trung úy, có được thực tập như vậy là thành rồi Trung úy.

Trung úy Thái suyt một cái, bõn bỏ phiếu xong, đứng phất phơ ngoài phòng phiếu chơi, một thằng than:

– Mình đi bỏ phiếu chán thấy mẹ, chẳng thấy bóng người đẹp nào hết trơn.

– Súc mấy, phòng phiếu này dành riêng cho lính mà, người ta đâu có cho dân chúng bỏ. Tổng thống Ngô đình Diệm lần này sẽ trúng cử một cách vẻ vang.

– Đó là cái chắc, miễn luận bàn.

– Nghe nói sau kỳ bỏ phiếu này, mỗi một thằng lính được lên mỗi cấp.

– Cái đó còn hỏi lại, tao không dám chắc, nhưng chắc có một điều những người như Trung tá quyền Tư Lệnh

Không Quân và trung úy Thái nhà mình thì tương lai thấy sáng sủa ra.

Trung úy Thái thôi còi gọi lính về, ông ta coi bộ nhọc mệt nhưng mặt mũi hân hoan, ông vui vẻ:

– Thôi cảm ơn anh em chúng ta về căn cứ.

Gã lính láu lỉnh hỏi:

– Thưa trung úy, thập phần hoàn hảo?

– Cảm ơn, kết quả tốt.

– Thưa trung úy, tôi nghe nói, những người trung thành với cụ Ngô sẽ được cụ Ngô tưởng thưởng xứng đáng phải không?

– Đúng.

Gã lính láu lỉnh xoa tay một cách hân hoan:

– Vậy thì tôi có mời rồi.

Thằng đứng cạnh hỏi:

– Cái gì vậy?

– Tao sẽ được tưởng thưởng một cách xứng đáng.

– Mà có công trạng gì?

– Tao bỏ phiếu cho cụ Ngô, có lòng ngưỡng mộ cụ từ lâu, vậy không phải là công trạng thì là gì?

Trung úy Thái cũng biết bọn lính đứng nói xỏ nói xiên nhưng ông ta không thể bịt mồm được bọn chúng, ông chỉ biết mình hoàn thành nhiệm vụ được tốt đẹp, làm tròn bốn phận cấp

trên giao phó là ông vui rồi.

Trời đã về chiều, trung úy Thái ra hiệu cho bọn lính:

– Thôi chúng ta lên xe.

Bọn lính ào ào lên xe, chúng chọc phá con gái dưới đường, hát hồng âm ỉ.

S.

XHỮNG CON CÀ CUỐNG
TỪ NHỮNG CÁNH đồng
bên cạnh phi trường tới tấp bay về căn
cứ sau những trận mưa đêm, chúng
lượn vòng vòng dưới ánh đèn dẫn vào
căn cứ, cho đến khi say ánh sáng lao
xuống đường, bọn lính tráng và con
nít cư ngụ trong căn cứ nhảy ra vô, bỏ
vào thùng. Đám người bắt cà cuống
đem bán mỗi ngày một đông, mới đầu
không có ai nghĩ đến mỗi lợi đó, người

miền Nam ít người nghĩ đến con cà cuống, chỉ có mấy người lính Bắc, đêm đêm chịu khó ra đường bắt cà cuống mà thôi, sáng sớm họ mang từng thùng sắt tây ra Lăng Cha Cả bán cho mấy bà người Bắc, để làm mật cay, để hòa chất mật với nước mà người Bắc thường dùng để làm đồ gia vị.

Những người mua cà cuống ra giá, một con cà cuống một đồng bạc, có người trong một đêm bắt được tới hai ba trăm con, dần dần mỗi lợi đó nhiều người biết, số người bắt cà cuống mỗi ngày một đông, họ thức suốt đêm để bắt, cho nên một số lính trong căn cứ ban ngày đi làm mắc tạt ngủ gật. Bộ Tư Lệnh tìm ra nguyên do, bèn làm một sự vụ văn thư, cấm lính không được bắt cà cuống, bây giờ những kẻ bắt cà cuống hầu hết là đàn bà trẻ con

và những người thuộc gia đình quân nhân cư ngụ trong căn cứ.

Trong mấy ngày đầu mùa mưa Minh cũng bắt cả cuống đem bán kiếm tiền tiêu thêm, món nợ xanh xít đít đui của Minh trả hoài không hết, tới tháng lãnh lương Minh lại buồn, hắn không thiết gì đến lãnh lương vì hắn biết rằng mình không cầm được một món tiền nguyên vẹn trong tay lâu, Minh nghĩ bụng mình có mòn đời đi lính cũng trả không hết nợ. Tâm hồn Minh bây giờ mù mịt, hắn không còn vẻ tinh anh như ngày xưa, những hy vọng mỗi ngày thêm cùn cụt. Minh buồn bã, vậy là mình đã ở quân ngũ được ba năm trời, hình như tất cả mọi người trong Phi đoàn quên mất sự có mặt của Minh, suốt ngày hắn ở ngoài kho nhiên liệu, Đại úy chỉ huy Trưởng Phi đoàn đã đổi

đi, bây giờ một vị Đại úy khác về thay ông ta, ông ta quên có Minh ngoài kho nhiên liệu, Minh có cảm tưởng mình bị bỏ quên, mỗi ngày Minh chỉ ngần ấy việc: phát xăng nhớt, nằm chán trong kho nhiên liệu lại ra bồn nước ngâm cho đỡ nóng nực. Minh ở hoài trong kho nhiên liệu đến nỗi người hắc xanh lét đi như tàu lá, một người bạn thương hại nói với Minh:

– Mày ở hoài trong này, bịnh chết, chịu khó ra ngoài trời...

Minh chỉ cái bồn nước:

– Chỉ có một cái bồn nước này, không có chỗ nào khác, mày thấy chứ? Không lẽ suốt ngày tao nằm ngâm nước.

Minh đã nhiều lần làm đơn xin đi

học khóa chuyên môn nhưng những đơn của Minh đều không được chấp nhận vì lý do cần công vụ. Minh sống hoàn toàn trong tâm trạng một kẻ tuyệt vọng. Minh làm đơn xin giải ngũ, vì hắn đã ở hết thời gian khế ước, đơn cũng không được chấp thuận, với lý do lưu ngũ vì công vụ. Tất cả sự hăng hái, lòng nồng nhiệt khi mới nhập ngũ bây giờ tiêu tan như mây khói. Minh không còn một lối thoát nào. Đó là những ngày đầu tiên của cuộc chiến tranh do Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam phát động, những trận đánh nhau dưới đồng quê. Phi đoàn trực thăng bắt đầu hoạt động, không ngày nào không có những chuyến bay tải thương. Chế độ Ngô đình Diệm càng ngày càng tỏ ra độc tài, thuở mà mỗi lần người ta đi coi hát đều phải chào cờ, và suy tôn Ngô

tổng thống, không phải riêng Minh, mà nhiều người khác chán nản chế độ đến cùng cực.

Buổi chiều hôm nay, sau giờ làm việc, Minh đi bộ ra ngoài cổng trại, hẳn xuống Phú Nhuận đón Ngọc. Ngọc làm việc tại một tiệm uốn tóc, nàng dễ thương tuy không đẹp lắm, nhưng coi được, Ngọc hiền hậu, tính nết đơn sơ, sau bao nhiêu ngày Minh săn đón, hẳn mới được Ngọc để ý đến, nàng ở có một mình trên một căn gác nhỏ ở trong hẻm Phú Nhuận. Minh thường đến chơi với nàng, và có lần hẳn đã ngủ lại đêm với nàng, Minh thấy mình có bốn phận có trách nhiệm với nàng.

Minh ngồi chờ Ngọc cả tiếng đồng hồ ở tiệm cà phê, trước cửa tiệm uốn tóc. Nàng ra khỏi cửa, sang thẳng quán

cà phê, nàng hồn nhiên kéo ghế ngồi xuống trước mặt Minh:

– Anh chờ em có lâu không?

– Chừng một tiếng đồng hồ.

Nàng đưa tay nắm lấy tay Minh:

– Xin lỗi, em hơi bận, hôm nay khách nhiều quá.

– Tiệm em làm có vẻ đắt hàng lắm nhỉ?

– Còn tùy vì những ngày này sắp tới Noël nên người ta đi làm đầu dần.

– Còn hơn một tháng nữa mới tới Noël kia mà.

– Dạ, nhưng người ta lo dần là vừa, cận ngày càng đông khách.

Ngọc thành thật hỏi:

- Anh có tiền trả tiền nước chưa?
- Có chút ít.
- Hôm nay để em trả, em được buộc-boạ nhiều mà.

Minh quen thuộc với tính nết nàng, rất thành thật, Minh không hề mặc cảm trước thái độ của nàng.

- Tốt, ngày mai anh đi Mỹ... Tho.
- Anh cần thêm tiền không?
- Chắc không cần lắm.
- Em còn tiền nhiều, cần cứ lấy à, nhưng anh đi Mỹ Tho có việc gì?
- Cũng chẳng có việc gì, ngày mai có chuyến máy bay đi Mỹ Tho nên anh đi chơi vậy thôi, sáng đi chiều về mà.

Ngọc lơ đãng nhìn ra ngoài đường:

– Tối nay ngủ nhà em nhé, sáng mai em đánh thức anh dậy sớm.

– Tối nay, không được, anh định ra nói với em đó, đêm nay anh về trại, sáu giờ sáng mai máy bay cất cánh rồi, anh ngủ trong trại cho tiện.

Ngọc ngồi chống tay lên cằm:

– Sao anh, anh quyết định chưa?

– Dĩ nhiên nhưng để thư thả đã.

Minh ngần ngại, Ngọc nói với hắn về ý định từ mấy hôm nay, nàng đề nghị sống chung với Minh, nhưng Minh chưa biết quyết định làm sao, dẫu muốn dẫu không Minh vẫn bị mặc cảm. Hắn nghĩ lại vụ sống chung với Lan hồi nào, từ đó Minh thể rằng sẽ

không sống chung với một cô gái nào nữa, nếu chưa kiếm được tiền khả dĩ kha khá.

Ngọc nắm lấy tay Minh:

– Sao anh?

Minh nhìn người yêu lắc đầu.

– Có gì là khó nghĩ đâu?

– Em hiểu là anh nghèo lắm chứ?

– Em biết, nhưng anh mặc cảm với em sao? Em nghĩ là anh hiểu em, em không như những người khác, em yêu anh thương anh.

– Đó mới là điều khó nghĩ cho anh.

– Bao nhiêu lần em đã nói với anh, em không còn ai thân thuộc nữa, gặp anh, anh thấy em có tiếc gì đâu.

– Cám ơn em, anh cũng rất cảm động.

– Cứ về sống với em, no đói mình có nhau mà. Anh không tin cả em nữa sao?

Minh nắm bàn tay của nàng:

– Anh tin chứ, nhưng anh biết làm sao được.

– Anh không biết làm sao, anh không quyết định được cả cuộc sống của anh nữa à.

Nàng bỗng nhìn Minh chăm chú:

– Hay là... hay là anh...

– Cái gì?

– Anh có cô nào khác rồi phải không?

– Đâu có, em chỉ nghĩ vậy.

– Thế tại sao anh cứ từ chối thiện chí của em?

Minh cúi đầu lắc nhẹ:

– Có lẽ anh phải cũng nói thật với em.

– Cũng vẫn chuyện anh nghèo mà thôi.

– Em thử nghĩ coi không lẽ anh sống bám vào em. Em cũng biết là anh tương lai không sáng sủa gì mấy, nếu không nói là đen tối.

– Anh nói hoài chuyện đó.

– Bắt buộc anh phải nói, anh có tự ái, nhờ vả...

Ngọc giận dữ:

– Vậy là anh đâu có yêu em.

– Không yêu em anh sẵn đón mãi làm gì?

Minh ngược lên mỉm cười:

– Anh ao ước được sống chung với em, vì nghĩ như vậy cho nên anh mới thực tế.

Ngọc vùng vằng:

– Không, em muốn anh trả lời dứt khoát, anh có bằng lòng sống chung với em không?

– Mình đi chơi rồi nói chuyện.

Ngọc lắc đầu:

– Em không đi đâu hết, ngồi đây anh trả lời rồi thì đi, nếu anh thấy rằng không thể sống chung với em thì đâu

đi được, anh cứ tự do đứng dậy đi, em thề rằng không làm phiền anh, anh cứ đi, để mặc em, còn bây giờ em không nói gì hơn nữa, cũng không nghe anh giải thích, em... em...

Ngọc bỗng ghen ngào, nàng cúi mặt xuống. Minh thật khó nghĩ, hẳn không biết phải làm sao, nàng cương quyết, Minh bối hồi về sự ghen ngào của nàng. Minh đưa tay nắm lấy tay nàng:

– Em...

Ngọc vùng tay:

– Kệ tui.

– Sao em kỳ cục vậy chứ?

– Anh không thương tôi nữa, thì anh đi đi, đừng đụng vào tôi

– Em thấy quán nước đông người không? Mình tới một nơi nào đó nói chuyện.

– Tôi nói không có đi đâu hết, anh không thích tôi thì anh đi đi.

Mình thở dài, nàng khó tính, Minh không biết phải giải thích chuyện này ra sao.

Mình im lặng, hấn bỗng nắm tay nàng:

– Ngẩng lên nhìn anh này.

Ngọc ngẩng lên, nước mắt doanh tròng, nàng chờ đợi, Minh mỉm cười với nàng, hấn nắm chặt bàn tay nàng hơn:

– Anh bằng lòng.

– Thật không?

Lau nước mắt đi, anh không nói dối em đâu.

Ngọc đưa chiếc khăn mùi-soa lên lau nước mắt, vẻ mặt nàng trở nên tươi tỉnh, nàng cười, hàm răng trắng bóng, Minh nói nhỏ:

– Mình đi chơi, mười hai giờ đêm nay anh về trại, chiều mai anh về, anh sẽ ra với em ngay bắt đầu từ tối mai mình sống với nhau.

– Dạ.

Ngọc đặt tiền lên bàn; nàng ngược lên nhìn Minh:

– Ngày mai em sẽ không đi làm, em nghỉ một ngày...

– Để làm gì?

– Em đi mua sắm ít đồ đạc cần thiết trang hoàng cho cái phòng của mình.

– Khoan đã, đi đâu vội.

Ngọc kéo Minh đứng dậy:

– Bây giờ mình về nghe anh?

– Không đi chơi hả?

– Để tối mai đi ăn với nhau một bữa, em cũng phải kiếm mua cho anh một chiếc xe đạp, có gia đình rồi em muốn anh về nhà ăn cơm.

Minh cảm động, hấn đi cạnh người yêu, trong bao nhiêu năm buồn bã, lần đầu tiên Minh thấy lòng mình ấm lại, lần đầu tiên hấn nghĩ tới một hạnh phúc đơn sơ, nghèo nàn nhưng thắm

thiết. Trong thời gian sống tuyệt vọng Minh thấy mình là một người xấu số, hoàn toàn chàng không còn hy vọng gì. Minh nghĩ đến kho nhiên liệu, hẳn thấy rừng mình, mình sẽ chôn đời ở đó, nơi đó là một nơi đầy ải.

Minh nắm nhẹ tay người yêu, nhìn sang nàng:

– Thú thật với em, cách đây năm phút anh còn ngần ngại, nhưng bây giờ thì anh hết rồi, anh hoàn toàn tin tưởng ở em.

Giọng Ngọc ngậm ngùi:

– Như em đã nói với anh, em không còn ai là thân thiết, trong bao nhiêu năm nay, em nghĩ đến một gia đình do em tạo ra, em muốn có một người yêu rồi người đó sẽ là người

chồng của em, em sẽ hết lòng thương yêu người đó.

Hai người đi vào trong con hẻm nhỏ, căn lầu Ngọc thuê nằm ở cuối xóm, nhìn ra bờ sông gió mát lộng lộng, căn lầu nhỏ có cái cầu thang riêng, một cái bao lơn nhỏ đúc xi măng chắc chắn, đủ kê một chiếc ghế xích đu.

Ngọc vào nhà, nàng bật ngọn điện, ánh sáng chan hòa căn phòng nhỏ, nàng ngắm căn phòng kê chiếc giường niệm, một cái tủ áo, một cái bàn và hai cái ghế, ở góc nhà có một cái bếp nấu dầu hôi, ấm đun nước và vài thứ đồ lặt vặt. Ngọc đứng tựa vào vai Minh:

– Anh thấy không, mình còn thiếu thật nhiều thứ để tao thành một gia đình có hai vợ chồng, khi đã sống với

anh rồi, bắt buộc chúng ta không thể sống đời cơm hàng cháo chợ, ngày mai em nghỉ ở nhà, em đi sắm một ít đồ đạc cần thiết, điều bắt buộc phải lo là sao anh có một chiếc xe đạp để đi làm.

Minh cảm động, gục đầu vào vai người yêu:

– Anh không biết nói gì hơn là cảm ơn em.

Minh nghe hơi thở của người yêu, ngửi thấy mùi nước hoa thoang thoảng từ người nàng toát ra. giọng Ngọc ấm áp trầm trầm:

– Chiều mai anh có thể về nhà ăn cơm được rồi đó.

– Sao hồi nãy em nói mình đi tiệm.

– Nhưng bây giờ em đổi ý kiến, em

muốn tự em nấu một bữa cơm cho anh ăn.

Minh không nghĩ thứ hạnh phúc này sẽ kéo dài được bao lâu, nhưng hẳn cũng đã thấy rằng mình hạnh phúc lắm rồi. Minh chưa bao giờ được hưởng.

Bàn tay mềm mại của Ngọc vuốt nhẹ lên má Minh:

- Anh nghĩ gì đó?
- Anh đang nghĩ đến hạnh phúc của chúng mình.
- Anh nghĩ sao?
- Không biết những giờ phút này mình sẽ kéo dài được bao lâu?
- Anh bi quan?
- Không, thực tế thì đúng hơn.

Ngọc kéo Minh ngồi xuống giường:

– Em thì không nghĩ gì cả, ngoài những giây phút mình đang hưởng, em không lãng mạn.

Minh nói nhỏ bên tai nàng:

– Anh biết... anh biết...

Ngọc gỡ tay người yêu, nàng đứng dậy:

– Ngọn đèn này sáng quá phải không anh, em tắt đi, bật ngọn đèn khác mờ mờ nhé?

Ánh đèn mờ bật lên, căn phòng trở nên ấm cúng hơn. Minh thấy người yêu mình đẹp hơn dưới ánh đèn mờ ảo này, đôi mắt nàng long lanh, kẻ một vệt chì mỏng ở rèm mi, khuôn mặt nàng hiền hậu, đôi mắt thật bao dung, tia

nhìn như bao kín tâm hồn Minh, lần đầu tiên Minh bắt gặp một tia nhìn như thế.

Nàng tiến đến gần Minh hơn, nàng ngã vào vòng tay chàng. Giường nệm êm ái, Minh nghe gió thổi qua cửa sổ, tiếng đồng hồ tích tắc trên chiếc bàn nhỏ kê ở đầu giường, Minh cúi vén mái tóc xõa trên trán nàng, Minh lại nhìn thấy đôi mắt nàng, đôi mắt khẽ chớp. Vòng tay của nàng siết chặt hơn trên lưng Minh...

Ngọc mở bừng mắt, nàng nhìn Minh thắm thiết:

– Anh ở lại với em đêm nay nhé?

Minh lắc đầu:

– Không, anh phải về.

– Ở lại không được sao? Sáng mai em đánh thức anh dậy sớm mà.

Minh hôn khẽ lên môi Ngọc:

– Mình còn cả tối mai, những ngày kế tiếp mà lo gì.

Ngọc thở dài:

– Em không biết em nghĩ gì nữa, nhưng em thấy mình làm sao ấy.

– Làm sao?

– Em thấy mình lo nghĩ thật là vẩn vơ, không hiểu tại sao, em chợt nghĩ rằng hạnh phúc của mình thật là mỏng manh.

– Chỉ nói vậy.

– Em mong rằng đang nói vậy, đang nghĩ vậy.

– Anh không muốn em nghĩ như thế.

– Anh yêu em thật chứ?

– Em nghĩ là anh nói đùa?

– Em không muốn nghĩ thế, nhưng em muốn tự miệng anh nói ra, vì từ khi mình biết nhau, có cả chuyện ăn nằm với nhau, nhưng chưa bao giờ em thấy anh nói câu đó, anh có cái vẻ gì lùng khùng.

Minh cười:

– Anh xin lỗi, anh không tế nhị chút nào hết.

Minh nhìn thẳng vào mặt nàng:

– Anh yêu em đó, chính miệng anh đã nói ra câu đó, em bằng lòng chưa?

Ngọc ôm ghì lấy cổ Minh, tiếng nói của nàng lúc này như những lời thăm thì:

– Mình sẽ sống với nhau suốt đời anh nhỉ, mình yêu nhau rồi, sau này thương yêu con cái.

Minh chợt thấy buồn buồn về đời sống quân ngũ của mình:

– Khi gần em thì anh thấy vui, nhưng cứ khi nào nghĩ đến đời sống quân ngũ của anh, anh lại buồn, anh thấy mình chẳng có chút ít tương lai nào hết, không lẽ anh cứ bám lấy em để sống sao?

– Anh có cái tự ái của anh, tự ái của một thằng con trai.

– Tình trạng hiện tại của anh thế nào?

– Không có một chút nào tương lai, anh là một người lính kém may mắn, anh đã hy vọng ba bốn năm trời rồi, bây giờ thì anh thấy cái hy vọng ấy càng xa vời.

Minh thở dài, tiếp:

– Anh không biết mình sẽ ra sao nữa, anh xin giải ngũ không được, anh chỉ mong được giải ngũ ra khỏi nhà binh thì chắc anh khá hơn.

Cả hai đều im lặng, gió ngoài sông thổi qua cửa sổ, làm căn phòng trở nên mát lạnh! Minh bỗng hỏi một câu băng quơ:

– Đêm ở đây chắc có lẽ lạnh lắm em nhỉ?

– Lạnh và em còn sợ ma nữa.

– Có ma sao?

Ngọc cười khanh khách:

– Ma thì không có nhưng em sợ nhất là ma mãnh, em có một mình mọi khi cứ về đến nhà là em đóng kín cửa, ở dưới hẻm này có mấy thằng cứ thấy em về là chúng chọc.

– Sao anh về đây bao nhiêu lần mà không gặp?

Ngọc dí tay vào mũi Minh:

– Chúng ngán anh.

– Ngán anh, anh có làm gì đâu để chúng ngán.

– Cái mặt lăm lỳ coi khó thương.

– Vậy mà có người thương đấy, không thương mà khóc đứng khóc ngồi.

Ngọc nhéo Minh một cái đầu gối:

– Nói xấu người ta nhé.

Minh nằm im lặng một hồi lâu, hẩn ngửa mặt nhìn lên trần nhà, ở trên đó có hai con thạch sùng đang đuổi nhau, một lát sau Minh hỏi:

– Anh hơi lạ một điều, tại sao em lại yêu anh, sống với anh.

– Vậy mà cũng lạ!

– Lạ lắm chứ, với nhan sắc như em, với cuộc sống hiện tại, em có thể làm vợ một người bảnh hơn anh nhiều, vậy tại sao em lại bằng lòng yêu anh?

Ngọc mỉm cười, nàng nép đầu vào vai Minh:

– Vậy mới kỳ cục, mà cũng tại anh nữa.

– Tại anh?

– Chớ sao, nếu anh không chịu theo tán tỉnh người ta hoài, thì em biết anh là ai, em là người ưa cảm động.

Minh cười, chàng nhìn vào mặt nàng:

– Anh đâu biết em có tính cảm động như vậy, vậy mà hôm đầu tiên mắng người ta mất mặt mặt mũi.

– Anh còn nhớ anh nói những gì không?

Minh lắc đầu:

– Thú thật anh không nhớ mình nói những gì.

– Anh nói nham nhở, em không biết anh học cái trò tán gái đó ở đâu,

chán anh ghê vậy đó, em sợ anh như vậy vẫn còn nhẹ.

– Anh biết lắm chứ, bởi vậy ngày hôm sau anh phải tán gái kiểu khác.

Hai bàn tay Ngọc nắm lấy nhau, nằng bẻ cho kêu cụp cụp:

– Thôi mình bỏ chuyện đó đi, mình nói chuyện khác.

– Chuyện gì?

– Chuyện tương lai của chúng mình.

Minh thú thật:

– Anh chẳng biết chuyện gì mà nói hết. Ngọc nhồm lên, nhìn vào mặt chàng:

– Anh không biết chuyện gì nói sao?

– Thật vậy, chuyện này đến với anh bất ngờ quá, phải thú thật với em rằng anh hơi bằng hoàng, anh không hề nghĩ đến, hơn nữa, anh không đủ điều kiện nghĩ đến.

Đôi mắt mắt Ngọc tha thiết:

– Em hiểu, em hiểu anh, anh thành thật lắm, em thích có một người chồng thành thật, từ khi mến anh, kể rồi đến yêu anh, em càng yêu anh hơn vì đức tính thành thật của anh...

– Em có nghĩ rằng người chồng em có đức tính thành thật như vậy khi ra đời, sống với đời chỉ nhận được những thiệt thòi không?

– Có, em có nghĩ đến điều đó, nhưng điều đó đối với em không quan trọng, em biết chắc chắn rằng, người chồng ấy càng yêu mến em nhiều hơn, suốt đời em chỉ mong được có một người chồng thành thật. Em nói để anh hiểu rằng đời em cũng đã nhận nhiều thiệt thòi rồi, em sợ điều gì trắc trở, nhất là hạnh phúc của đời em, điều đó quan trọng nhất, thà rằng yêu và lấy một người lính như anh em yên trí hơn, em khôn chớ em không nông nổi đâu, em phải đi kiếm cơm từ hồi mười ba tuổi em tủi nhục nhiều.

Minh ôm lấy người yêu, chàng vuốt ve trên lưng nàng, chàng cảm động, chưa bao giờ Minh cảm động như vậy. Minh muốn khóc vui trong mái tóc thơm ngát của nàng. Thế là từ nay trở đi chàng đã có một tình yêu, có một

người để nghĩ đến tất cả nhọc nhằn, tất cả nỗi tủi nhục bất mãn, có thể nói với nàng.

Minh khẽ nói bên tai nàng:

– Em thật tuyệt diệu.

Minh ôm chặt lấy nàng:

– Anh không ngờ đời mình có giây phút tuyệt diệu này.

Khuôn mặt nàng ngửa lên, Minh nhìn thấy nụ cười dễ thương của nàng, Minh cúi xuống, Minh bạo dạn hơn sau nụ hôn. Minh thì thầm trên môi của nàng:

– Anh cảm ơn em, cảm ơn em thật nhiều.

Đôi mắt của Ngọc từ từ khép lại,

đôi mắt có hàng mi cong vút, vòng tay nàng siết chặt lấy vai Minh, nàng thì thầm:

– Ở lại với em nghe anh.

Minh im lặng, gió mát lồng lộng, Minh ngồi dậy, hấn hôn lên khuôn ngực đầy đặn của Ngọc. Ngọc xoay người lại, nàng ôm chiếc gối vào lòng, đôi chân dài thon trắng mịn, hờ hững bỏ thông xuống giường. Minh cúi xuống nhắc chân nàng đặt lại trên giường:

– Anh phải về trại, chiều mai anh ra, chúng mình sống luôn với nhau cho đến trọn đời.

Nụ cười của Ngọc mết mõi:

– Muộn rồi đó, nếu anh phải về thì về đi, ngủ sớm rồi mai đi cho kịp, ừ mà

tối nay anh ở đây sáng mai dậy không được đâu?

Minh cười:

– Tại sao vậy?

– Anh tham lam lắm anh không biết sao?

– Xin nhận lỗi.

Minh đã sửa soạn xong. Ngọc khoác lên người chiếc áo ngủ, nàng ngồi soi gương sửa lại mái tóc lò xo, nàng ra mở cửa. Minh nhìn thấy bầu trời ngoài kia lấp lánh sao đêm, dòng sông uốn khúc, trắng bạc trong đêm, tiếng chiếc ca nô nào đó tuần tiểu chạy trên sông. Minh ra đứng ngoài bao lơn nhìn xuống con hẻm nhỏ những mái nhà thấp ở bên dưới, đêm thật tuyệt

diệu. Minh lưu luyến không muốn ra về, chàng đứng tựa tay trên lan can, chàng cảm thấy thèm hơi thuốc lá thơm, chàng móc túi tìm bao thuốc, bao thuốc hết, chàng vo viên bao thuốc không liệng xuống hẻm, chàng nghe tiếng bao thuốc chạm trên mặt hẻm. Đêm yên lặng. Ngọc đã đứng bên cạnh Minh, nàng nép đầu vào vai người tình, nàng hỏi bằng quơ:

– Rồi sẽ ra sao hả anh?

Minh hôn trên mái tóc nàng:

– Bây giờ anh chỉ thấy sung sướng, anh không biết rồi sẽ ra sao nữa.

Ngọc cười nhẹ, tiếng cười của nàng hồn nhiên:

– Em mong ước thật nhiều đó anh,

nhưng bây giờ em không nói được gì, em cũng cảm thấy sung sướng, có lẽ như anh vậy.

Minh siết chặt lấy vai nàng, hôn trán nàng:

– Anh về, chiều mai anh cứ về thẳng nhà phải không?

– Dạ.

– Kìa, em nhét cái gì vào trong túi anh thế?

Ngọc cười:

– Tiền đó anh.

– Làm gì kỳ vậy?

– Ngày mai anh đi Mỹ Tho, nếu thấy cái gì lạ thì mua về.

- Cái gì?
- Ai biết được, à hay anh mua một ký sấu riêng, em thích sấu riêng.
- Nếu không có sấu riêng thì anh mua cái gì cũng được nhé.
- Dạ.
- Mai, em cho anh ăn món gì?
- Canh chua đầu cá lóc chịu không?
- Chắc phải ngon tuyệt.
- Ăn với bún.
- Anh đói lâu rồi, chắc phải ăn khỏe lắm.
- Còn nhiều món khác nữa.
- À, em có mời ai không?

Ngọc lắc đầu:

– Không mời ai hết trơn, vả lại em ít bạn lắm, anh có mời ai không?

Minh lắc đầu:

– Mời ai, anh không thích chơi với ai hết.

– Hai đứa mình ích kỷ dữ!

Ngọc tiếp:

– Sau đó hai đứa mình đi coi hát bóng, lâu lắm em không đi coi.

Minh chợt ước:

– Nói ví thử hai đứa mình được nghỉ ít ngày đi chơi thích nhỉ, nếu anh biết trước anh sẽ xin nghỉ phép lấy vợ.

9.

MINH TRẦN TRỌC MÃI KHÔNG NGỦ ĐƯỢC, chàng nằm trên chiếc giường nệm nhồi rơm và trở mình luôn luôn, chiếc giường cá nhân bằng sắc kê cọt kết, khó chịu. Hình như đêm đã khuya lắm, gió ngoài trời thổi vì vèo, thỉnh thoảng có vài tiếng máy bay gầm lên bên phi trường, Minh về nằm đây, chàng hồi hận sao không ở lại với Ngọc, khi về đến phi trường, vào căn phòng của

mình, căn phòng trốn trốn, Minh lại thấy hối hận. Minh nôn nao nghĩ về Ngọc, chàng không ngờ đời mình lại có lúc hạnh phúc đến như vậy, Ngọc thật tuyệt diệu, những mộng ước của nàng thật nhỏ, Minh nghĩ miên man về nàng, chặt lưỡi, đầu ngày mai mình cũng sống với nàng, buổi tối, chàng cố gắng đi làm việc thêm, cuộc sống như vậy cũng tạm đủ. Minh chưa nghĩ mình sẽ kiếm thêm tiền bằng cách nào, nhưng chàng nghĩ mình làm việc thêm, làm bất cứ một việc gì.

Căn phòng của Minh tối om om, chàng nghe tiếng đồng hồ kêu tí tách trên đầu nằm, năm giờ rưỡi sáng mai chuông sẽ reo, Minh vùng dậy chạy thẳng ra phi trường, và Minh nghĩ rằng không cần phải đồng hồ reo, năm giờ sáng tiếng động cơ âm ỉ cũng đủ đánh

thức chàng dậy. Minh khép mắt lại cố dỗ giấc ngủ, người chàng mệt mỏi.

Minh mở bừng mắt, chàng đã nhìn thấy ánh sáng mờ mờ hiện ra trong căn phòng, chàng lắng nghe, không có một tiếng động, mà sao lạ thế nhỉ, không có cả tiếng động cơ máy bay? Minh ngoái cô nhìn lên đầu giường, đồng hồ bảy giờ kém năm. Chết cha, muộn quá rồi, Minh vùng dậy, chàng mặc vội quần áo, chạy xuống buồng tắm rửa mặt. Minh nhìn ra phía Phi đoàn, không có bóng người nào, vậy là làm sao. Minh bực mình, mình ngủ gì mà ngủ dữ. Minh chạy xuống sân bay, bỗng một tiếng quát:

– Đứng lại.

Minh dừng lại, một người lính nhảy

dù phía sân bay tiến ra, anh ta mặc bộ đồ trận súng gắn lưỡi lê chìa thẳng về phía Minh, anh ta tiến gần lại:

– Mày ở đâu ra đây?

– Tôi ở phía Phi đoàn, mà ông là...

Anh ta dí lưỡi lê vào bụng Minh:

– Mày trốn đâu, cả đêm hôm qua chúng tao không thấy mày?

Minh thất sắc. Minh biết anh ta không nói đùa, ở sân bay nhiều người lính nhảy dù đang tiến ra, nhưng Minh vẫn nói:

– Tôi không hiểu gì hết.

Người lính nhìn Minh lắc đầu:

– Mày không hiểu gì thật sao?

- Tôi không hiểu gì thật.
- Đêm qua súng nổ cả đêm mà không nghe thấy?
- Không, tôi không nghe thấy gì hết.

Anh lính nhảy dù hạ mũi súng xuống:

- Ngủ say dữ.

Minh vẫn còn thắc mắc:

- Hình như các ông tới phi trường chờ máy bay đi hành quân ở đâu?

Người lính lắc đầu:

- Không đi đâu hết, Phi trường bị chiếm rồi.
- Phi trường bị chiếm, mà ai chiếm?

Người lính nhảy dù đứng chống súng ưỡn ngực:

– Nhảy dù chiếm chứ còn ai chiếm?

Người lính thấy Minh có vẻ như không hiểu gì thật, anh ta vui vẻ với Minh:

– Đứng chờ đó đi, lát nữa chờ thiếu úy đến giải quyết.

Minh nhìn quanh, chàng thấy lính nhảy dù xuất hiện khắp nơi, chàng không hiểu lý do gì, chàng cố hỏi cho ra lẽ:

– Thưa ông, tôi không hiểu gì hết, vậy là sao hở ông?

– Mà mày không biết gì thật sao?

– Tôi không hiểu gì thiệt, có lẽ tôi ngủ say quá.

– Đêm qua, cách mạng lật đổ chính phủ Ngô Diệm rồi. Đại tá Nguyễn chánh Thi cầm đầu cuộc cách mạng này,

Minh thoáng vui nhưng chàng nghĩ ngay tới thân phận mình hiện tại, người ta sẽ làm gì chàng? Người lính nhảy dù tiếp:

– Có lẽ chỉ trong một ngày hôm nay là xong hết.

– Còn tôi thì sao?

– Mà làm tù binh, sau này sẽ giải quyết sau.

Một chiếc xe jeep đang đi vào cổng Phi đoàn người lính nhảy dù nhìn ra:

– Kia, thiếu úy đã đến tao giao mày cho thiếu úy giải quyết.

Minh hồi hộp chàng không biết mình sẽ ra sao? Chiếc xe jeep đậu lại ngay trước mặt Minh, vị thiếu úy ngồi trên xe còn trẻ, ông ta la lên:

– Tại sao còn thằng này?

Người lính nhảy dù vội nói:

– Thưa thiếu úy, không biết thằng này trốn ở đâu bây giờ mới bò ra.

Vị thiếu úy nhảy xuống xe, ông ta nhìn thẳng vào mặt Minh:

– Mày trốn đâu từ đêm hôm qua?

– Dạ thưa, tôi ngủ ở trong phòng, tôi không biết gì hết trơn.

– Mày ngủ ở đâu?

Minh chỉ về nơi phòng mình, vị thiếu úy hình như hiểu, ông ta trầm giọng xuống:

– Thôi được mày ở tạm đây đi, lát tao đưa về bên kia.

Minh vẫn không hết lo lắng, hấn đánh bạo:

– Thưa thiếu úy...

– Cái gì?

– Thưa, tôi không làm gì hết trơn, tôi là binh nhì, tôi không biết gì hết.

– Yên chí, yên chí, không ai làm gì mày đâu mà sợ.

Người thiếu úy ra lệnh cho người lính dù:

– Mà coi nó đừng để cho nó trốn mất nghe chưa?

– Xin tuân lệnh thiếu úy.

Người thiếu úy lên xe, chiếc xe chạy vòng vòng trong sân bay. Minh nghe tiếng người thiếu úy hét những người lính gần đó, một lát xe chạy trong Bộ Tư Lệnh, Minh tò mò hỏi người lính về chuyện chiếm Phi Trường đêm qua, anh ta đầy vẻ hãnh diện:

– Nói chiếm làm chi cho nó quan trọng, lính dù sang bên này khơi khơi, không nổ một phát súng, bọn Không Quân mấy anh mà đánh đấm cái mẹ gì, thấy lính dù là rét rồi, không đầy một tiếng đồng hồ thì chiếm trọn, tao nghe nói nhiều nơi trong Đô thành này cũng vậy nữa.

– Chiếm hết Sài Gòn này rồi à?

– Coi như gần hết, hình như chỉ còn Dinh Tổng thống.

Anh lính dù nhìn ra ngoài nắng kể tiếp:

– Sự thật tao cũng cóc biết gì hết trơn, tối hôm qua tao còn ở ngả Tư Bảy Hiền nhậu nhẹt với bạn bè, đến khuya về, tất cả nhận được lệnh hành quân, rồi kể đó sang chiếm Phi trường này, trong đời tao chưa đánh một trận nào ngon lành như vậy.

– Rồi có đi đến đâu không?

– Ai biết, kệ các ông muốn làm sao thì làm, tao cũng như mày vậy, mình đâu biết gì, bắt làm cái gì thì làm cái đó.

Minh bỗng nghĩ đến Ngọc, chàng lại lo lắng hỏi:

– Ở ngoài không biết đêm qua có đánh nhau dữ không?

– Chẳng có gì, hình như có bắn nhau sơ sơ.

– Miệt Phú Nhuận có sao không?

– Có đánh đấm gì ở miệt Phú Nhuận đâu.

– Gia đình tôi ở ngoài đó.

– Không sao, tao nghe nói mấy thằng đánh ở ngoài đó được đồng bào thương lắm, người ta mang bánh mì cà phê cho lính dù ăn, quân Cách mạng mà.

Minh nghĩ ngay, có lẽ dân chúng

họ cũng quá ghét chính phủ Ngô đình Diệm, họ mong chính phủ họ Ngô đổ cho rồi, với Minh, hấn cũng trở nên chán nản, hấn mong sau vụ này hấn xin giải ngũ, hấn đã quá ghét đời sống quân ngũ. Minh thấy nôn nóng, chàng hỏi:

– Chừng bao lâu nữa thì xong?

– Ai biết nhưng có lẽ chậm lắm là ở ngày mai.

– Tôi chắc là tù binh, song lính ghê như tôi người ta tha.

– Không tha thì bắt mày nuôi cơm à, quan trọng là mấy người sĩ quan, tao nghe nói mấy sĩ quan Không Quân đều bị bắt trọn ổ...

– Còn Trung Tá quyền Tư Lệnh?

– Cũng bị bắt luôn, hình như giam hết ở Câu Lạc Bộ Huỳnh Hữu Bạc.

Minh cũng không mấy quan tâm về chuyện đó, chàng bây giờ chỉ nghĩ về mình, nghĩ về Ngọc, nghĩ đến cái hẹn với Ngọc tối hôm nay, chắc là Ngọc lo lắng cho chàng lắm, Minh mong cho việc gì đó cho chóng kết thúc, để chiều hôm nay chàng có thể về với Ngọc, chàng lại hối hận sao tối hôm qua chàng không nghe lời Ngọc ở lại với nàng nếu chàng ở lại với nàng thì đâu có bị bắt làm tù binh như hôm nay.

Người lính nhảy dù lại hỏi Minh:

– Nhà mày ở Phú Nhuận hả?

– Ừ.

– Ở với ba má hay với vợ?

– Vợ.

– Máy con rồi?

– Chưa có đứa nào hết.

– Đỡ khổ nhỉ?

Minh tâm sự:

– Nếu đêm qua tôi ở nhà thì đâu có bị kẹt, tại sáng hôm này đi công tác sớm nên tối hôm qua tôi không ở nhà.

– Vừa rồi mày tính chạy xuống sân bay đi đó hả?

– Tính vậy.

– Vậy ra mày không biết chuyện gì xảy ra trong đêm qua thiệt sao?

– Tôi không biết gì thiệt mà.

Người lính dù cười, nụ cười anh ta dễ thương, anh ta lúc này coi hiền lành chớ không còn có vẻ dữ dằn như hồi nãy nữa.

– Nè mày biết chỗ nào ăn uống không?

– Ở đây có Câu Lạc Bộ chắc là đã đóng cửa bởi vì chủ Câu Lạc Bộ không ở đêm trong này.

– Nhưng chắc đồ ăn còn chớ?

– Ai biết.

Người lính dù lại than thở:

– Đói, thèm cà phê thấy mẹ, đêm hôm qua thức trắng mệt muốn chết.

Hắn bỗng nhìn Minh:

– Mày chỉ Câu Lạc Bộ cho tao.

– Chi vậy, có ai bán đâu?

– Phá cửa ra mà ăn chứ còn chờ người tới bán sao.

– Tôi không dám làm chuyện đó.

– Mà không làm thì để tao làm.

Minh chỉ khu nhà đằng sau dãy nhà chỉ huy trưởng:

– Câu Lạc Bộ ở dưới đó, xuống mà phá.

– Mà muốn ăn uống không?

Minh lắc đầu:

– Chuyện này không có tôi.

– Không đói sao?

– Không.

Người lính dù ra lệnh cho Minh:

– Đứng đó, chạy lộn xộn tao bắn đổ ruột nghe chưa?

Minh cười:

– Yên chí đi, tôi chạy làm cái mẹ gì.

Người lính dù chạy vào sân bay kêu thêm vài người bạn, bọn họ rủ nhau xuống Cầu Lạc Bộ, một lát sau Minh nghe tiếng phá cửa rầm rầm, tiếng cười nói, chừng mười phút sau bọn họ kéo trở lại, quăng cho Minh một mẩu bánh mì:

– Cho mày đó, không ăn bây giờ thì giữ lấy để buổi trưa hôm nay ăn, báo tin cho mày biết trưa nay không có gì ăn đâu.

Minh cầm khúc bánh mì không nhét vào túi, bọn lính dù bày ngay ra bãi cỏ, ăn nhậu, la ve họ đập cổ uống ừng ực, hình như lấy được cả thuốc lá, họ hút tùm lum, có người liệng cho Minh một điếu.

Chiếc xe jeep từ bên Bộ Tư Lệnh chạy về. Ông thiếu úy hồi nãy lại la lối om sòm, bọn lính dù cười nham nhở:

– Đói quá làm sao được thiếu úy, nhào xuống đây ăn nhậu với anh em cho vui.

Ông thiếu úy cầu nhàu nhưng cuối cùng cũng nhào xuống ăn nhậu như điên, ông ta nhìn Minh:

– Còn thằng tù binh này nữa, sao chúng mày không cho nó ăn?

– Dạ cho mẫu bánh mì rồi, à thưa thiếu úy tình hình ra sao?

Ông thiếu úy lắc đầu:

– Không được sáng sửa lắm, nhưng thôi. chúng mày hỏi làm chi vậy, lo canh gác đi.

Ông ta quay sang Minh:

– Còn thằng này, lát theo tao sang Bộ Tư Lệnh, ở đây chết đói đó con.

Minh đứng lơ ngơ nhìn mọi người ăn nhậu, một lát sau thiếu úy đứng dậy, đưa tay lên quệt miệng, thúc khuỷu tay vào lưng Minh:

– Mày đi theo tao, đồ gà chết.

Minh riu riu leo lên xe, ông thiếu úy lái xe chạy một vòng sân bay trực

thăng, la hét những người lính gác một hồi mới cho xe chạy về Bộ Tư Lệnh. Tới trước một số lính Không Quân đứng đông đảo, ông ta ra lệnh cho Minh:

– Cút xuống đi mày.

Minh vội vàng nhảy xuống xe, chiếc xe jeep chạy vụt đi, bọn lính Không Quân xúm lại bên Minh:

– Mày ở đâu tới?

– Bên Phi đoàn trực thăng.

– Sao bây giờ mới bị bắt?

– Tao ngủ dậy muộn, lơ ngơ ra sân bay bị tóm liền, còn chúng mày làm gì mà đứng đây nhiều thế?

– Cũng bị bắt ở các Phi đoàn, họ đưa về đây, có lẽ mày là thằng lính

Không Quân cuối cùng chúng nó bắt được đó.

Minh tâm sự:

– Tao chẳng hiểu cái cút chó khô gì hết, bùng con mắt dậy thấy mình bị bắt làm tù binh, mà có biết chúng nó sẽ làm gì mình không?

– Đếch ai biết được, mặc kệ đến đâu thì đến. Không lẽ chúng nó giết mình sao?

– Giết đếch gì, chúng nó giam lỏng mình ít hôm rồi thả ra.

– Điều kệt là hôm nay mình không có cơm để ăn.

Minh hỏi một tên làm việc ở Bộ Tư Lệnh:

– Tao nghe bọn nhảy dù nói Trung tá quyền Tư Lệnh cũng bị bắt rồi phải không?

– Chúng nó bắt từ đêm hôm qua, còn nhiều sĩ quan khác nữa, giam hết ở trạm Không Lưu và Câu Lạc Bộ Huỳnh Hữu Bạc.

Minh lần thẩn, chàng không mấy quan tâm đến những vụ bàn tán, chàng nghĩ về Ngọc thật nhiều, không biết giờ này nàng đang làm gì, chiều hôm nay Minh không về chắc nàng lo lắng lắm. Nghĩ đến nàng, Minh thấy lòng mình ấm lại, Minh thầm mong ước vẫn vợ, nói ví thử như vụ này Minh được giải ngũ thì mừng biết bao nhiêu, sau mấy năm ở Không Quân, Minh quá chán nản.

Bổng có người vỗ vào vai Minh:

– Ê Minh.

Minh quay lại, chàng nhận ra Thuận, lâu lắm bây giờ Minh mới gặp lại Thuận. Thuận nắm chặt tay Minh:

– Mà biến đi đâu mà lâu quá vậy?

– Tao vẫn ở Phi đoàn trực thăng.

– Đi học khóa gì chưa?

– Chưa học gì hết, vẫn là một thằng lính không chỉ số.

– Tao thì đổi đi Biên Hòa một thời gian, mới về đây được ít hôm.

– Có gì lạ không?

Thuận lắc đầu.

– Không có gì lạ hết, tao cũng vẫn

là thằng lính không chỉ số như mày.

– Chán nhỉ?

– Chán bỏ mẹ, nhưng lỡ rồi làm cái quái gì được.

– Kẹt.

– Mày có nghe tin tức gì về vụ đảo chánh này không?

– Tao không quan tâm đến.

– Dù chiếm căn cứ mình không nô một phát súng, dù mẹ.

– Tại sao mày chửi thế vậy?

– Tao không biết mấy thằng nhí nhố bây giờ biến đâu hết trơn.

– Chắc là bị bắt hết rồi chứ gì?

– Bắt như con chó.

Thuận bỗng thì thào:

– Này, tao nghe nói Trung Tá quyền Tư Lệnh Không Quân đã trốn thoát rồi.

– Thật không?

– Có một thằng nói chuyện với tao.

– Sao, nói lại cho tao nghe chơi.

Thuận kể:

– Tao nghe nói Trung Tá bị giam ở căn nhà Không lưu khí tượng gì đó, với mấy ông sĩ quan, ông giả vờ đau bụng, xin về nhà đi cầu, lính nhảy dù đưa ông về, ông về đến nhà ông đông luôn.

Minh nghe chuyện Trung Tá quyền Tư Lệnh Không Quân trốn thoát một cách lơ là, chàng nghĩ đến những ngày

ông Trung Tá vận động cho Tổng thống Ngô đình Diệm một cách tích cực, chàng nghĩ bụng, có gì lạ đâu, ông trung thành với cụ Ngô là một điều dĩ nhiên.

Lính tù binh Không Quân được đi lại tự do, nhảy dù chỉ canh gác cho có lệ, Minh hỏi Thuận:

– Bên này còn Câu Lạc Bộ nào mở cửa không?

– Hình như Câu Lạc Bộ ông Tám Râu, nhưng không biết còn gì ăn không. Minh tới đó, tao còn chút tiền, tao kể mày nghe chuyện này.

– Chuyện gì vậy, có quan trọng không?

– Hơi quan trọng.

Minh dắt tay Thuận đến bên người lính nhảy dù đang đứng gác:

– Xếp cho hai chúng tôi sang Câu Lạc Bộ kiếm gì ăn, đói quá.

Người lính nhảy dù cau mặt, rồi gật đầu:

– Đừng trốn nghe hai cha?

– Trốn làm cái mẹ gì cho mất công, chắc xếp cũng đói, lát tui tui về mua đồ cho xếp ăn nghe.

Người lính nhảy dù cười:

– Một khúc bánh mì thịt nghe?

Minh kéo tay Thuận đi, Câu lạc bộ Tám Râu đông người, đồ ăn hết, ông Tám Râu nói:

– Chỉ còn cà phê các cậu có uống thì uống.

Thuận gật đầu:

– Thôi, cà phê cũng được.

Thuận quay lại hỏi Minh:

– Mà có chuyện gì nói với tao?

– Một tin vui.

– Tin vui hả, mà tin gì vậy?

– Tao có vợ.

– Thế hả? Đầu đuôi câu chuyện ra sao kể tao nghe.

Minh lần lượt kê cho Thuận nghe, chuyện gặp gỡ Ngọc cho đến chuyện hai đứa tính chuyện sống chung với nhau. Minh lắc đầu:

– Biết thế tối hôm qua tao không vô đây phải tốt không, nhưng không sao, yên tao nhào ra liền, tao sẽ mời mày ăn với vợ chồng tao một bữa cơm.

Thuận cười đưa tay ra bắt Minh:

– Tao mừng cho mày, phải thế mới được chứ, có một hồi nào đó tao nghe mày sống với một với một con đỉm, bê bối quá đi.

– Thôi xin đừng nhắc đến chuyện đó nữa.

Minh nghĩ đến Ngọc, chàng dành cho nàng thật nhiều cảm tình, khi nói đến Ngọc chàng thấy lòng mình ấm lại:

– Lần đầu tiên trong đời tao biết thế nào là hạnh phúc, sau vụ này tao đơn xin giải ngũ nữa, tao ra ngoài, đầu

sao tao cũng khá hơn phải không mày?
Chứ sống mãi trong hoàn cảnh này tao
nản quá đi.

– Tao cũng vậy, tao cũng chán
Không Quân quá rồi. Tao có tí bằng cấp
ra ngoài tao có thể xin việc làm được.

Câu Lạc Bộ mỗi lúc càng đông, cà
phê cũng hết, lính vào ngồi đây, người
nào cũng kể hoàn cảnh của mình,
trường hợp bị bắt của mình. Minh
nghe một người nói:

– Không thằng nào ngu như tao,
đêm hôm qua nổ súng, sáng nay tao
lại đút đầu vào đây, tới cổng Phi Long
tao thấy nhảy dù gác đây, nó không cho
vào, tao cố năn nỉ vào cho bằng được,
bây giờ đâm kệt cứng ở đây, biết thế tao
về nằm nhà có phải khỏe không?

– Ai ngờ tao cũng vậy.

Minh uống một hộp cà phê:

– Đếch có gì mua cho thằng nhảy dù mình đã hứa với nó.

– Không có thì thôi, bộ nó cần mình sao?

Hai người đi bộ về Bộ Tư Lệnh, người lính nhảy dù vẫn chờ đợi, hắt đầu hỏi:

– Có bánh mì không?

Thuận lắc đầu:

– Không có một thứ gì khả dĩ ăn được hết, chịu phiền nhịn đói đi, bọn này cũng nhịn đói mà.

Người lính nhảy dù cần nhằn:

– Dù mẹ, đói thấy mẹ, suốt từ sáng tới giờ không có một cái gì nhét vô bụng.

Thuận nhìn quanh:

– Chúng tôi mới là kẻ lo lắng chớ các anh mà làm cái mẹ gì? Các anh sẽ được tiếp tế còn chúng tôi thì ai tiếp tế đây?

Người lính nhảy dù đứng chống súng nhìn vu vơ, phun bãi nước bọt xuống đất:

– Mẹ, địch tin được, có lẽ phải nhin đói...

– Bộ cấp chỉ huy của các anh không tiếp tế lương thực cho các anh à?

Đôi mắt người lính buồn bã:

– Khó tin quá, tôi mới nghe nói...

Thuận tò mò:

– Có tin gì?

– Bọn tôi thua đến nơi rồi.

– Thua.

Người lính dù ngập ngừng:

– Không, à gần như vậy.

Minh nhún vai:

– Tôi không quan tâm đến chuyện đó.

Chàng móc điều thuốc mời:

– Dùng với chúng tôi một điều.

Người lính đón lấy điều thuốc, nụ cười mê mải:

– Suốt từ hôm qua tới nay mới có một liều thuốc, đang đói bỏ mẹ, hút thuốc vào còn xiu hơn nữa, ruột gan cồn cào.

Thuận cười:

– Nghe nói lính nhảy dù mấy anh đi trận, nhịn đói hai bạ ngày là thường mà.

Người lính dù hít một một hơi thuốc, ngửa mặt nhả khói lên trời:

– Thôi chớ, chửi tui chi vậy? Thú thiệt với mấy anh, tôi mới đi lính dù độ vài ba tháng nay.

Minh và Thuận nhìn người lính mới, anh ta còn trẻ thật, Minh móc trong bao thuốc ra ba điều cho hẳn:

– Giữ lấy hút đi, tụi tôi đi kiếm ăn,

có gì sẽ mang về cho anh một mớ.

Người lính dù cười, nụ cười anh ta thật trẻ thơ:

– Nhớ nhé, tôi chờ, ráng kiếm, năm cơm với muối cũng được.

Minh kéo Thuận đi:

– Trời cũng trưa rồi, chúng mình đi kiếm ăn chớ.

– Kiếm ở đâu?

– Tới nhà thằng Linh nấu cơm tháng, tao có tiền đây, tiền vợ tao đưa cho tao đi Mỹ Tho mua trái cây.

Hai người tới quán nấu cơm tháng của Linh, Minh thấy lính ngồi ngệt hết trong nhà, Minh nói với Thuận:

– Bỏ mẹ, chúng nó kéo đến trước mình nữa.

– Không biết có còn cơm ăn không?

– Tao sẽ vào điều đình với thằng Linh.

Minh len lỏi vào trong nhà, chàng mò vào trong bếp, Linh mồ hôi mồ kê nhễ nhại, đang phụ với vợ làm cơm, Minh vỗ vai bạn:

– Có cơm cho chúng tao ăn không?

Linh cúi kính:

– Chúng nó đặt hết rồi.

– Ráng đi, cơm nước mắm cũng được.

– Thì chúng nó cũng ăn nước mắm.

– Tao cũng ra ngoài kia ngồi chờ nhé.

– Ủ ngồi ngoài đó đi, tao còn đang thổi cơm.

Minh và Thuận tìm mãi mới được một chỗ ngồi, một lát sau Linh mang cơm ra. Cơm chỉ có rau muống luộc, chấm nước mắm ớt, Linh nói:

– Chúng mày ăn đỡ đi, sáng ngày hôm nay tao không đi chợ được nên không có gì ăn.

Minh vui vẻ:

– Không sao mà, có cơm ăn là quý, bạn nhảy dù còn đói thấy mẹ kia kìa.

Ăn xong bữa cơm, còn chút cơm thừa Minh hốt cả vào giấy báo gói lại:

– Tao phải mang về cho thằng lính dù, tội nghiệp nó đói.

– Mà phải mang về ít gì mần măn chứ.

– Nó chỉ xin một dúm muối mà thôi, tao cho nó muối tiêu sướng thấy mẹ còn gì.

Minh và Thuận ra khỏi quán, trời đã về trưa.

10.

MINH NHÌN THEO ĐOÀN XE VÀO PHI TRƯỜNG, một chiếc xe hiệu Citroën đi đầu một đoàn xe đi theo sau, mấy chiếc xe đó phóng đi vun vút vào sân bay, lính nhảy dù đứng hàng dọc theo hai bên đường, súng gồm trên tay, họ bảo vệ cho đoàn xe hơi chạy vào Phi đoàn vận tải.

Trời nắng như thiêu đốt, Minh đứng núp dưới cổng Phi đoàn vận tải,

chàng tò mò đi lần ra sân bay, chàng muốn nhìn rõ hơn, những người cầm đầu cuộc Cách Mạng, toan lật đổ chế độ độc tài Ngô đình Diệm đang chạy trốn, nguồn tin này Minh nghe mấy sĩ quan xầm xì từ hồi sáng, bây giờ họ chạy vào đây, chắc chắn không ngoài lý do chạy trốn.

Một chiếc máy bay vận tải đã kéo ra ngoài Phi đạo, đoàn xe hơi dừng lại, lính nhảy dù đứng đầy ngoài sân bay, súng gồm tay, quay mặt vào đám lính Không Quân đứng lố nhố bên cạnh sân bay.

Những người từ trên xe hơi bước xuống, vội vàng leo lên máy bay. Minh đoán chừng khoảng hai chục người, ngoài vị đại tá cầm đầu, Minh còn thấy một vị Tướng, mặt sừng húp, có lẽ bị

đánh, Minh không biết tên ông là gì.

Cánh cửa bên hông máy bay đóng lại, lính nhảy dù túm được một trung sĩ lính Không Quân, đứng gần đó, đẩy ra cạnh chiếc máy bay sắp nổ máy, ông ta phải cầm lại cái bình chữa lửa. Minh đứng gần ông ta, ông ta vẫy Minh:

– Ê, mày lại đây tao biểu.

Minh tiến lại gần anh ta. Anh ta liền ấn cái bình chữa lửa vào tay Minh:

– Cầm giùm tao chút, tao đi đài...

Minh cầm chiếc bình chữa lửa, đứng ngẩn ngơ, người trung sĩ lẫn vào trong đám đông mất dạng.

Chiếc máy bay bắt đầu nổ máy, tất cả mọi người trong đoàn xe đã lên máy bay, cánh cửa khép kín, chiếc C.47

nặng nề, lăn bánh trên phi đạo lao chao cất cánh.

Đám lính nhảy dù canh gác được lệnh giải tán, họ hạ súng xuống, xách lưng lẳng trên tay, có người còn lười biếng kéo đi lết xệt. Minh cũng cảm thấy chán nản, chàng bỏ lại chiếc bình chữa lửa trên sân bay, chàng thả bộ đi ra khỏi phi đạo.

Bỗng một đoàn quân xa chở đầy lính Không Quân, võ trang từ đâu chạy lại, và dừng ngay ở sân bay, lính Không Quân ào ào nhảy xuống. Người đại úy nhảy dù hét:

– Anh em chuẩn bị.

Lính nhảy dù tóa ra hai bên đường, súng cầm tay. Một sĩ quan Không Quân từ trên xe nhảy xuống cười hể hể:

– Ô, anh em cả mà, đại úy làm khó nhau làm gì, tôi sĩ quan nè, tôi ra tước khí giới của đại úy được không? Xin giới thiệu tôi, pa-pa Sáu.

Ông giơ tay chào đại úy, vị đại úy chào lại, ông ra lệnh cho lính:

– Trao lại khí giới cho lính Không Quân, chúng ta thua rồi các anh em à.

Bọn cảnh vệ túa ra, ông thiếu úy vui vẻ:

– Theo pa-pa xong nhiệm vụ rồi các con vào đây uống nước với pa-pa...

Minh cúi đầu lằm lũi đi về phía cái hố thất, chàng lại nghĩ đến Ngọc, chiều hôm nay chàng có thể ra với Ngọc được rồi.

Bỗng một bàn tay đặt trên vai

Minh, Minh quay lại, chàng nhận ra ông thượng sĩ già cảnh vệ, chàng vội giơ tay chào. Mặt ông thượng sĩ cảnh vệ lạnh như tiền, ông ta cầm cây súng cạc-bin trên tay:

– Đi theo tao.

– Thưa thượng sĩ... Không thưa gì hết.

– Nhưng tôi muốn biết...

– Mà muốn biết gì?

– Tôi có làm gì đâu mà thượng sĩ bắt tôi?

Mặt ông thượng sĩ hầm hầm:

– Về ban an ninh rồi mà biết.

Ông thượng sĩ dùng báng súng thúc vào hông Minh:

– Đi, tao không nói nhiều lời với mày, có phải chính mày đã cầm bình chữa lửa đứng coi cho bọn phiền loạn không?

– Thưa...

– Có hay không?

– Dạ có.

– Vậy thì mày không có điều gì oan ức nữa, đi theo tao.

Minh không biết làm cách nào hơn là đi theo ông thượng sĩ, ra chiếc xe hơi đang chờ sẵn, chàng chửi thề thầm: đủ mẹ, xui tận mạng.

Chiếc xe chuyển bánh, nắng buổi chiều chang chang. Minh thấy mắt mình hoa lên, chàng kéo cái mũ chụp lên đầu, chiếc xe lắc lư, bên cạnh Minh

người lính cảnh vệ cầm súng gầm gồ nhìn chàng, Minh phớt tỉnh chàng nhìn xuống bên đường, hàng tốp lính Không Quân nói cười vui vẻ, họ đang đi ra ngoài cổng trại, Minh thấy thèm thuồng, Minh thở dài, Minh không để ý xe vừa ngừng lại, người lính cảnh vệ cầm báng súng thúc vào cạnh sườn chàng:

– Xuống đi mày.

Minh khom người xuống xe.

11.

MINH KHÔNG NHỚ MÌNH
NĂM ĐÂY MẤY NGÀY
RỒI, hình như là ba ngày thì phải, và
chàng cũng biết mình không còn nằm
ở phòng An ninh Không Quân nữa,
chàng đã được đưa đi, tới một nơi điều
tra khác, nơi mà phương pháp điều tra
tinh vi hơn, chuyên môn hơn.

Tại đây, Minh thấy đủ bộ mặt của
đủ hạng lính thuộc các binh chủng

khác nhau. Quân, lính, có cả sĩ quan cấp tá nữa, họ cùng chung số phận như Minh, tù quân.

Mới buổi sáng này, Minh chứng kiến một pha đánh đập ngoạn mục, pha đánh đập đó diễn ra ngay trước mặt Minh và quân phạm.

Một ông đại úy được đưa xuống phòng, tới trước cửa phòng người hiến binh đưa tay chào ông đại úy, ông đại úy chào lại, người hiến binh nói:

– Thưa đại úy, đại úy vui lòng cho tôi được tháo bộ lon của đại úy.

Ông đại úy đứng yên cho người hiến binh tháo gỡ bộ lon, xong anh hiến binh lại nói:

– Đại úy cho tôi được tháo nốt huy

chương trên ngực, để tôi làm tròn phận sự.

Ông đại úy đứng yên, sau khi tháo hết những thứ trên người ông, người hiến binh trao cho một người lính mang đi cất, người hiến binh nói với ông đại úy không cấp bậc:

– Bắt đầu từ giờ phút này ông không còn là đại úy nữa. Không, tôi nói là tạm thời ông không còn là đại úy nữa, tôi toàn quyền hành động.

Người đại úy không cấp bậc nhìn anh hiến binh, giọng ông buồn bã:

– Còn gì nữa?

– Tôi làm phận sự nhập phòng giam cho ông.

Minh và các bạn biết sẽ có chuyện gì

xảy ra, nhưng ông đại úy thì hoàn toàn không biết. Tất cả mọi người chờ đợi, người hiến binh tung liên quả đấm vào mặt ông sĩ quan không cấp bậc. Ông sĩ quan ngã chúi, ông gượng đứng lên, ông liền bị một cái đá vào ngay mạng sườn, ông la lên:

- Tại sao ông đánh tôi?

Người hiến binh trở mặt liền:

- Tôi ra lệnh cho anh đứng nghiêm, anh không biết anh đứng trước mặt tôi, một trung sĩ hay sao?

Người đại úy không cấp bậc gượng đứng dậy, anh hiến binh túm ngực:

- Anh phải hiểu, tôi muốn anh sáng mắt ra, anh không còn là một sĩ quan nữa, bây giờ anh là một quân phạm.

Người hiến bình tát lia lia vào mặt ông ta, Xô ông ta chúi vào phòng giam rồi đóng cửa lại. Ông ta chửi thề.

Một ông thiếu tá cũng đã bị lột cấp bậc tiến lại, đỡ ông đại úy:

– Anh nên đi tìm một chỗ nằm, đừng chửi thề nữa vô ích, tôi là thiếu tá, tôi cũng bị đối xử như anh, tất cả anh em ở đây đều bị đối xử như thế, rất công bằng...

Ông đại úy nhìn vào mặt ông thiếu tá, ông ta có vẻ hiểu, ông thiếu tá nói:

– Cảm ơn thiếu tá...

Ông đại úy lê về một góc nằm. Ông nằm như con tôm, ôm lấy đầu, dáng của ông trông thật tội nghiệp.

Bây giờ ông đại úy đã ngủ say, ông ta ngủ một hơi dài.

Minh buồn bã, chàng không bao giờ nghĩ, mình lại nằm đây, không bao giờ chàng nghĩ rằng mình bị ghép tội một cách vô lý thế được. Người an ninh điều tra hỏi đi hỏi lại:

– Tại sao mày làm việc đó, ai xúi mày làm?

– Thưa, không ai xúi tôi làm hết, tôi đứng gần chỗ đó, một người trung sĩ kêu tôi lại, đưa tôi cầm bình chữa lửa, ông ta nhờ tôi thì đúng hơn. ông ta nói mắc đi tiểu.

– Người trung sĩ đó tên gì?

– Tôi cũng không nhớ anh ta tên gì.

– Vậy là mày lãnh đủ mày biết không?

– Oan cho tôi...

Minh nhớ mình bị đánh, bây giờ nằm đây người chàng đau ê ẩm, chàng đau từng bắp thịt, từng khớp xương, chàng cũng không ngờ được mình lại có sức chịu đựng bền bỉ đến như vậy. Minh ngồi tựa lưng vào góc tường, chàng lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, ngoài ấy có một cây lớn, màu xanh của lá cây làm tâm hồn chàng dịu lại, xung quanh chàng những tiếng rên rỉ, những người vừa bị tổng từ phòng điều tra về hầu hết trong phòng này là sĩ quan. Họ bị bắt trong vụ biến động vừa qua, mỗi người ngồi yên một xó, không ai nói với ai một câu, vẻ mặt họ lầm lỳ, chịu đựng.

Trời tối dần, Minh nhìn thấy bóng lá cây ngoài song sắt xảm màu dần. Chàng nghĩ bụng, tội mình không có gì, họ bắt bớ sơ sơ rồi thả chàng ra. Minh lại nghĩ đến Ngọc, đã mấy ngày nay rồi chàng không được về với Ngọc, có lẽ nàng mong Minh lắm, mình thật là xui xẻo.

Minh nghe tiếng lục cục mở cửa, người lính an ninh mang cơm vào phòng giam, mấy người sĩ quan ngồi dậy, ông thiếu tá vỗ tay:

– Anh em ăn cơm.

Riêng ông đại úy vẫn nằm một xó không nhúc nhích. Ông Thiếu tá đến cạnh, lay vai ông đại úy:

– Dậy ăn cơm đi bạn.

Người đại úy uể oải:

– Tôi không ăn.

– Phải ăn, không ăn bạn không có sức mà chịu đựng đâu?

Ông thiếu tá cố dìu ông đại úy dậy:

– Ráng ăn một hai chén đi, mình còn sống về lâu về dài chờ đâu có sống về lúc này không.

Ông đại úy nể lời ông thiếu tá, tới mâm cơm, ông ta tâm sự:

– Thật tình tôi không biết gì hết, tôi oan hoàn toàn.

Ông thiếu tá cười:

– Ở đây nhiều người oan lắm chứ không phải mình bạn. Tôi thì không oan, họ bắt tôi rất đúng.

Ông thiếu tá ăn cơm ào ào, ông vui vẻ. Minh cũng uể oải ra mâm cơm, ông thiếu tá hỏi:

– Còn chú mày tại sao bị bắt?

– Thưa Thiếu tá tôi cũng không biết nữa.

– Chú có oan không?

– Tôi không biết có oan không, tôi là lính Không Quân, khi ông Đại tá Thi lên máy bay trốn đi, người ta có sai tôi cầm cái bình chữa lửa, đứng dưới cánh máy bay khi máy bay nổ máy, sau đó họ bắt tôi.

– Vậy là chú không oan, chủ đã mặc nhiên giúp cho loạn quân tẩu thoát.

Minh lặng yên ăn uống, chàng ăn cơm ở đây còn ngon hơn ở trại. Mặc

dầu là tù, nhưng Minh được ăn theo qui chế sĩ quan. Ăn uống xong, Minh lại ra nằm một xó, chàng muốn ngủ một giấc, chàng muốn nằm mơ thấy Ngọc, trong mấy ngày nay chàng hy vọng mơ thấy Ngọc, nhưng chưa bao giờ chàng được như ý.

Chàng nghĩ đến Ngọc, bất cứ lúc nào, chàng nhớ nụ cười dễ thương của nàng, nếu không có vụ bắt bớ này xảy ra, có phải là bây giờ Minh đang sống hạnh phúc với nàng không. Minh nghĩ đến sự chiều chuộng của nàng, những lời nói tha thiết của nàng. Em không còn ai ngoài anh, em biết anh là người khá, nhưng sao anh chán đời vậy anh, anh sống với em anh sẽ tìm thấy hạnh phúc...

Những lời nói ấy bây giờ trở nên xa xôi. Minh hy vọng rằng sau khi người ta điều tra xong, người ta không thấy Minh có tội gì, họ sẽ thả Minh, lần này nhất định chàng sẽ làm đơn xin giải ngũ, bắt giác Minh thở dài.

Minh đang thiu thiu ngủ, bỗng chàng tỉnh dậy vì có tiếng kẹt cửa, rồi có tiếng gọi tên chàng. Minh đứng dậy, những đôi mắt nhìn theo chàng. Người hiến binh nói:

– Đi theo tao.

Minh đi theo hiến binh, trên một hành lang dài có gắn những đèn điện vàng vọt. Tới trước cửa phòng điều tra người hiến binh xô Minh vô:

– Vô.

Minh vừa lọt vào, khung cửa phòng điều tra đóng ập lại, Minh nhìn một người ngồi ở sau bàn, ánh đèn chụp chiếu xuống mặt bàn. Minh không nhìn rõ mặt người đó, chàng chỉ nhìn thấy hai tay ông giở hồ sơ. Căn phòng im lặng đến nỗi Minh nghe rõ tiếng giở giấy sột soạt.

Người điều tra viên bận áo thun. Minh nhìn thấy bắp thịt trên cánh tay ông ta. Tập hồ sơ gấp lại bàn tay ông ta vỗ trên mặt bàn kêu thành một cái, ông ta điều chỉnh cho cái mặt đèn chiếu thẳng vào mặt Minh. Ánh sáng đèn quá sáng làm Minh chói mắt, tiếng nói từ trong bóng tối vang ra:

– Thế nào, mày có chịu khai gì thêm không?

– Thưa tôi đã khai hết cả rồi.

Một tiếng cười gằng:

– Mà có hiểu mà khai như vậy chưa đủ không?

– Thưa tôi chỉ biết có thế.

Bước chân người đàn ông đi chuyển, ông ta tiến ra nơi có ánh sáng, Minh nhìn rõ ông hơn, đó là một người đàn ông còn trẻ, khỏe mạnh, bàn tay hộ pháp nắm lấy vai Minh, nhìn thẳng vào mặt Minh:

– Mà có hiểu là mà khai như vậy chưa đủ không. Trong vụ này có nhiều điều bí ẩn, tao không bao giờ tin mà vô tình cầm bình chữa lửa, chuyện này phải do một tổ chức, tao muốn mà khai những người đã sai mà làm việc

đó, mày thuộc phe nhóm Phan Phụng Tiên phải không?

Minh khỗ sở, chàng không biết phải khai ai, sự thật chàng không thuộc một phe nhóm nào hết, chàng cầm bình chữa lửa hoàn toàn do vô tình.

Minh lắc đầu:

– Sự thật tôi vô tình, tôi không thuộc phe nhóm nào hết.

Vừa dứt lời Minh bị ngay một cái tát, cái tát quá mạnh làm chàng ù đặc một bên tai, chàng ngã ngối bệt xuống sàn xi măng, người điều tra viên buông tiếng chửi thề. Ông ta vung chân đá mạnh một cái vào ngực chàng, một tiếng hự, Minh nằm thẳng cẳng ra sàn, chàng oản mình, một bên tai úp xuống sàn, Minh nghe tiếng giày di chuyển,

mũi giày ở ngay trước tầm mắt chàng Minh không thấy đau đớn, chàng chỉ thấy nghẹt thở, chàng có cảm tưởng một cái cối đá đang đè trên ngực chàng. Chàng nằm nghiêng thấy dễ chịu hơn, Minh mở mắt thật to nhìn mũi giày, nóng nẩy giận dữ xiết trên nền xi măng, mũi giày có thể tung lên bất cứ lúc nào, nhưng không hiểu sao trước tình thế này, Minh thấy mình bình tĩnh một cách lạ, chàng nhìn mũi giày, chàng không nghĩ ngợi gì đến nó, rồi đôi mắt Minh mờ dần, chàng thấy mũi giày di động. Minh thấy ran rát một bên tai, à thì ra chiếc giày đã đặt lên một phần của đầu chàng, chiếc giày ấn càng lúc càng mạnh trên màng tang chàng. Minh thấy đầu mình nhức buốt, chàng có cảm tưởng cái đầu mình sắp sửa bể ra làm đôi, như một trái dưa. Minh hét

lên một tiếng, chàng lịm đi, chàng thấy hàng trăm mũi giày đang múa trước mặt mình.

Người điều tra viên nhắc chiếc giày ra khỏi đầu Minh, anh ta cúi nhìn xuống, máu mũi máu miệng tên quân phạm đã hộc ra, anh ta khoanh tay đứng nhìn, anh đành bất lực với thằng này, anh nghĩ bụng có lẽ nó vô tội thật, đã ba ngày hôm nay anh mất công điều tra nó, nhưng vô hiệu. Nó giữ nguyên lời khai đó, nó cũng không khai bậy khai bạ cho ai để đỡ bị đòn, nó chỉ là một thằng lính khờ khạo, có lẽ nó khai đúng sự thật, anh ta cũng thấy mình mệt mỏi vì công việc của mình.

Thằng lính vẫn nằm thêm thiếp trên sàn, người điều tra viên tới một góc phòng múc một số nước, tạt vào

mặt nó. Thằng lính cử động chớp chớp mắt mấy cái, người điều tra viên vẫn đứng trước mặt nó:

– Dậy đi mày.

Minh lại nhìn mũi giày trước mặt mình, chàng nghĩ có thể mũi giày đó tung vào ngực mình, khi mình ngồi dậy. Người điều tra viên nhắc lại:

– Ngồi dậy.

Minh lắp bắp:

– Thật tình tôi không biết, xếp có đánh chết tôi cũng vậy mà thôi.

Miệng người điều tra viên dịu dàng hơn:

– Ngồi xuống ghế đi.

Minh ngồi xuống ghế nhưng còn

ngại ngừng, chàng sợ như lần đầu, chàng theo lệnh hấn ngồi xuống ghế, vừa đặt đít bị gã đấm một phát. Gã điều tra viên hình như hiểu Minh, gã cười:

– Tao không đập mày đâu, lau máu đi...

Gã làm ra vẻ xót xa:

– Thiệt tình tao không muốn đập mày chút nào hết, nhưng kẹt đó là lệnh của cấp trên. Thôi thì bây giờ tùy mày, mày muốn khai gì thì khai đi.

Minh mệt mỏi:

– Tôi không có gì khai hết, ngoài chuyện tôi bị oan uổng, xếp có đánh chết tôi cũng vậy thôi.

– Sao mày ngu quá vậy?

Minh ngẩng lên:

– Tôi không hiểu...

– Có địch gì mà không hiểu, mà
cứ khai đại cha nó sĩ quan nào đó mà
mày ghét, ai cấm mày.

Minh lắc đầu:

– Tôi không thể làm chuyện đó, vì
làm gì có chuyện đó, quả là thất đức.

– Mày còn có lòng lắm, bây giờ tao
tha mày, mày tính sao?

– Đó là tùy xếp.

– Đừng nói cứng chớ, cứ năn nỉ tao
thì hơn.

– Dạ tôi chỉ năn nỉ xếp đừng đánh
tôi nữa, vì tôi không có tội gì hết, ngoài
tội tôi đã nhận là tôi cầm bình chữa lửa,

do một người khác giao lại cho tôi.

Gã điều tra viên cười:

– Tội nghiệp quá nhỉ?

Minh ngồi cúi gằm mặt, bây giờ chàng mới tin phần nào. Gã điều tra viên có ít thiện chí, gã ngồi khoanh tay trước mặt chàng:

– Lần đầu tiên tao chịu thua một thằng, nhưng nói thua thì không đúng, tao cũng xét thấy mày không có tội gì ghê gớm lắm nên bỏ qua vậy thôi.

– Cảm ơn xếp.

Tuy còn đau khắp thân thể nhưng Minh cũng thấy vui vui, chàng hỏi nhỏ:

– Như vậy là tôi được tự do chứ xếp?

– À, cái chuyện đó không thuộc quyền của tao.

– Thừa xếp, tôi phải làm sao?

– Tao chỉ có thể ghi vào hồ sơ đó gửi lên tòa để tòa định đoạt.

Gã nhìn từ đầu đến chân Minh:

– Tao nói với mày cũng bằng thừa. Phải chi mày không đến nổi tệ bạc, thì tao có thể bày cho mày một cách.

Minh hồi hả hỏi:

– Dạ thưa...

– Mày rách lắm phải không?

– Dạ tôi nghèo lắm, tôi là lính...

– Đó, kẹt là vậy đó, mày rách quá mà.

Minh vẫn không hiểu gã muốn nói gì, nhưng chàng nghĩ đến tự do, chàng hỏi hả hỏi:

– Thưa...

– Nếu mày bảnh một chút, tao chỉ cho mày cách chạy thuốc.

– Nghĩa là được tha?

– Chớ còn gì nữa, bộ mày không muốn được tha sao?

– Dạ muốn chớ, nhưng tôi phải làm sao?

Gã điều tra viên vẫn nhìn chàng:

– Mày có thân nhân không?

– Tôi không có ai.

– Vậy thì không được, phải chi mày có thân nhân, hoặc có tiền mày có thể mượn một luật sư xin cho mày.

Minh thoáng nghĩ đến Ngọc, nhưng chàng không muốn làm phiền tới nàng, chàng nghĩ bụng rằng mình là kẻ vô tội thì trước sau gì người ta cũng sẽ tha chàng.

Người điều tra viên thất vọng:

– Thôi, mày vô tội, dù có ra tòa sẽ cũng không sao, tòa sẽ căn cứ theo hồ sơ của mày, bây giờ chúng tao tạm giam cứu, mày ra tòa cứ giữ lời khai như thể cho tao, bây giờ mày ký vào bản khẩu cung này đi, ngồi chờ một chút tao viết, đọc lại cho mày nghe rồi mày ký tên xuống dưới. Gã điều tra viên đẩy bao thuốc tới trước mặt Minh:

– Ngồi chơi chờ tao, hút thuốc đi mày.

Minh thấy gã có vẻ thành thật, chàng không ngần ngại gì, chàng nói một tiếng cảm ơn nhỏ rồi rút thuốc, gã điều tra viên cầm cúi ghi chép, lâu lâu gã lại ngẩng lên hỏi Minh một vài chi tiết cần thiết, cuối cùng hắn nói:

– Xong rồi đấy.

Gã cất tiếng đọc cho Minh nghe, Minh mừng rỡ vì những lời hắn chép đúng như lời chàng đã khai, dù muốn dù không Minh cũng thầm cảm ơn hắn.

Đọc xong, hắn ngẩng lên nhìn Minh:

– Được chưa mày?

– Cám ơn xếp. Rất đúng.

Gã chửi thề một câu:

– Tổ cha nó, ngu gì mà ngu quá không biết, tự nhiên xớ rớ tới đó làm chi cho mang họa chớ, đơn vị mày gọi mày đến đây không lẽ tao không làm gì, tao cũng phải làm tí ti cho có chuyện, rồi kết thúc sổ sách chớ, cái bản mặt mày mà làm loạn sao được.

Gã đẩy cuốn sổ ghi chép tới trước mặt Minh:

– Ký tên vào đây đi, mai tao cho đánh máy tất cả lại những lời khai của mày, mày ký tên lại.

Minh mừng rỡ, chàng không ngần ngại gì ký tên vào dưới liền, gã điều tra viên cũng có vẻ hài lòng:

– Yên trí về đi, từ nay mày khỏi lên đây nữa và tao mong rằng đừng bao giờ mày vác mặt lên.

Minh đứng dậy, chàng náo nức trong lòng:

– Thừa xếp bao giờ thì tôi được thả?

– Mày còn phải ra tòa, còn tùy ở dự thẩm đoàn, người ta thấy mày không có tội tình gì thì người ta thả mày.

Gã điều tra viên bấm chuông, một lát người hiến binh đẩy cửa đi vào, gã điều tra viên ra lệnh cho anh hiến binh mang Minh về phòng giam, gã không quên nói với người hiến binh:

– Còn ông quan quyền nào chú mang nốt lên đây.

Minh được đi về phòng giam, chàng vui mừng, chàng muốn nói với bất cứ ai sự vui mừng của mình. Mấy ông Tá ông Ủy nằm lăm lỳ không ai hỏi han gì đến Minh. Người đại úy tới hồi sáng được dựng dậy, ông ta kêu um lên:

– Trời ơi, các người kêu tôi đi đâu, tôi đã khai tôi vô tội rồi mà.

Người hiến binh lạnh lùng:

– Xin đại úy cho tôi làm phận sự, tôi chỉ có nhiệm vụ áp giải đại úy lên phòng điều tra, tôi không biết gì hơn.

Ông thiếu tá cũng nói:

– Đại úy cứ đi đi, không chết đâu mà sợ.

Ông đại úy đành đứng dậy một cách cực khổ:

– Trời ơi, tôi không ngờ được...

Tiếng rên siết của ông ta ra khỏi phòng giam khi cánh cửa sắt đóng lại, ông thiếu tá mới hỏi Minh:

– Còn mày sao?

– Thưa Thiếu tá tôi vô tội.

– Thằng nào vô đây không kêu là vô tội, nhưng tao muốn hỏi cuộc điều tra ra sao?

– Tôi không nhận những tội người ta gán ép cho tôi.

– Được không?

– Dạ được, tôi có ký tên rồi.

– Thật vậy sao mày?

– Vâng, ông điều tra viên nói: Khi

nào ra tòa tôi sẽ được trả tự do, được trả về đơn vị cũ.

Ông Thiếu tá gật gù:

- Ủ, có thể lắm, mà có tội đại đột.
- Dạ tôi đại thiệt.
- Nó có đánh mà không?
- Dạ có nhưng không sao, miễn là tôi vô tội.

Ông thiếu tá cười:

- Mà can đảm lắm, tao cũng mừng cho mà.

Minh vui miệng hỏi ông thiếu tá:

- Thiếu tá đã khai xong chưa?
- Tao hả, chưa đi đến đâu hết.

Ông thiếu tá nằm xoay vào tường, ông không muốn nói chuyện nhiều. Minh cũng không cần nói chuyện, lúc này chàng chỉ muốn nằm yên, để tưởng tượng đến ngày tự do của mình, mình phải làm nào báo tin cho Ngọc biết, để ngày đó nàng ra tận tòa đón chàng, chỉ nghĩ đến điều đó Minh đã thấy vui vui trong lòng.

Minh khép mắt, chàng ao ước những điều vu vơ, sau khi ra khỏi tù, chàng sẽ xin giải ngũ. Chắc chắn đơn vị chàng sẽ cho chàng giải ngũ, chàng sẽ đi làm một nơi khác hoặc giả học lấy một nghề gì đó để đời sống của chàng được sống đỡ khổ hơn. Chàng sống với Ngọc, rồi chàng có những đứa con, Minh không muốn tưởng tượng thêm nữa, chàng muốn ngủ một giấc, chàng ao ước thấy Ngọc, chắc chắn phải đẹp.

Minh bỗng nghe tiếng ông đại úy la lên ở phòng điều tra, người điều tra viên quát tháo.

Minh ngồi nhồm dậy, các người cùng phòng Minh đều ngồi nhồm dậy.

Khi người ta đưa ông đại úy về phòng, ông ngồi không nổi. Người ông ướm mềm, ông nằm một xó rên ừ ừ. Minh không muốn nhìn cảnh ấy.

Ông thiếu tá trở dậy, ông tới bên ông đại úy an ủi.

Ba ngày sau, Minh được đưa ra tòa, ông dự thẩm cho chàng biết, Minh bị tạm giam, chờ quyết định của tòa án. Khi ra xe Minh tự an ủi: trước sau gì mình cũng được về, mình đâu có tội tình gì.

12.

NHỮNG MỤN GHẼ NGỨA
BẮT ĐẦU MỌC LÊN những
kẻ ngón tay ngón chân Minh, chàng
gãi đến thế nào cũng không đã ngứa.
Minh nghĩ bụng, chỉ mấy ngày nữa là
ghẻ mụn sẽ mọc đầy người.

Minh ngạc nhiên vì chàng giữ gìn
thật sạch sẽ mà không thoát khỏi vi
trùng ghẻ ngứa. Mới đầu những mụn
ghẻ nhỏ như đầu tăm, làm ngứa dữ

dội, những mụn ghẻ nước vỡ ra, mấy ngày hôm sau bắt mưng mủ vàng, bây giờ Minh vừa ngứa vừa đau, những mụn vàng tấy đỏ lên. Minh chỉ muốn ngồi một chỗ, ngồi để gãi cho đã. Buổi chiều hôm nay Minh ngồi phơi nắng ở ngoài hành lang đông đảo người qua lại, mấy ông sĩ quan cùng bị giam với Minh cũng bị tổng giam vào khám. Các ông ấy được giam riêng theo qui chế sĩ quan, và được đãi ngộ hơn bọn lính. Minh chỉ nhìn thấy thấp thoáng mấy ông ở bên kia song sắt. Các ông ấy có vẻ nhàn nhã, người nào cũng bận quần áo trắng ngồi chơi ở hành lang, có hai ông ngồi đánh cờ tướng.

Minh đã bị tổng giam vào khám Chí Hòa như vậy đã được ba tháng mười ngày, chàng chờ đợi mãi mà không thấy được thả. Minh đã gởi đi nhiều

lá đơn khiếu nại, những lá đơn không được hồi âm. Ngày hôm qua Minh lại gửi thêm một lá đơn nữa, Minh tự nhủ: mình phải hy vọng.

Minh giờ tay ra ngoài nắng, chàng mong ánh nắng sẽ làm cho chàng đỡ ngứa phần nào, bàn tay nóng lên Minh thấy dễ chịu, những mụn ghẻ mới ở bàn chân ác ôn bây giờ chúng sưng tấy đỏ lên làm Minh đau, không còn đi đứng nhanh nhẹn được nữa. Một mụn ghẻ sưng cả trên bàn chân, ngay chính một đường gân, Minh nghĩ, mình cào mủ thoát ra sẽ dễ chịu hơn.

Minh nặn mủ, dùng một cái khăn khô chấm lên, lau sạch, chàng tiếp tục nặn những mụn khác. Bỗng có tiếng dép đi lẹp xẹp bên cạnh Minh:

– Minh.

Minh ngẩng lên, Minh nhận thấy gã làm việc ở phòng can nhân, Minh hỏi:

– Gì đó?

– Dưới phòng can nhân kêu mày.

– Có chuyện gì đó?

– Về lá đơn của mày, xuống ngay đi.

Minh đứng dậy:

– Vậy hả, có gì không?

– Tao không được biết rõ, cứ xuống đi.

Minh tập tễnh đi theo hắn. Chàng lại hy vọng: hay là, người ta đã xét tới

đơn của chàng. Minh cố đi nhanh hơn, chàng đi qua cầu thang xoáy tròn ốc tối mò, phòng can nhân ở tận trong cuối cùng. Tên tù công vụ đưa Minh tới trước mặt ông giám thị trưởng khu, ông ta để lá đơn của Minh trước mặt chàng, ông ta ngẩng lên hỏi:

– Chú mày là Minh phải không?

– Dạ thưa ông trưởng, phải.

– Chú gửi lá đơn này?

– Vâng.

Ông gấp lá đơn lại:

– Tôi đã nhận được của chú ba lá trước, và mãi ngày hôm qua tôi mới nhận được đơn gửi trả lại.

Minh hồi hộp:

– Thưa ông trưởng...

Ông giám thị trưởng khu can phạm bình tĩnh mỉm cười:

– Trên tòa đã gửi trả lại những lá đơn chú đã gửi đi, họ cho biết rằng không thể trả tự do cho chú được, chú bị giam cứu cho tới bao giờ ra tòa, chú được xét xử một cách phân minh.

– Thưa ông trưởng, những lá đơn đó tôi không hề xin tội, tôi chỉ xét trường hợp của mình để xin tại ngoại hầu tra thôi.

Ông giám thị trưởng khu lại nhìn Minh:

– Chú xin tại ngoại hả? Đó lại là chuyện khác.

Tay ông trưởng khu cầm một cái bút chì gõ vào cạnh bàn:

– Cái chuyện đó thật xa vời với chú, chú là cái thớ gì mà dám xin tại ngoại hầu tra?

– Thưa, tôi xét rằng tội tôi không có gì.

– Sao chú biết là không có gì?

Ông giám thị trưởng xoa tay:

– Chú đừng có điên, từ nay chú đừng làm đơn nữa nghe chưa? Bởi vì xin tại ngoại hầu tra chú phải có luật sư xin mới được, mà theo tôi biết chú đâu có luật sư.

– Dạ.

Ông giám thị trưởng khu mở ngăn

kéo lấy những tờ đơn của Minh, đã gửi đi trước đây trả lại cho chàng. Trên mỗi lá đơn đều có ghi viết nguyên tử đỏ: “Không chấp thuận”.

Tờ đơn cuối cùng ghi một cách gay gắt hơn: “Không chấp thuận, nói cho đương sự biết đừng gửi đơn nữa”.

Ông giám thị trưởng khu nói:

– Đó, đó là lý do tôi không gửi đơn của chú đi.

Minh đứng cúi gằm mặt, chàng buồn buồn, chàng nói nhỏ nhỏ:

– Xin cảm ơn ông trưởng.

– Thôi về phòng đi.

Minh chào ông trưởng xong cất bước quay lên lầu, vậy là từ nay chàng

không còn hy vọng gì nữa. Minh lên đến phòng mình, chàng lại tới chỗ cũ ngồi. Bầu trời ngoài song sắt xanh cao thăm thẳm, nắng chiều vàng óng, nhẹ nhàng vương trên nóc khám đường.

Minh nhìn thấy một con diều giấy nhà ai đang vù vù trên bầu trời rộng, chiếc đuôi ngũ sắc quay lộn. Minh tưởng tượng đến một cánh đồng, một đứa trẻ nào đó đang cầm đầu dây con diều, nó sung sướng khi nhìn thấy con diều của mình mỗi lúc một bay cao, như Minh hồi nhỏ, chàng cũng chạy chơi trên cánh đồng, cũng vui đùa khi nhìn thấy con diều của mình bay cao.

Minh thở dài tựa đầu vào song sắt, Minh lơ đãng nhìn con diều giấy. Một thằng ghẻ lở cùng mình tới ngồi trước mặt Minh:

– Sao, xuống dưới có việc gì đó?

Minh chán nản trả lời:

– Xuống nhận lại mấy lá đơn xin tại ngoại.

– Không được xét à?

Minh lười biếng không muốn nói nhiều chàng đưa cả mấy lá đơn cho hắn xem. Gã xem phớt qua rồi trả lại Minh:

– Màý ngày thơ bỏ mẹ.

– Có lẽ vậy.

Gã tù quân ghẻ chóc gã nghe sồn sột:

– Tao thấy ở tù còn sướng hơn đéch còn muốn trở về đơn vị nữa. Mẹ tao không thể nào chịu nổi.

Minh chán nghe những mẩu tâm sự, bởi vì chàng nghe đã quá nhiều. Nhưng gã tù quân vẫn tiếp tục nói:

– Khi mãn tù có lẽ mình không được trở về đơn vị, mình sẽ bị đưa tới quân lao, nơi đó còn khổ gấp triệu lần ở đây, nơi đó mới là địa ngục của trần gian, mày đã nghe nói tới nơi đó chưa?

– Có, nhưng tao chưa tưởng tượng được nơi đó như thế nào.

– Mày không thể tưởng tượng nổi, bởi vì mày sẽ thường xuyên bị đánh, mày không còn thì giờ để ngồi khơi khơi như ở đây.

Minh lắc đầu:

– Tao chán nản. Tao thì mặc kệ, muốn đi đến đâu thì đến tao cứ coi như mình đã chết.

– Chết không dễ đâu mà ời, nếu chết được là một điều mừng.

– Vậy biết làm sao bây giờ?

Thằng quân phạm ghẻ chóc nhìn vu vơ lên bầu trời rộng:

– Nếu tao đào ngũ được lần nữa, tao sẵn sàng đào ngũ. Rồi tao trốn luôn.

– Mà trốn đi đâu?

– Cũng chưa biết nữa, nhưng tao nhất định trốn, trốn cho qua cuộc chiến tranh này.

Minh ngồi im, chàng để mặc cho gã lính ghẻ chóc muốn nói gì thì nói. Minh đang buồn cho số phận mình, từ ngày chàng gia nhập quân đội đến giờ, chưa bao giờ chàng nhận được một sự may mắn, chàng không oán trách gì

quân đội, chàng chỉ nghĩ mình không gặp may mắn mà thôi. Minh nghĩ đến những vị sĩ quan của mình, cả những vị sĩ quan từng làm khó dễ chàng, chàng không ghét họ, không thù oán họ, chàng muốn quên đi tất cả, chàng chỉ nghĩ đến những ngày giải ngũ, nếu chàng được giải ngũ, chàng biết chắc rằng sau khi ở tù về, Không Quân không còn nhận chàng. Minh lại nghĩ đến Ngọc, chàng đã viết cho Ngọc một bức thư sau khi vào khám Chí Hòa, chàng không nhớ địa chỉ của Ngọc, chàng chỉ nhớ tên tiệm uốn tóc của Ngọc làm việc, chàng ghi tên tiệm, không biết thư có tới tay Ngọc không, Minh hy vọng một tháng nay rồi, chàng không nhận được thư trả lời của Ngọc, như vậy chàng không còn hy vọng gì nữa.

Minh đứng dậy đi dọc theo hành lang, ở chỗ nào cũng có người ngồi nói chuyện gẫu, hoặc đánh cờ, có những thằng quân phạm ngồi cời trần trùng trục, cây mụn mủ rồi bỏ vào cái ống lon sữa bò, Minh dừng lại vịn song sắt hỏi:

– Mà làm cái trò gì vậy?

Gã ngẩng lên:

– Chơi không, ngồi xuống đây chơi với tao?

– Chơi gì vậy?

– Thì ngồi đây, tao thiếu gì trò chơi.

Minh tò mò, chàng ngồi trước mặt hắn, xem hắn làm cái trò gì mà kỳ quái quá vậy. Gã thân nhiên nói:

– Mày có nhiều vảy mụn không, cạy ra cho chung vào đây.

– Tao ghẻ ít lắm.

– Đáng tiếc, thôi được mày ngồi đấy coi.

Gã quân phạm ngồi dạng háng ra, cạy những mụn ghẻ, khi thấy có vẻ hơi nhiều, gã nói:

– Thôi để dành đến mai.

Gã mở nắp một hộp sắt tròn. Minh nhìn thấy ba bốn con rệp, Minh kêu lên:

– Mày làm cái trò gì vậy?

Gã bực mình gắt:

– Mẹ tiên sư hỏi hoài, ngồi đó mà coi, tao nuôi bò.

Gã gạt hết những con rệp vào lon mун ghẻ, mấy con rệp chạy lảng quăng một hồi, bu vào mấy vảy còn dính máu, chúng hút máu đó. Gã can phạm cười sảng sặc:

– Dù mẹ, khoái nhé các con ạ...

Gã ngẩng lên nói với Minh: Cái bọn rệp này khoái nhậ món này lắm.

Minh lắc đầu:

– Tao thấy mày chơi cái trò này kỳ quái quá.

Gã quân phạm nói:

– Bản tính con người hiếu sát, dù bất cứ trong hoàn cảnh nào con người cũng tàn sát, không giết người thì giết sinh vật khác, từ ngày tao ở tù không giết ai nên giết mấy con rệp này cho đỡ

khổ, mỗi ngày tao giết ít ra mười con, tao có ghi chép hết, tao thử coi tới ngày tao ra tù tao giết được bao nhiêu con.

– Mà giết nó thì mà giết đi, còn cho nó ăn cái của nợ này làm gì?

– Tao là người nhân đạo, trước khi đưa chúng vào cũi chết, tao muốn cho nó no nê một bữa.

Minh lắc đầu tùm tùm cười:

– Trời ơi là trời...

Gã quân phạm tỉnh bơ.

– Khi tuyên án chúng, tao thấy tao là một ông tòa, cũng hách lắm chứ, một ông tòa công minh phải không mà, tao chắc rằng chúng có tội tao mới tuyên án chúng... Những con rệp này tao bắt chúng tại trận khi chúng đang hút máu

tao, tuyên án tử hình, còn những con nào tao bắt được khi đi lang thang tao giam nó vào, tao giam chúng một tuần lễ không có ăn uống, con nào sống qua được một tuần thì đương nhiên tự do, tuần này tao có một nhà tù chứa hai trăm con rệp. Gã cười, nheo mắt nhìn Minh:

– Tao hách phải không mày? Tao vừa là một ông tòa vừa là một chúa ngục. Hắn nhìn vào lon quan sát mấy con rệp nói tiếp:

– Được năm phút chưa hả mày?

– Cũng tới năm phút.

– Vậy thì bọn này đến giờ đến tội ác.

Minh tò mò, chàng muốn biết gã quân phạm tặc kê này còn bày trò gì nữa. Gã làm dấu thánh giá trên ngực, mặt nghiêm trọng:

– Giê-su ma lạy chúa tôi, A-di-men.

Gã móc trong túi ra một bao diêm quẹt, đánh diêm châm vào một mảnh giấy bỏ vào trong lon, lửa cháy bùng lên, gã nói:

– Tao còn là một linh mục nữa, rửa tội chúng nó trước khi chúng về nước Chúa nước Phật.

Gã nghênh cổ lên, phồng mũi hít một hơi: -

– Thơm đáo để đó mày, mày có ngửi thấy không?

Minh bịt mũi:

– Khiếp, sao mà mày tỏm thế?

Gã hít từng hơi dài, như say sữa với mùi vẩy mụn và mùi rệp cháy khét:

– Chiều nào tao cũng ngửi mùi này, tao thấy nhớ mùi bún chả.

Minh đứng dậy, chàng đi ra chỗ khác, thằng quân phạm cười khoái trá. Tiếng kèn hết giờ chơi của tù nhân vang lên từ ngoài bốn nước, tù nhân ùn ùn vào phòng, bữa cơm chiều đã ăn xong từ lúc ba giờ, phòng đã được ban vệ sinh dọn dẹp sạch sẽ, gã trưởng phòng vỗ tay đôm đốp gọi anh em:

– Tập hợp chào cờ đi anh em.

Bọn quân phạm tự động tập hợp theo hàng ngang mặt hướng ra cột cờ ngoài sân, không còn một thằng quân

phạm nào được phép ở trần, tất cả đều phải quần áo chỉnh tề, cửa phòng giam đã được các giám thị khóa kín. Tiếng hô nghiêm chào cờ từ máy phóng thanh, tất cả tù nhân từ tám khu khám Chí hòa đều cất hát bài Quốc ca, sau đó đến bài suy tôn Ngô tổng thống, trước khi hát gã trưởng phòng đe dọa:

– Chúng mày hát cho hẳn hoi nghe chưa? Hát bậy bạ chết mẹ.

Tất cả đều hát xong. Lệnh giải tán, mọi người ai về chỗ nấy. Minh nghe nói bên phòng giam chính trị khu F các tù nhân không chịu hát bài suy tôn Ngô tổng thống mà trưởng khu không làm gì được, khi nào tới bài suy tôn các chính trị tự động tan hàng, hoặc có hát thì hát toàn những lời bậy bạ. Những chiếc chiếu trải ra ngay ngắn, sinh hoạt

buổi tối bắt đầu, những chiếc lò bằng nhôm nấu đèn cây do tù nhân tự tay chế tạo, được mang ra xếp hàng ngay ngắn, lửa sáng rực từ một góc phòng, bọn quân phạm xúm năm xúm ba ngồi đầu lảo, gã tù giết rệp lui cui đi tìm rệp, gã lom khom bởi đông quần áo, moi tìm trong các góc tường, bắt được một con rệp, gã hí hờn mừng rỡ,

Minh không muốn đến chơi với gã, chàng nằm ngửa mặt nhìn lên phòng giam nghĩ ngợi vẩn vơ. Minh bỗng nghe tiếng cười ồn ào ở góc tường đằng kia, chàng ngồi nhồm dậy, một đám đông ôm bụng mà cười, không biết chúng cười gì nữa vậy. Minh tò mò chạy tới xem chúng nói chuyện gì.

Gã quân phạm Triệu chí Dũng ngồi giữa chiếu, bọn quân phạm khác ngồi

chung quanh, và nước bày đầy trước mặt Triệu chí Dũng, Minh không lạ gì gã này, gã là một thằng lém lỉnh nhất phòng, đặc biệt có tài kể chuyện tiếu lâm, nhìn thấy Minh gã vẫy:

– Lại đây, lại đây bạn, ngồi chơi với anh em cho vui.

Minh kiếm một chỗ ngồi, gã quân phạm Triệu chí Dũng nâng ly trà lên uống một hớp, nhai miếng kẹo đậu phộng rau rầu, gã lại uống thêm một hớp nước trà nữa, gã đưa mắt nhìn mọi người:

– Chúng bây nghe chuyện ông đại úy, và cô nữ trợ tá chưa?

– Chưa.

Gã nhún vai:

– Hay lắm, nhưng khi tao kể chuyện này phải có thằng nào tình nguyện đảm lưng cho tao ngủ tao mới kể.

Một thằng hăng hái giơ tay:

– Tao.

– Xong rồi, nhưng tao còn việc này nữa, cần thêm một thằng khỏe mạnh.

– Việc gì?

– Khiêng nước, ngày mai tới phiên tao khiêng nước.

– Vậy thì phải thêm một chuyện nữa.

– Dĩ nhiên, chuyện người phế binh mù.

– Vậy cũng tao nữa.

– Mày làm luôn hai việc hả?

– Tao làm hai việc, ngày mai có thằng khác thay tao.

– Vậy thì được rồi, tao bắt đầu kể nghe.

Hàng chục đôi mắt nhìn vào gã quân phạm Triệu chí Dũng, gã khề khà bất chợt nhìn mọi người:

– Có thằng nào ở đây ghét xếp không?

– Thằng chó nào mà không ghét xếp.

– Vậy thì chúng mày phải biết nói xấu xếp.

– Nói xấu bị nhốt thấy mẹ.

– Nói xấu mà không nhốt được mới là tài chớ, tao nghĩ ra một chuyện để nói xấu xếp, hồi tao làm việc ở đơn vị, ông xếp tao là một ông đại úy rất hách dịch với nhân viên, ông ta lại có tính lơ đãng, một hôm ông đại úy xếp tao ngồi trong bàn làm việc, ông quên cài nút quần...

Có tiếng khúc khích cười, gã quân phạm Triệu chí Dũng tỉnh khô:

– Ông đại úy làm việc trong phòng riêng có gắn máy lạnh, chỉ khi nào nhân viên có việc gì mới được phép vào, và ông chỉ chấp thuận cho nữ quân nhân làm việc tại văn phòng được vào phòng làm việc của ông mà thôi. Trước cửa phòng của ông có một cái bàn nhỏ, cái bàn đó do trung sĩ Lai ngồi gác, ông trung sĩ này làm cái thân gác cửa

nhưng hách không chịu được, từ lính tráng tới nhân viên làm việc ở đây đều ghét. Nhưng ông ta đâu biết điều đó, ông ta tưởng người ta sợ ông.

Gã quân phạm Triệu chí Dũng ngừng lời, uống một hớp trà. Những đôi mắt háu háu nhìn vào gã ta, cái miệng duyên dáng dẻo quẹo của anh ta bắt đầu uốn éo:

– Thế rồi một buổi sáng kia có một cô nữ quân nhân phải mang giấy vào phòng ông trình ký...

– Gay cấn đấy nhé.

– Câm mày, rồi sao nữa?

Gã quân phạm Triệu chí Dũng nhìn mọi người:

– Hình như lúc nãy tao có nói ông

đại úy có tính lơ đãng phải không?

– Đúng, đúng như vậy rồi sao nữa?

– À ông lơ đãng tới quên cả gài nút quần...

Có tiếng cười:

– Tao biết ngay mà, thế nào cũng có chuyện gay cấn.

Gã quân phạm Triệu chí Dũng tỉnh bơ:

– Bất đồ cô nữ quân nhân trông thấy.

– Hay, rồi sao?

– Cô ta mắc cỡ quá.

– Nhào đến chớ?

– Bậy nào, ông Đại úy cũng không hay biết tí gì...

– Gay cán ở chỗ đó.

– Cô nữ quân nhân thương xếp mình vô ý quá, muốn báo cho xếp mình biết nhưng không biết nói như thế nào, cuối cùng thì cô ta đành đi ra, sau khi đã trình ký xong.

Mọi người ồ lên một tiếng, có người phản đối:

– Vậy thì có gì là ác đâu?

Gã quân phạm Triệu chí Dũng bình tĩnh:

– Chưa, chưa hết đâu mà, các bạn. Cô nữ quân nhân ra ngoài, cô ta thắc mắc hoài, cô ta không thể để cho ông xếp mình phơi “cái ấy” mãi được, cô ta

sợ nó lạnh, bởi vì ông xếp ngồi ở phòng lạnh mà, cô ta muốn nói cho xếp nhốt nó lại.

– Thì đi vô nói phút đi cho được việc.

Cô ta đi vô, nhưng con gái mà, ai lại nói tục, nói tĩu vậy.

Ông đại úy thấy cô ta trở vô, ông hỏi:

– Ủa, cô còn vô đây làm chi vậy?

Những đôi mắt bọn quân phạm sáng lên, những cái miệng như sắp sửa cười. Mặt gã quân phạm Triệu chí Dũng vẫn tỉnh bơ:

Cô ta bèn nói với ông đại úy:

– Thưa đại úy, khi em vô đây em thấy cái cửa sổ mở.

Ông đại úy hỏi lại:

– Cái cửa sổ mở rồi làm sao?

Gã quân phạm Triệu chí Dũng ngưng lời, có một vài tiếng cười xì xì, gã tiếp:

– Cô nữ quân nhân mắc cỡ quá, ông đại úy lại tiếp hỏi: “Cái cửa sổ mở rồi làm sao? Cô thấy cái gì ở đó?”

Một vài tiếng cười nhưng Triệu trí Dũng vẫn bình tĩnh, gã muốn kéo giây phút hồi hộp dài thêm ra, gã uống một hớp nước trà, nhai thêm một cái kẹo:

– Cô nữ quân nhân bèn trả lời: “Thưa đại úy, em thấy trung sĩ Lai nằm trên hai bao cát.”

Bọn tù cười phát lên, chúng cười rũ rượi, ôm nhau cười bò lăn bò lết.

– Hay, hay tuyệt.

Minh cũng không nín được cười, chàng thấy tâm hồn mình thoải mái; những buồn phiền phút chốc đã tiêu tan, bọn quân phạm cười đã đòi lại nhao nhao:

– Còn chuyện phế binh mù?

Gã quân phạm Triệu chí Dũng khất lần:

– Thôi mình để dành đến mai đi, một đêm kể hai chuyện mất hay.

Bọn quân phạm năn nỉ nhưng Triệu chí Dũng vẫn ngồi tỉnh bơ uống trà.

Đêm khuya dần, bọn quân phạm có thằng bò về chỗ ngủ, tiếng kèn giới nghiêm vang lên ngoài bốn nước.

13.

MINH THỞ PHÀO, THẾ LÀ HẾT NỢ, chàng đã ra tòa, chàng chỉ bị xử có năm tháng tù treo, chàng đã ở trong khám này tới bảy tháng, bây giờ Minh có thể trở về đơn vị, chắc chắn Minh sẽ được giải ngũ. Buổi sáng hôm nay Minh dậy thật sớm, chàng đốt lò lên, pha một ly nước trà uống, đợi trời sáng. Quang ngồi cạnh chàng, hẩn uống trà với chàng. Minh nhìn qua song sắt, trời vẫn còn mờ mờ

tối, đèn trong phòng giam sáng trưng, Minh nhìn những người bạn còn đang ngủ say sưa, Minh bỗng thấy thương chúng, không biết bao giờ chúng mới được tự do.

Minh nói với Quang:

– Tao được ra, nếu tao được giải ngũ tao sẽ viết thơ vào cho mày hay.

– Chắc chắn mày được giải ngũ rồi, tao nghe nói không bao giờ họ giữ lại một thằng lính có án.

– Có án cũng được, tao không còn ham nữa, giải ngũ sớm ngày nào hay ngày ấy.

– Nếu mày được giải ngũ mày sẽ làm gì đầu tiên?

– Tao đi tìm vợ tao.

Minh đã kể cho Quang nghe về Ngọc. Quang nghi ngờ:

– Có chắc Ngọc còn chờ mày không?

– Tao không biết tại sao tao vẫn tin Ngọc còn chờ tao.

– Hy vọng thế thôi, thời buổi này...

Quang ngừng ngang rồi nói:

– Xin lỗi, sở dĩ tao nói vậy vì tao nghĩ đến tao, tao có một con vợ đã bỏ tao đi lấy trai.

Minh ngó bạn, chưa bao giờ Minh nghe bạn nói về chuyện ấy. Quang tiếp:

– Mãi tới hôm nay tao mới nói cho mày nghe bởi vì tao chán con vợ tao, tao không muốn nhắc tới nó nữa, nó

đã bỏ tao khi tao đổi đi xa, tao có một đứa con nó bế đứa con tao về cho mẹ tao rồi bỏ đi luôn, cho đến ngày về má tao mới nói cho tao hay.

Quang nén tiếng thở dài:

– Mẹ tao thì già yếu quá, con tao còn nhỏ, sau đó tao đã đào ngũ để về nuôi mẹ nuôi con, tao đã bị bắt mày biết đó.

Quang yên lặng một lát:

– Nếu hôm đó tao có mấy bò đút túi thông cảm cho cảnh sát thì tao đâu có bị bắt.

– Tao không hiểu mày nói gì?

Quang chậm rãi kể:

– Tao có một chỗ sửa xe ở đâu

đường, sáng hôm ấy tao ra sớm, có mấy đồng bạc tao đến quán cà phê uống cho tỉnh ngủ, uống xong tao trở về chỗ làm việc, trên đường về tao gặp cảnh sát hỏi giấy, tao xin cảnh sát thông cảm, gã cảnh sát hỏi tao thông cảm thế nào? Tao chỉ biết thông cảm xuống vậy thôi, vậy là tao lên xe cây, bây giờ tao ngồi đây thì mày biết rồi đó, tao chỉ còn bốn tháng nữa thì trả nợ xong cái án đào ngũ này.

– Có thể giải ngũ không?

– Tao không tin, có lẽ tao còn trở về đơn vị nữa, tao nghe nói hồi này đánh nhau dữ lắm, chính phủ mình cần lính.

Minh buồn bã:

– Có lẽ tao không được giải ngũ.

– Rất có thể, Không Quân không nhận mày nữa, người ta đày mày sang lục quân mấy hồi.

– Tao chán ngấy chuyện ấy.

– Chán cũng không được, mày đâu có phải là mày nữa.

Minh ngồi im chàng nhìn ra ngoài song sắt, trời bừng sáng, Minh nghe tiếng dép lẹp xẹp trên hành lang, Minh uống nốt hộp nước trà.

Quang nắm tay bạn:

– Chúc mày về được may mắn.

– Cám ơn.

Minh đứng dậy, chàng nghe tiếng gọi những quân phạm được trả tự do ở phòng bên cạnh, người công vụ ngó

vào song sắt gọi tên Minh. Minh mỉm cười với bạn:

– Thôi về nhé.

Phòng giam bây giờ đã có người dậy, Minh mỉm cười nhìn họ, chào họ. Minh lách mình ra ngoài song sắt, tiếng khóa cửa lách cách lạnh lùng. Trời chưa sáng rõ mặt người, Minh xuống cầu thang với người công vụ, các phạm nhân được trả tự do từ các phòng giam khác đang lục tục kéo nhau xuống phòng can nhân. Minh được xếp ngồi chung với những người quân phạm. Minh nhận thấy ít người mặt mũi tươi tỉnh, Minh hỏi một người ngồi cạnh mình:

– Trả hết án chưa?

– Trên nguyên tắc thì xong.

– Thế là làm sao?

Gã ngồi cạnh Minh mời chàng một điều thuốc lá, gã chán nản ra mặt:

– Với những thường phạm thì ra khỏi khám này họ được tự do, nhưng với tôi thì khác, tôi cũng chưa biết được khi mình ở đây ra người ta sẽ đưa mình tới đâu nữa. Chắc chắn tôi có một người bạn được trả từ khám này ra, sau đó nó có viết thư gửi cho tôi biết nó bị đưa đi quân lao rồi bổ sung vào một đơn vị chiến đấu. Mặc dầu mình đã ở tù nhưng mình chưa trả hết nợ nhà binh mà.

Minh thắc mắc:

– Nhưng tôi nghĩ chuyện đó chỉ áp dụng cho bộ binh còn tôi ở Không Quân mà.

Gã quân phạm hít một hơi thuốc
nhả khói mịt mù:

– Chuyện đó thì tôi không biết,
nhưng tôi nghĩ thì đâu cũng vậy.

Bây giờ tiếng kèn chào cờ mới vang
lên ngoài bốn nước, người bạn ngồi
cạnh Minh đứng dậy:

– Thôi mình suy tôn Ngô tổng
thống nốt lần cuối cùng này cho xong.

Minh và tất cả các bạn đều đứng
dậy. Buổi chào cờ chấm dứt, mọi người
ngồi xuống đất, người bạn ngồi cạnh
Minh nói:

– Mọi ngày suy tôn Ngô tổng thống
hai lần, tôi đã suy tôn Ngô tổng thống
gần tới hai ngàn lần, suy tôn hơi kỹ
đó, không biết ông còn sống được bao

nhiều ngày nữa, ấy cái sự chúc mừng suy tôn có khi lại chính là cái điểm gở.

Minh im lặng, chàng không muốn nghĩ gì trong lúc này, chàng cũng không thấy vui mừng khi biết mình được trả tự do. Minh thở dài: muốn sao cũng được, bây giờ Minh không còn là Minh nữa. Chàng không biết mình sẽ đi đến đâu. Minh không còn tưởng tượng nổi bất cứ một chuyện gì. Minh thấy mình bạc nhược sau những tháng ngày tù tội.

Bỗng một người tù công vụ chạy đến đám tù nhân gọi tên Minh. Minh lên tiếng đứng dậy:

– Tôi đây, có chuyện gì không?

Gã tù công vụ ngoắt Minh vào trong bàn giấy, người giám thị trưởng phòng:

– Có giấy tờ cho anh.

Minh xốc lại quần áo, khi chàng đứng trước mặt ông giám thị, ông ta đưa ra một tờ giấy:

– Đây là giấy tờ Không Quân gửi về cho tôi về việc anh. Trước khi anh được tự do, chúng tôi có báo cáo cho đơn vị anh biết để tới đón anh về...

Minh hồi hộp, chàng không giữ nổi bình tĩnh chàng ngắt lời ông giám thị:

– Thưa ông, vậy tôi trở về đơn vị?

Ông giám thị cúi nhìn xuống tờ giấy:

– Đơn vị anh đã xóa tên anh, giấy tờ gửi đến một cơ quan khác để định liệu, anh sẽ trở về đơn vị Quản trị, rồi ở đó người ta tính sau cho anh hoặc là

anh được giải ngũ hoặc là anh phục vụ ở một đơn vị khác.

– Thưa ông, tôi muốn xin được giải ngũ vì tôi phục vụ ở quân đội đã lâu.

Ông giám thị ngẩng đầu lên:

– Không phải thẩm quyền của tôi, anh nói với tôi làm gì vô ích.

Minh cúi đầu, chàng thấy mình vô lý thật, chàng vì nóng lòng quá mà quên mất, ông giám thị này không có quyền gì ngoài quyền coi tù. Minh cúi đầu:

– Cảm ơn ông, ông đã cho tôi biết.

Ông giám thị đứng dậy thân mật vỗ vai Minh:

– Không biết chúc gì cho anh hơn

là mong mỗi anh đừng bao giờ trở lại nơi này nữa.

– Cảm ơn ông trưởng.

Ông giám thị giục Minh:

– Thôi anh ra đi sắp đến giờ xe chạy rồi đó.

Minh cảm ơn ông giám thị một lần nữa, chàng trở ra phòng đợi. Trời đã bắt đầu sáng, ánh nắng đầu tiên trong ngày chiếu qua song sắt trên trần nhà.

Minh nghĩ đến chuyến đi của mình, chàng không biết mình sẽ phải đi đến nơi nào, chàng thở dài, buông xuôi mặc cho số phận đưa đẩy. Người bạn ngồi cạnh Minh tò mò hỏi:

– Sao, họ kêu anh vào có chuyện gì?

Minh mệt mỗi, mệt mỗi đến độ không còn muốn trả lời người bạn mình nữa, chàng lắc đầu:

– Không có chuyện gì hết.

Chàng ngồi bệt xuống đất hai tay bó gối, chàng gục đầu trên đầu gối mình.

14.

XUẤT TỪ CÔNG VỤ
TRÔNG COI VIỆC XÉT
đơn thăm nuôi của các phạm nhân, trả
lại tấm đơn cho Ngọc:

– Đúng, trước kia có quân phạm
này nhưng nay anh ta đã được trả tự
do rồi.

Ngọc nhìn anh ta, nàng hồi hộp:

– Thừa tự do rồi sao, thừa được thả bao nhiêu ngày rồi?

– Phòng can nhân cho biết anh ta được trả tự do hơn nửa tháng nay.

Ngọc xách giỏ đồ thăm nuôi, nàng nghĩ đến Minh thật nhiều, nàng tưởng chừng như Minh đang đi tìm nàng từ khi được trả tự do, có lẽ Minh đã tìm đến nhà nàng nhưng không gặp, nàng nghĩ chắc chắn là chàng phải tìm Ngọc. Ngọc tự trách mình khi dọn nhà đi không để lại địa chỉ mới. Ngọc hỏi lại người công vụ:

– Thừa ông, ông có biết rằng chồng tôi được tự do, anh ấy có về lại đơn vị không?

Người tù công vụ lắc đầu:

– Tôi không biết, bà nên làm đơn hỏi.

– Thưa tôi phải hỏi ở đâu?

Người tù công vụ lại lắc đầu:

– Thật tình mà nói tôi cũng không biết chuyện đó, nhưng bà có thể nhờ người sành về giấy tờ người ta lo cho.

Ngọc đứng bần thần. Người công vụ tiếp:

– Có những người chuyên môn lo về việc này, bà có thể tìm đến họ.

– Thưa ở đâu, ông có thể chỉ cho tôi biết được không?

– Bà ra tòa án có những người chuyên môn làm đơn thuê, họ có thể lo được cho bà, bà cứ ra tòa thì biết.

Ngọc mừng rỡ:

– Cám ơn ông. Nàng cúi nhìn cái giỏ đồ ăn của mình, nàng tính mang đi để tặng Minh, nhưng Minh không còn đây nữa, nàng mang về làm gì? Nàng nhìn người tù công vụ, anh ta trông gầy còm xanh xao, có lẽ anh ta cũng khổ sở như Minh. Nàng hỏi anh ta:

– Gia đình anh có hay vào thăm nuôi không?

Gã tù công vụ buồn bã:

– Không bao giờ, vì tôi không có ai là thân nhân ở đây hết.

Ngọc xúc động khi nghe anh ta nói như vậy, càng nghĩ thương Minh, nàng thương lây tới hoàn cảnh anh tù công vụ, nàng không cần biết anh ta ta tội

gì, nàng thấy anh ta tù tội là nàng xúc động rồi.

Nàng nghĩ đến bức thư nàng nhận được của Minh, nói về cảnh tù tội, những nỗi oan ức, biết đâu người này không oan ức.

Ngọc nhìn anh ta một lần nữa, mặc dầu nàng tội nghiệp anh ta, nhưng nàng thấy khó nói khi nàng tặng anh ta giỏ đồ ăn, mãi một lúc nàng mới nói được:

– Thưa anh, tôi có đọc thư của chồng tôi cho tôi biết rằng những người tù nào không được thăm nuôi thì khổ sở lắm.

– Dạ, điều đó thì dĩ nhiên, nhưng những người mồ côi còn may là còn ăn được của bạn bè, những người đó có gì cũng đều chia sẻ cho chút đỉnh.

Ngọc vào đề ngay:

– Hôm nay tôi đến đây thăm nuôi chồng tôi, nhưng chồng tôi đã được trả tự do rồi, tôi cũng không cần mang giỏ đồ này về làm gì.

– Dạ.

– Tôi xin biểu lại anh, tôi mong rằng anh không nỡ từ chối.

Gã tù công vụ mặt tươi lên, hẩn lấp bắp cảm ơn. Gã nhìn Ngọc bằng đôi mắt biết ơn:

– Cám ơn bà, tôi không biết nói gì hơn.

– Không có gì nhiều, ngoài vài món đồ lặt vặt thông thường, một ít kẹo bánh.

Ngọc trao giỏ đồ cho gã, một lần nữa gã cảm ơn. Nàng ra khỏi phòng thăm nuôi, Ngọc nghĩ về Minh thật nhiều, không biết bây giờ chàng ở đâu?

Nếu Minh được trả về đơn vị thì trước sau gì chàng cũng tìm nàng, Ngọc đã cẩn thận dặn mấy người bạn còn làm ở tiệm uốn tóc, mà nàng đã thôi việc, nếu thấy Minh đến, thì chỉ Minh biết ngay địa chỉ mới của Ngọc, Ngọc đã nhận được lá thư của Minh, quá chậm. Khi nàng nhận được thư nàng đã vội vàng làm đơn xin thăm nuôi Minh ngay.

Kể từ ngày Minh biệt tích đến giờ, Ngọc mới nhận được tin tức đầu tiên của chàng, thì ra chàng bị bắt, Ngọc không tin chàng lại nhúng tay vào một việc gì khác khi nhìn thấy hạnh phúc

gần kề, hình ảnh Minh phóng lớn trong đầu óc Ngọc, nàng nghĩ đến khuôn mặt hiền lành đôn hậu của chàng, một khuôn mặt lúc nào cũng phảng phất nỗi buồn, những tiếng nói của chàng lúc này còn văng vẳng bên tai Ngọc:

– Anh chán lắm rồi, mệt mỏi lắm rồi, anh không còn thiết gì nữa ngoài em, tất cả hoài vọng nào anh từng ôm ấp trước kia, nay không còn gì nữa, chỉ còn lại em, anh cảm ơn trời không phụ bạc anh, như vậy đã là đủ lắm rồi.

Sau đêm Cách Mạng hụt, Ngọc không thấy Minh trở lại căn gác của nàng nữa, trong tuần lễ đầu tiên Ngọc nghĩ Minh bị cấm trại nên không thể ra với nàng được nhưng một tháng trôi qua, Ngọc không còn kiên nhẫn, nàng đi dò hỏi những người Không Quân,

một người Trung sĩ bạn của người bạn Ngọc cho biết có lẽ Minh phải đi xa, bất thành linh. Ngọc lại nhẫn nại chờ đợi, nàng nghĩ trước sau gì Minh cũng viết thư cho nàng hay, làm cách nào đó báo tin cho nàng biết đơn vị mới. Nhiều người bạn Ngọc trêu nàng:

– Thôi, đúng anh chàng vô được em nào hơn mày rồi, nếu không có thì lý gì làm lơ với mày, mày chẳng thường nói chàng yêu mày lắm sao.

Ngọc cực lực lên án những lời nói của các bạn, nàng buồn bã:

– Tao linh cảm thấy một chuyện gì đó đã xảy ra cho Minh, một chuyện không may, nhưng dù sao thì tao cũng chờ đợi anh.

– Mày chờ đợi đến bao giờ, thôi

quên hẳn đi. Tao giới thiệu cho mày một anh chàng khác bảnh hơn.

Ngọc giận dữ bỏ đi. Trời nắng chang chang. Ngọc tạt vào một quán cà phê, nàng gọi một ly cà phê đá uống cho tỉnh ngủ. Nàng buồn bã đến tột độ, nàng thấy người mình rã rời, nàng thêm một giấc ngủ nhưng nàng xua đuổi ý nghĩ đó đi ngay. Không được, bây giờ mình phải làm mọi cách lo cho Minh, nàng nghĩ đến lời nói của gã tù công vụ hồi nãy nói với nàng.

Ngọc trả tiền cà phê, nàng gọi xe lên thẳng tòa án. Những gã làm đơn thuê ngồi đầy bên hông tòa án, Ngọc không cần phải tìm kiếm lâu. Họ tới bên cạnh Ngọc hỏi:

– Cô cần làm đơn gì không?

Ngọc chọn một người đứng tuổi, trông có vẻ đứng đắn, nàg gặt đầu:

– Dạ tôi muốn nhờ bác một việc.

Gã làm đơn thuê mau mắn:

– Làm đơn phải không?

Mấy gã làm đơn thuê còn đứng xó rợ, gã kia nói:

– Thôi, chúng mày đi đi, cô đây thuê tao rồi.

Ngọc thấy trường hợp của nàg khác hơn những trường hợp người khác, nàg đang phân vân không biết nói sao, gã làm đơn thuê hỏi ngay:

– Cô cần làm đơn gì? Về việc tòa án chúng tôi thông thạo, tôi có quen nhiều nhân viên trong tòa, tôi có thể giúp cô được, tôi cũng cần nói cho cô biết rằng,

cô làm đơn khơi khơi đưa vào là không được, chỉ những đơn qua tay chúng tôi mới dễ dàng mà thôi, một cái đơn có mấy chục bạc, vừa tiện lợi cho cô vừa khỏi mất công, tôi cam đoan là được mà...

– Nhưng chuyện này của tôi...

– Có phải là một chuyện khó không?

– Vâng thật ra thì cũng như vậy, hơi có chút rắc rối.

– À chuyện khó, không sao, cô cứ giao tôi, tôi giải quyết thiếu gì chuyện khó, xong hết, ăn thua ở mình biết bắt áp-phe.

Gã chỉ sang bên vườn hoa trước cửa tòa án:

– Cô sang bên kia ngồi kể cho tôi

nghe nội vụ, tôi mới biết đường mà chạy chọt chớ, ngày hôm qua tôi cũng mới lo xong một vụ, tôi nghĩ rằng vụ của cô không khó hơn vụ của tôi đã lo.

Nghe gã nói Ngọc tin tưởng, nàng theo hẳn sang bên vườn hoa trước cửa tòa án. Gã mời Ngọc ngồi xuống cái ghế xi măng, gã cũng ngồi xuống cạnh, mau mắn hỏi luôn:

– Thế nào, cô có thể kể ngay cho tôi biết được không? Sau đó tôi sẽ đi lo liền tức thì.

Ngọc trao cho hắn tờ giấy thăm nuôi Minh, nàng hỏi:

– Hồi nãy tôi vô thăm nuôi ảnh thì người ta cho biết ảnh được trả tự do hơn nửa tháng nay, ảnh là quân phạm nên người ta phải đưa ảnh về đơn vị, nhưng

tôi không hiểu vì sao mà không có tin tức gì hết, tôi nghĩ ảnh lại bị chuyện gì rồi, bây giờ tôi muốn biết ảnh ở đâu?

Gã làm đơn thuê đeo kiếng trắng gọng đôi mỗi lên mắt, gã đọc kỹ đơn thăm nuôi, ghi tên Minh và sổ thẻ bài của Minh, gã gật gù ngẩng lên hỏi Ngọc:

– Anh Minh này tự do ngày nào?

Ngọc lắc đầu:

– Tôi cũng sơ ý không hỏi ảnh được tự do ngày nào nữa, nhưng khoảng hơn nửa tháng nay thôi.

Gã làm đơn thả ra:

– À đó cũng là một vấn đề, nhưng thôi được, để tôi lo cho, trước hết tôi phải tới khám đường hỏi ngày mãn án của đương sự, việc này rắc rối như

một năm chỉ rồi, mình phải biết tìm mỗi mới gỡ ra được; chị công nhận vậy không?

– Dạ tôi đâu có biết gì, trăm sự cũng nhờ ông.

Gã làm đơn thuê cưỡi, gã tự quảng cáo cho mình:

– Chị tìm đến tôi là khôn ngoan lắm đó, nếu chị nhờ mấy thằng kia sẽ không đi đến đâu hết trơn, chúng nó đâu có nhiều kinh nghiệm như tôi, ngày xưa tôi là một nhân viên làm việc tại tòa án nên tôi có nhiều kinh nghiệm.

– Dạ.

Gã ngẩng lên nhìn thẳng vào mặt Ngọc:

– Chị cần lo ngay chuyện này chứ?

– Dạ càng sớm càng tốt.

– Nhưng thủ tục giấy tờ không chóng đâu, nếu có quen thuộc mình cho họ ít tiền trà nước thì cũng xong, chị đừng lo gì hết, những nhân viên làm việc tại khám Chí Hòa tôi quen hết, tôi sẽ đích thân vào trong đó hỏi họ, họ lục sổ cho mình là mình biết ngay mà, nhưng để hợp lệ tôi cần làm một cái đơn cho chị, tôi sẽ cầm cái đơn đó vào trong khám, thay mặt cho chị, tôi hỏi ngay ngày tự do của chồng chị, cửa thứ nhất đã mở mình lần mò tới những cửa khác.

Ngọc thấy gã nói có lý, gã tiếp:

– Theo đúng luật ra thì đơn phải gửi ra tòa án, nhờ tòa chuyển cho ông Quản đốc trung tâm cải huấn Chí Hòa,

rồi chị phải chờ một thời gian sau, người ta mới trả lời chị biết, nhưng với tôi thì chuyện ấy không thành vấn đề.

Gã nhìn Ngọc với con mắt dò xét:

– Tôi phải tìm cách đi tắt, mình phải đốt giai đoạn để tiết kiệm thời giờ, nếu theo thủ tục hành chánh thì còn gì là chồng chị nữa.

– Dạ trăm sự nhờ bác, tôi rồi trí quá rồi không biết tính sao nữa.

– Chị cứ yên trí đi, tôi là người ngoài tôi bình tĩnh, bây giờ tôi làm cho chị một tờ đơn.

– Dạ thưa vâng.

Gã cắn môi suy nghĩ:

– Đáng lẽ ra đơn loại này người ta tính một trăm đồng, nhưng thôi, tôi thấy trường hợp của chị tôi lấy làm cảm động, tôi chỉ lấy chị năm chục bạc thôi.

15.

CUỐI CÙNG THỦY NÓI:

– Thì cũng phải lo cho ảnh chứ biết sao.

Ngọc vẫn lo lắng:

– Tao không biết có được việc gì hay không, tội nghiệp ảnh là người hiền lành, tào dám chắc rằng ảnh không làm chuyện gì bậy bạ.

Thủy kẻ bút chì lên mắt:

– Thời buổi này tai bay vạ gió biết sao được.

– Tao hy vọng ảnh được ra.

– Sống bằng hy vọng mà mà, tao cũng có một ông anh trai bỏ nhà ra đi mất tăm biệt tích tao không hiểu ông đi đâu nữa, có người nói ảnh đi theo Việt Cộng.

– Cũng có thể.

– Ba má tao mong lắm, dò tin tức ảnh khắp nơi mà tìm không ra.

Ngọc nằm quay lưng vào tường, nàng muốn nằm yên một mình trên căn gác nầy nàng không muốn nói chuyện với ai hết.

Thủy bỗng hỏi:

– Tối nay mày đi làm không?

Ngọc lắc đầu:

– Tao mệt quá, thôi mày đi làm một mình đi.

Thủy ra mặc áo dài:

– Lát đi làm về tao mua gì cho mày không?

Ngọc quay mặt vào tường:

– Tùy, muốn mua gì thì mua, tao cũng không thiết ăn uống gì.

Ngọc nghe tiếng bước chân của người bạn mình bước xuống khỏi cầu thang. Ngọc giơ tay che miệng ngáp, nàg khép mắt lại, Ngọc ngáy ngật trong giấc ngủ chập chờn, đầu Ngọc

nóng rần rần, cổ họng nàng khát khô,
nàng hắt hơi, người gây gây lạnh.

Ngày hôm sau Ngọc bị sốt li bì,
tối chiều Ngọc cố gượng ăn một chén
cháo, nàng ngồi dậy hỏi Thủy:

– Mấy giờ rồi?

– Mày đi đâu?

– Tao phải tới chỗ hẹn bác làm đơn
thuê.

Thủy sờ trán Ngọc:

– Mày nóng quá làm sao đi được.

Ngọc chống tay xuống giường:

– Không, tao phải đi, tao nóng ruột
quá, bác ta hẹn tao bữa nay mà.

Thủy đề nghị:

– Thôi để tao đưa mày đi vậy.

– Mày còn bận đi làm mà? Cứ mặc tao, tao cảm ơn sơ sơ..

Ngọc gượng ngồi dậy, mặt nàng rầu rầu, mắt hoa lên nhưng nàng vẫn cố gắng tới chỗ hẹn. Nàng gấp gã làm đơn thuê:

– Công việc tôi bác lo xong chưa?

– Hơi có một chút ánh sáng rồi.

Ngọc bực bội:

– Hơi có một chút ánh sáng là thế nào?

– Tôi có gửi đơn cho cô rồi.

– Sao bác nói biết kết quả ngay mà?

– Đúng, hôm qua tôi có nói vậy!

Nhưng hôm nay hết trăm bạc bao chúng nó uống cà phê, họ hẹn một vài ngày nữa mới lục hồ sơ được.

Ngọc càng bức bối:

– Vậy là thế nào?

Gã làm đơn thuê tỉnh khô:

– Hôm nay tôi cũng tính gặp cô, tôi cần phải nói với cô, việc này khó quá, nhưng bắt buộc tôi phải nói, nếu cô chịu tốn thêm ít tiền nữa.

– Tốn thêm ít tiền nữa chi vậy?

– Tốn cho ông xếp trong đó, tôi phải mời chính ông đi cà phê cà pháo.

Ngọc chóng mặt, nàng cúi gằm:

– Anh lắm lời quá.

– Ờ hay, tại sao cô lại biểu tôi lắm lời, tôi muốn được việc cho cô...

– Hôm qua anh nói làm sao?

– Nếu hôm qua tôi biết công việc khó khăn như vậy tôi đâu có nhận, ai dè...

Ngọc gay gắt:

– Vậy việc hôm qua coi như hỏng rồi phải không?

– Hỏng thì không hỏng, nếu cô ráng chờ ít hôm nữa, cô cần biết gấp cô phải tốn thêm tiền nữa đó là lẽ đương nhiên.

Ngọc nhìn thẳng vào mặt gã:

– Anh chỉ là một thằng làm tiền.

Gã trợn mắt nhìn Ngọc:

– Cô nói sao?

– Anh chỉ là một thằng làm tiền bỉ ổi.

– Tôi cấm cô không được ăn nói bậy bạ.

– Tôi không nói bậy bạ, tôi nói thẳng vào mặt anh đó.

– Nay, tôi nói cho cô biết cô ăn nói phải giữ lời.

– Tôi không cần giữ gìn gì hết với cái thứ lưu manh như anh...

16.

VIỆC TÔI NHỜ HẠ SĨ SAO?

– Việc gì?

Minh nhìn những người bạn ngồi quanh mình, chàng thấy ngưỡng ngưỡng khi nhắc lại chuyện chàng nhờ vả Bình một câu chuyện mà bạn bè Minh thường mang ra riếu cợt, hạ sĩ Bình bỗng vỗ đùi:

– À à tao hiểu rồi, có phải chuyện mày nhờ tao kiếm giùm con vợ mày không?

Minh ngượng nhưng chàng cũng đành gật đầu.

Hạ sĩ Bình làm mặt buồn buồn:

– Tao thương cho mày.

– Cái gì hạ sĩ?

– Đáng lẽ mày đừng hỏi tao thì phải hơn.

– Có chuyện gì đó hạ sĩ? Hạ sĩ có tìm gặp vợ tôi không?

– Vợ mày đẹp lắm phải không?

Minh gật đầu:

– Trông cũng được.

– Tao đã tính giấu mày.

Minh ngó thẳng vào mặt hạ sĩ Bình:

– Hạ sĩ có nói chơi không?

Những người bạn ngồi gần Minh bắt đầu khúc khích cười, hạ sĩ Bình giọng chán nản:

- Thôi mà quên đi là hơn.
- Quên đi, nhưng làm sao vậy chứ, hạ sĩ có tới cửa tiệm vợ tôi làm việc không?
- Thôi mà đừng hỏi tao nữa mà ơ.
- Tôi van hạ sĩ đó, có chuyện gì hạ sĩ nói đi, tôi nghe đây mà, tôi nóng lòng biết tin tức của vợ tôi.

Hạ sĩ Bình hỏi lại:

- Mà xa vợ mà bao lâu rồi?
- Khoảng một năm nay.
- Tao đâu cần đến tiệm vợ mà làm

việc, nhưng tao thừa biết vợ mày đã lấy chồng khác rồi, bởi vậy tao không tìm làm chi mất công, thôi tao thành thật khuyên mày nên quên đi là hơn, đừng thèm nhớ tới con đàn bà ấy làm chi.

Minh thở phào, chàng hơi yên trí, anh chàng này không hề tới nơi Ngọc làm việc, anh ta chỉ nói hươu nói vượn, mặc các bạn muốn nói gì thì nói, Minh ngồi im, chàng chỉ nghĩ đến Ngọc thật nhiều, cả năm trời nay lúc nào chàng cũng chỉ nghĩ đến Ngọc, chàng cảm thấy Ngọc cũng luôn nghĩ đến chàng. Minh uể oải đứng dậy, chàng bỏ các bạn ngồi đầu lảo, chàng đi quanh sân trại, chàng nghĩ đến lời nói của bạn, Ngọc còn trẻ rất có thể nàng có chồng, chàng đi biệt tăm biệt tích từ ngày ấy, chắc gì Ngọc đã đợi chàng, vả lại Minh không thể trách Ngọc được, nàng có

quyền của nàng, tốt hơn hết Minh coi mỗi tình của nàng và Minh là kỷ niệm đẹp, chàng chẳng nên tìm Ngọc nữa làm gì cho mất công, không quên nàng nhưng không tìm kiếm nàng nữa.

Minh đã viết cho nàng nhiều lá thư, nếu nàng còn ở chỗ cũ, nàng phải trả lời, hoặc nếu nàng chưa có người yêu khác.

Minh nghĩ đến những cuộc biểu tình nào đó mà hạ sĩ Bình vừa kể lại, tại sao lại có những chuyện kỳ cục vậy nhỉ? Chàng không biết những ông sư kia tranh đấu cái gì, chuyện đó đối với chàng cũng không có gì quan trọng, bây giờ chàng chỉ nghĩ đến mình, chàng mong muốn mình sống yên thân, chàng không quan tâm đến việc gì khác. Minh càng ngày càng trở nên

ít nói, chàng cũng chẳng chơi thân với một người bạn nào, chàng cũng hiểu rằng trong một đơn vị chiến đấu, nay sống mai chết, không nên chơi thân với ai hết, chàng chỉ hơi ngậm ngùi khi thấy một người bạn nằm xuống, sau những cuộc hành quân, khi trở về Minh có tiền uống rượu với các bạn cho đỡ sầu, nhưng nhất định chàng không tìm một người bạn thân nào cho mình, chàng thấy không ích lợi gì khi có một người bạn thân. Những người bạn vẫn ngồi quanh hạ sĩ Bình, nghe câu chuyện, chúng cười nói um sùm. Minh quan sát những người bạn đó, ngày hôm nay họ có thể ngồi quanh quẩn đây nói chuyện, nhưng cũng có thể trong lát nữa, tiểu đoàn mở cuộc hành quân sẽ có một vài người nào đó trong bọn sẽ nằm xuống, nằm xuống một cách bình thản cho cuộc chiến tranh này. Bọn lính ồn ào

đứng dậy, một thằng kêu Minh:

– Cù lần, mày đi chơi với chúng tao không?

Vì Minh ít nói ít cười nên các bạn Minh gọi chàng là cù lần. Minh chấp nhận cái tên đó không hề phản đối, chàng tới bên cạnh các bạn:

- Chúng mày đi đâu?
- Nhậu không?
- Nhậu thì nhậu.
- Góp tiền với hạ sĩ Bình đi.
- Bao nhiêu?
- Năm choạc.

Minh lấy tiền đưa cho hạ sĩ Bình, hạ sĩ Bình cầm một nắm tiền trong tay, anh ta vui vẻ:

– Mình nhậu soda Vĩnh Sanh Hòa, với lươn um nghen...

– Tùy hạ sĩ.

– Nếu có thể sau đó mỗi thằng mình làm một phi vụ, tao thấy thèm rồi, mẹ, chẳng thà nhịn thèm luôn, tại về phép làm ăn quá, nên bây giờ thằng nhỏ lại đòi hỏi nữa.

– Sau đó là tự lực tự cường, chứ?

– Dĩ nhiên, không lẽ mỗi thằng bây đưa tao năm chục mà còn đòi nữa, tao lãnh đủ sao?

Bọn lính hít hà:

– Dĩ nhiên là khoái rồi nhưng kệt tiền quá.

Hạ sĩ Bình trả lời thẳng:

– Thằng nào có tiền thì cứ tự động chơi bởi, thằng nào không có thì xin lỗi cứ treo chim.

Một thằng lính tán hạ sĩ Bình:

– Hạ sĩ cho tôi vay tiền đi.

– Tao tiền đâu mà cho mày vay?

Hạ sĩ Bình hỏi Minh:

– Mày chơi bởi không?

Minh gật đầu:

– Chơi thì chơi.

– Góp tiền đi, xong xuôi tao cầm mở tiền đại diện cho tụi bây trả cho.

– Khôn dữ.

– Tao ăn giải gì đâu mà tụi bây nói tao khôn?

– Làm bánh, ra cái điều ta đây bao bọn lính ghẻ mà nói không khôn?

Hạ sĩ Bình há hốc miệng cười, anh chàng có vẻ tếu không chịu được, hạ sĩ Bình nhìn mấy thằng không có tiền góp, thương hại:

– Tụi bây không có tiền thiệt sao?

– Hết mẹ nó rồi.

Hạ sĩ Bình đêm:

– Hai ba thằng chúng mày không có tiền, không lẽ tụi tao chơi bởi để chúng mày ngồi ngoài thì thiệt, không còn gì là tình huynh đệ chỉ binh nữa để tao tính cho.

Hạ sĩ Bình hăng hái:

– Thôi đi tụi bay.

Cả bọn ào ào kéo đi, hạ sĩ Bình hướng dẫn anh em ra chợ quận, vào quán, mấy cô chiêu đãi son phấn tà tà đi tới. Hạ sĩ Bình vòng tay ôm lấy một cô, cô ta gỡ tay hạ sĩ Bình ra:

– Thôi chớ, mấy anh nhậu gì nào?

– Khoan nhậu, anh nhớ em quá trời mà.

– Vợ con đùm đẽ mà bày đặt.

Hạ sĩ Bình bốc hốt gỡ gạc:

– Anh đâu có vợ mà có con, em muốn làm hạ sĩ phu nhân không?

Cô chiêu đãi bĩu môi:

– Anh làm như hạ sĩ của anh bánh lẩm ấy.

– Không bánh hơn ai nhưng khối

thằng không bằng anh, mấy thằng ngồi quanh đây đều là thuộc hạ của anh hết trơn.

Bọn lính ồn ào, mỗi thằng túm lấy một cô, chúng như một bọn giặc cướp lâu ngày không thấy đàn bà. Riêng Minh ngồi im lìm, chàng không nói năng gì hết, một cô đến cạnh Minh:

– Sao anh có vẻ buồn vậy anh?

Minh ngẩng lên, cô bé mũm mĩm, cô ta giống Ngọc, chàng lại nghĩ đến Ngọc, chàng vòng tay ôm cô ta:

– Em ngồi xuống đây với anh đi.

Cô chiêu đãi ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh Minh, nàng mỉm cười với chàng.

– Em lột quít cho anh ăn?

Minh gật đầu.

Nàng vừa lột quít cho Minh, vừa liếc nhìn chàng, nàng đút múi quít vào miệng Minh. Minh giữ tay nàng lại:

– Thôi để anh.

– Em đút cho, mắc cỡ cái gì?

Minh vui vẻ với nàng:

– Anh đâu có phải con nít mà em đút cho anh ăn.

– Em biết mà, nhưng em phải chịu anh, vì anh cực khổ nhiều rồi, về đây không lẽ anh không hưởng sung sướng gì sao?

– Anh cực gì đâu?

– Anh đi đánh trận hoài, gối đất nằm sương mà không cực sao?

– Ăn thua gì.

Bọn lính gọi bia rầm rầm, người thiếu nữ đứng dậy:

– Thôi, cho em vô làm đồ nhậu cho các anh tí xíu nhé.

Minh thấy vui:

– Lát nhớ ra với anh nhé?

– Em ra liền mà.

Nàng nháy mắt với Minh, quay vào trong. Bọn lính vẫn đấu láo, hạ sĩ Bình nheo mắt với Minh:

– Màỵ chịu con nhỏ đó không?

Minh chỉ mỉm cười không nói gì, hạ sĩ Bình tiếp:

– Nếu màỵ chịu con nhỏ đó tao làm mối cho, tao uy tín ở quán này lắm mà.

Bọn lính cười ầm ĩ, hạ sĩ Bình lên:

– Trong tất cả tội bây, tao thương thằng Minh nhất, cái thằng gì đầu lúc nào cũng như thằng mất hồn.

– Nó nhớ vợ nó đấy hạ sĩ.

– Sức mấy mà nhớ, nó sắp quên ngay bây giờ.

Những chai bia 33 mang ra sắp đầy bàn, bọn lính uống ồn ào, những cô chiêu đãi viên lại trở ra, cô chiêu đãi viên của Minh bị một thằng ngồi ngoài túm lại, cô ta phản đối:

– Anh kỳ không, chồng người ta ngồi sờ sờ ra đấy mà...

– Em cười thằng cù lẩn đó hồi nào?

– Cười lúc nào anh hỏi làm chi?

Hạ sĩ Bình cười:

– Thôi trả vợ cho thằng cù lần đi mày, nó khóc bây giờ đó.

Thiếu nữ lần này ngồi ngay trong lòng Minh:

– Em hỏi thiệt anh nhé?

– Hỏi gì em?

– Em nghe nói anh chưa có vợ phải không?

– Có vợ nhưng vợ bỏ đi rồi.

– Tội không, người như anh mà bị vợ bỏ...

– Bỏ là bỏ đâu có oan như ai.

– Em mà có chồng như anh em cũng phải biết.

– Chắc không?

– Chắc chứ sao không, anh dễ thương.

– Anh đen đũi xấu xí lại cù lần nữa.

– Dạn dày sương gió thì xấu xí đen đũi chứ sao, nhưng em thương.

Minh cười. Người thiếu nữ cũng cười:

– Em nói thiệt mà.

Minh thấy vui vui:

– Được, để khi nào anh xin cưới em.

Hạ sĩ Bình nói chơi:

– Thôi cưới luôn bây giờ cho được việc.

Người thiếu nữ lại cười:

- Anh làm ông mai nhé?
- Sẵn sàng mà, nhưng em tên gì?
- Em tên Lan.

Cả bọn đang ngồi nói chuyện vui vẻ, bỗng thấy một thằng lính chạy vào:

- Hạ sĩ Bình ơi?

Hạ sĩ Bình ngẩng lên:

- Chuyện gì vậy mày?

Thằng lính vừa đứng vừa thở:

- Về gấp, tất cả mọi người về gấp, lệnh của tiểu đoàn trưởng.

- Chuyện gì vậy?
- Hồng biết, chắc lệnh hành quân.

Bọn lính đang nhậu nhẹt chửi như:

– Đù mẹ, mới hành quân đây lại hành quân nữa.

– Ai biết, nhưng tất cả có lệnh về, chúng nó về tập hợp đầy đủ rồi.

Hạ sĩ Bình ra lệnh cho tên lính:

– Màng ngồi xuống đây làm với tao một chai đã.

– Không được đâu hạ sĩ, tôi còn phải đi tìm những thằng khác.

– Hôm nay màng chê nhậu hả?

– Không phải chê, nhưng tôi phải đi lo vụ này, chúng nó đi chơi khắp nơi, mệt muốn chết.

Hạ sĩ Bình xua tay:

– Ủ! thôi màng về trước đi.

– Hạ sĩ cho anh em về ngay nhé.

– Được rồi, mày cứ đi đi.

Thằng lính lại té ù chạy đi, hạ sĩ Bình chửi thề:

– Đù mẹ, chán thấy mẹ.

Hạ sĩ Bình nhìn Lan:

– Thôi, em rán chờ người yêu em đi hành quân về rồi tính nghe?

Lan cười:

– Về phải cưới liền đó.

Hạ sĩ Bình quay sang Minh:

– Mày hứa không mày?

– Hứa chớ.

– Hứa mạnh dạn lên coi nào?

– Binh nhì Minh xin hứa mà

Một thằng bạn Minh nói:

– Mày coi chừng, khi mày đi khỏi vợ mày ở nhà lấy dân vệ đấy mày.

Lan lờm gã:

– Thôi đi cha nội.

– Cái gì mà thôi?

– Anh nói bậy hoài.

– Thằng này đâu có nói bậy, chuyện đó xảy ra hoài mà.

Gã chỉ Minh:

– Chính thằng này từng bị mà, nó đi lính, vợ nó ở nhà lấy cảnh sát.

Lan hỏi:

– Bộ thật vậy sao anh?

– Thiệt mà.

Lan nựng cảm Minh:

– Còn em không có vậy đâu, em trung thành với anh.

Minh khẽ lắc đầu:

– Khó ai tin em quá.

– Thử tin coi.

Hạ sĩ Bình la lên:

– Thôi tụi bây uống lẹ còn về.

17.

ĐẠI ĐỘI CỦA MINH DỪNG LẠI Ở ĐẦU ĐƯỜNG Đình tiên Hoàng. Minh và các bạn được lệnh xuống xe, mỗi người nấp vào một gốc cây, súng chĩa ra phía thành Cộng Hòa, nơi liên đoàn Liên Binh Phòng Vệ Tổng Thống Phủ trấn đóng, Minh cũng như các bạn đều không hiểu ý nghĩa của cuộc hành quân thủ đô này, toàn quân đội trở về giải phóng thủ đô. Minh cũng chẳng cần tìm hiểu làm

quái gì, chàng tự hiểu mình làm thân phận một thằng lính, cấp chỉ huy sai gì thì làm việc đó, sau một thời gian xa Sài Gòn, Minh quan sát không thấy gì thay đổi nhiều lắm, Minh lại nghĩ đến Ngọc, không biết nàng còn ở Sài Gòn không, Minh tự nhủ sau vụ này chàng sẽ xin phép nghỉ mấy ngày, đi tìm Ngọc mới được, chàng cứ việc tới nơi làm cũ của Ngọc rồi hỏi han.

Buổi trưa hôm nay trời nhiều mây, hơi oi bức, xe cộ đi lại có vẻ vội vàng, tất cả mọi người nhìn đám lính súng ống đầy người một cách nghi ngờ. Minh gác khẩu súng vào thân cây, móc khúc bánh mì từ trong túi ra đưa lên miệng nhai, đám sĩ quan tham mưu đang ngồi ở dưới một khúc cây bàn bạc với nhau những gì đó, Minh cũng chẳng chú ý đến Phía đường Hồng thập Tự vắng

hoe không một bóng người, Minh biết ở phía tường thành Cộng Hòa những họng súng đang chong ra phía đại đội của Minh, chàng quá quen thuộc với những trận hành quân nên chàng coi thường. Minh ăn xong khúc bánh mì, chàng lấy bi đông nước tu một hơi. Hạ sĩ Bình ngồi gần đó, anh ta búng tay ra hiệu cho Minh:

– Cho tao xin một liều thuốc lá này.

Minh liệng cho hạ sĩ Bình một liều Ru-by, chàng cũng gắn lên môi mình một liều, đầu óc Minh lúc này rỗng tuếch, chàng không nghĩ ngợi gì, chàng nhìn bầu trời đầy mây xám, những đám mây khó chịu. Trời không nắng nhưng oi bức. Hạ sĩ Bình rút khăn mùi-soa lau mồ hôi trên cổ, anh ta tới bên Minh,

anh nhìn về phía thành Cộng Hòa:

– Đù mẹ, đánh thì đánh mẹ cho rồi.

Hạ sĩ Bình ngồi xuống bên Minh, hít điều thuốc lá từng hơi dài, ngửa cổ nhả khói thẳng lên trời. Minh hỏi:

– Bọn Phòng vệ Tổng thống phủ làm gì mà mình đánh chúng nó?

– Ai biết, nghe đâu chúng nó làm phản.

– Làm phản Tổng thống?

– Hình như vậy.

Minh nhìn ra phía thành Cộng hòa:

– Hạ sĩ thấy bọn này có dễ nuốt không?

– Đừng tưởng dễ.

– Toàn là bọn lính kèn và dàn chào không, chúng nó đánh đấm mẹ gì.

Minh vẫn không mấy phục bọn phòng vệ:

– Người ta nói văn ôn võ luyện, tôi thấy mấy cha này về đây hơi lâu chắc là chúng quên đánh đấm hết trơn rồi.

Hạ sĩ Bình trầm ngâm:

– Không nên khinh địch.

Hạ sĩ Bình lại nhìn về phía thành Cộng hòa:

– Đáng lẽ bây giờ tao đang ở trong đó.

– Vậy là làm sao?

Hồi trước tiểu đoàn trưởng có đề nghị cho tao về phục vụ tại đây, nhưng tao không chịu, nếu ngày nào đó tao bằng lòng thì bây giờ tao có mặt trong thành phải không? Và đang chong súng chia nhắm bắn chúng mày.

– Tại sao hạ sĩ không về?

– Tao muốn đi cho khuất mặt, vả lại ở Sài Gòn này thì vợ tao cứ để hoài chịu gì nổi.

Hạ sĩ Bình tâm sự:

– Tao bốn đứa con rồi, mỗi lần tao về phép, chừng một tháng sau vợ tao biên thư cho tao báo tin có bầu thì chán không?

– Ai bảo ham làm chi.

– Đâu có ham, con vợ tao kỳ lắm, cứ đụng vào là có thai liền.

Minh cười, chàng thấy vui vui, chàng chợt nhìn thấy một cánh quân di chuyển lên phía thành Cộng Hòa, Minh hỏi:

– Chúng nó đi đâu kia?

Hạ sĩ Bình theo hướng tay của Minh nheo mắt:

– Có lẽ bắt đầu tấn công.

Hạ sĩ Bình đưa tay lên xem đồng hồ:

– Mười hai giờ hơn rồi, sao đại đội mình chưa nhúc nhích cục cựa gì hết trơn thế này.

Minh không mấy quan tâm đến chuyện đó, chàng có hiểu có biết gì đâu mà quan tâm.

Hạ sĩ Bình bồn chồn, lo lắng, anh làm như chính anh ta chỉ huy vụ này. Minh vẫn ngồi nhìn trời nhìn đất, chàng khều gã hạ sĩ:

– Nè xếp.

– Chi mà?

– Hạ sĩ biết mình về đây làm gì không?

– Tao đâu biết.

– Tôi cũng không biết gì hết trơn.

– Tao có nghe mấy ông xếp của mình nói sơ sơ...

– Nói gì?

– Mấy ông, có người nói, về cứu Tổng thống vì bọn Liên binh làm phản, có ông thì nói về lật đổ Tổng thống, tao không biết nghe ông nào hết trơn.

Hạ sĩ Bình nhìn cánh quân di chuyển về bãi đá banh Hoa Lư. Ông ta chửi thề:

– Đ.M. đi khơi khơi vậy, chúng nó đặt hai khẩu đại liên ở hai cửa sổ kia phơ chéo cánh sẻ thì chết mẹ hết trơn.

– Kệ chúng nó, việc quái gì mà hạ sĩ lo quá vậy.

– Chúng nó ngu quá mà.

Hạ sĩ Bình lại có vẻ nóng ruột, anh ta nhìn đồng hồ hoài, chợt có tiếng súng nổ ở phía thành Cộng Hòa, đám lính chạy dạt sang bên đường, hạ sĩ Bình kêu lên:

– Tao nói rồi mà, hai con nhào rồi.

Hai người lính Thủy Quân lục Chiến nhào xuống đường nằm sóng soài, đám lính chạy giạt sang hai bên đường, một vài tiếng súng đáp lễ, về phía thành, tiếng súng im. Minh cũng vớ lấy súng của mình, hạ sĩ Bình vẫn bình thản:

– Chưa đến lượt mình mà, mày ngồi chơi đã, kìa, hình như người ta điều đình gì đó.

Từ phía thành Cộng Hòa, Minh nhìn thấy có người ra phía hàng rào, rồi phía Thủy Quân Lục Chiến cũng có, người đi ra, họ ở xa nên Minh không nghe họ nói gì với nhau, Minh hỏi:

– Họ nói chuyện gì với nhau kìa?

– Ai biết.

Minh đặt súng xuống gốc cây:

– Đếch còn biết họ làm gì nữa.

Bỗng có tiếng đại bác câu ầm ầm về phía thành Cộng Hòa, toán lính chạy toán loạn, Thủy Quân Lục Chiến chạy vào sân Hoa Lư, hạ sĩ Bình mắt mở to:

– Đại bác của mình câu rồi.

Tiếng đại bác câu càng lúc càng nhiều. Người sĩ quan đại đội hô lính sửa soạn.

Minh cầm súng đứng dậy:

– Mình đánh hả?

– Ai biết, chắc sau vụ pháo kích này mình tấn công.

Một chiếc máy bay oanh tạc lượn vòng trên đầu, chiếc máy bay chúc xuống bắn xối xả vào phía thành Cộng Hòa. Tiếng đạn rít lên trên đầu Minh:

– Mệt rồi, đánh lớn rồi.

Minh nghe người sĩ quan đại đội la lên:

– Đù má, bọn đi trước kia sao khơi khơi vậy cà, chúng nó nói chuyện gì với nhau rồi im luôn vậy?

Người đứng bên sĩ quan nói:

– Cho liên lạc thử coi trung úy?

Ông ta lăm lỳ, ông dùng ống nhòm nhìn về phía thành Cộng Hòa, khói bốc lên mù mịt. Ông chửi luôn miệng, Minh không biết ông chửi ai, ông buông cái ống nhòm xuống phất tay

cho cánh quân tiến lên, cánh chia ra làm hai toán, lom khom tiến dọc theo hai bên lề đường Đình Tiên Hoàng. Hạ sĩ Bình đi cạnh Minh luôn miệng nói:

– Đù mẹ, tao mới đi phép về Sài Gòn bây giờ lại đi nữa.

– Đi đánh nhau chớ bộ.

– Lát đánh xong tao nhất định tách ra về nhà một cái chơi.

Hạ sĩ Bình bỗng nhìn sang Minh:

– Ê mày đi không?

– Đi đâu?

– Đi tìm vợ mày.

Minh quệt mồ hôi trên trán, chàng lại nghĩ đến Ngọc. Ừ tại sao mình lại không đi tìm, cả bao nhiêu tháng trời

nay, chàng không biết gì tin tức của Ngọc hết, chàng quay sang hạ sĩ Bình:

– Tôi nhất định sẽ đi tìm Ngọc.

– Vợ mày hả?

Minh gật đầu.

Bổng Đại úy Châu, đại đội trưởng hô dừng quân lại, mỗi người lính tìm một gốc cây nấp, có tiếng xe thiết giáp chạy, trên đầu bốn chiếc máy bay vẫn lượn bắn vào thành Cộng Hòa, Minh nhìn thấy hai chiếc thiết giáp ló đầu ra khỏi đường Hồng thập Tự, một người sĩ quan đi trước, tay cầm máy phóng thanh, theo sau vị sĩ quan là hai binh sĩ Thủy Quân Lục Chiến. Đại úy Châu đứng ở lề đường chờ đợi, một tay ông ta cầm trái lựu đạn, một tay cầm khẩu

súng colt, mặt ông ta sắc lại, mồ hôi chảy ròng trên má.

Không khí nặng nề, Minh nghe tiếng xe thiết giáp lăn trên mặt đường, hai chiếc xe chạy chậm chậm dần lại, ngừng hẳn khi cách quân đại úy Châu chừng một trăm thước, những mũi súng của cánh Thủy Quân Lục Chiến chĩa thẳng về phía hai chiếc xe thiết giáp và vị sĩ quan dẫn đầu, đằng sau hai chiếc thiết giáp lỗ nhố lính Liên đoàn, người sĩ quan chỉ huy liên đoàn đồng dục nói:

– Tất cả anh em phải quay mũi súng ra ngoài hết, không thì chết mất xác cả bây giờ.

Người sĩ quan hỏi đại úy Châu:

– Ai bảo các anh về đây?

Đôi mắt đại úy Châu cau lại, tay cầm khẩu súng của ông nổi gân, ông nhìn người chỉ huy lính Liên Đoàn, nhìn những người lính đi phía sau, ông gay gắt trả lời:

– Chúng tôi về đây để lật đổ chế độ gia đình trị Ngô Đình Diệm, chúng tôi không thể chịu đựng được áp bức.

Người sĩ quan bên phía Liên Đoàn gay gắt:

– Anh lại đây.

Đại úy Châu cũng gay gắt không kém:

– Anh lại đây.

Minh hồi hộp theo dõi, chàng biết bây giờ nổ một phát súng là có chuyện ngay lập tức. Đại úy Châu nhìn lại cánh

quân của mình, cánh quân có vẻ sút kém hơn hai chiến xa và đám lính Liên Đoàn, nhưng ông vẫn bình tĩnh, tay cầm chặt trái lựu đạn, không khí nặng nề. Người sĩ quan Liên đoàn nói:

– Anh sang đây.

Đại úy Châu hét lên:

– Anh sang đây.

Giọng người sĩ quan bên kia dịu xuống:

– Anh muốn chết bỏ mạng à?

Đại úy Châu cười khẩy:

– Anh định tự tử sao đây?

Vị sĩ quan phía bên kia chỉ tay về phía sân Hoa Lư:

– Anh có thấy đại đội của thằng Thịnh không?

– Chúng nó xếp súng ngồi chơi xơi nước hết rồi.

– Mặc chúng.

Bốn chiếc máy bay vẫn xẹt qua xẹt lại, trên đầu mọi người, thả từng loạt đạn vào trong sân Cộng Hòa.

Vị sĩ quan của Liên đoàn tiếp:

– Các anh bị bao vây hết rồi, xung quanh đây toàn là lính Liên đoàn hết, đại đội của thằng Thịnh đã đầu hàng, anh nên đầu hàng nốt đi.

Đại úy Châu liệu tình thế, ông thấy quả nhiên mình kém thế, nhưng ông vẫn nói cứng:

– Sức mày mà hàng.

Vị sĩ quan Liên đoàn chỉ khung cửa sổ:

– Anh không hàng, hai khẩu đại liên đặt trên kia quạt xéo cánh sẻ, các anh không còn một mạng nào.

Vị sĩ quan nhấn mạnh:

– Tốt hơn hết các anh nên hàng đi.

Đại úy Châu vẫn cứng cỏi:

– Hàng thế nào được, chúng tôi về đây để lật đổ chế độ Ngô đình Diệm.

Vị sĩ quan gay gắt:

– Bây giờ không nói chuyện gia đình mẹ gì hết, các anh muốn sống thì hàng đi.

Mồ hôi chảy ròng ròng trên má đại úy Châu, ông đưa tay áo trần lên quệt mồ hôi, ông dịu giọng lại:

– Hàng thì tôi không hàng được, nhưng tôi cho tập trung lính lại một chỗ được không?

Người sĩ quan Liên đoàn vui vẻ:

– Vậy cũng được, các anh cho lính vào hết khu Hàng Không Việt Nam đi.

Đại úy Châu nhìn người sĩ quan Liên đoàn:

– Còn anh?

– Lính tôi sẽ rút về.

– An binh bất động?

– Đúng vậy.

Đại úy Châu không hỏi gì hơn, ông quay đi ra hiệu cho lính theo mình vào khu Hàng Không Việt Nam, hạ sĩ Bình đứng gần đó lên tiếng hỏi:

– Bây giờ chúng tôi ngồi chơi xơi nước chờ đại úy?

– Ngồi chơi đi, bao giờ có lệnh tao chúng mày sẽ hành động, để tao liên lạc thử coi.

Ông chửi thề luôn miệng, ông hò hét lính:

– Thằng nào ở nguyên chỗ đó không có đi lộn xộn...

Đám lính của đại úy Châu buông súng, gối đầu lên ba lô nằm ngổn ngang, chúng ngửa mặt quan sát những chiếc máy bay bắn phá thành Cộng Hòa. Hạ sĩ Bình vui vẻ:

– Sướng thật, mình về Sài Gòn đánh đấm mà chẳng phải đánh đấm mẹ gì hết, chờ cho pháo binh và không quân làm cỗ xong mình vô, cóc phải nổ phát súng nào hết.

Nguồn tin Thủy Quân Lục Chiến kéo về lật đổ chế độ gia đình trị Ngô đình Diệm phút chốc được loan truyền khắp đại đội. Nhiều người nói:

– Dù mẹ, vậy mà mình chẳng biết gì hết trơn.

Có người hăng hái hơn:

– Đánh tụi bây, đánh thấy mẹ bọn Liên Binh đi mình mới có đường tiến tới dinh Gia Long chớ.

– Đại úy còn đợi lệnh.

Không khí chợt trở nên sôi nổi,

mỗi người bàn một đường, không ai nghĩ đến chuyện ngủ nghê, hình như lòng quân sĩ càng lúc càng trở nên náo nức.

Đại úy Châu la hét mỗi mồm nhưng vô hiệu, bọn lính không nói to thì cũng nói xầm xì với nhau. Hạ sĩ Bình nói một cách cả quyết rằng:

– Lần này thắng, nhất định mỗi thằng mình được lên một cấp. Như tao chẳng hạn, một phát tao lên trung sĩ khỏi phải lên hạ sĩ nhất. Minh cười:

– Còn tôi lên gì?

– Mà y hả? Cao lắm là binh nhất.

Minh lắc đầu:

– Tôi không ham, cho tôi giải ngũ là sướng nhất rồi. Chán lính thấy mẹ.

– À, cái chuyện đó chắc cũng không khó,

– Sao không khó?

– Cách Mạng thành công, những người như mình đều được đền công, không bằng cách này thì cũng cách khác.

– Tôi muốn đi tìm con vợ tôi.

– Còn con Lan bán bar mày bỏ cho ai?

– Chuyện đùa mà.

– Vợ mày chắc bây giờ có chồng có con rồi chứ đâu còn ngồi đó chờ mày.

– Nhưng dầu sao tôi cũng phải đi tìm.

– Xong trận đánh này mày có thể

đi tìm vợ mày được rồi.

– Hằng năm trời nay tôi không được đi phép, kỳ này tôi phải tự ý ký giấy cho mình đi phép một phen, tôi nghĩ cấp chỉ huy không nỡ phạt tội đâu nhỉ?

– Phạt mẹ gì.

Minh ngồi dựa gốc cây, chàng ngửa mặt nhìn khói bốc cao, đại bác câu vào thành Cộng Hòa quá nhiều, Minh nghĩ bụng nội trong đêm nay là xong mọi việc. Bỗng Minh nghe tiếng ồn ào ngoài cổng khu Hàng Không Việt Nam, học sinh dân chúng ùa vào, đại úy Châu hét nhưng không cản nổi đoàn người kỳ lạ đó. Minh nhồm người lên, Minh thấy một người đàn bà đứng tuổi đang phân trần với đại úy Châu:

– Xin đại úy cho chúng tôi vào ủy
lạo anh em chiến sĩ về giải phóng Thủ
đô.

Đại úy Châu gất gỏng:

– Không được mà, sắp sửa đánh
nhau.

Tất cả những túi hờn phút chốc đã
tiêu tan, Minh mỉm cười, chàng nắm
chặt lấy bàn tay người đàn bà xa lạ,
chàng nhỏ nhẹ với bà:

– Bác về đi, ở đây lát nguy hiểm
lắm.

Người đàn bà lắc đầu:

– Bác có chết bây giờ cũng sướng,
các con sắp đánh nhau phải không?

Minh quay đi, chàng không dám

nhìn thẳng vào khuôn mặt người đàn bà xa lạ ấy, những bước chân của chàng vương vীu những bàn tay, mắt Minh bỗng mờ đi. Minh nhìn vào mặt đại úy Châu, nhìn vào mặt bạn bè, những khuôn mặt xúc động. Đại úy Châu hăng hái hơn, ông ta hò hét lính, cánh quân tiến hàng một, đại úy Châu quay về phía đồng bào:

– Xin đồng bào ai về nhà nấy cho, lát nổ súng nguy hiểm.

Nhưng những lời la hét của đại úy Châu hình như vô hiệu quả, từng toán người vẫn men theo quân đội.

Đại úy Châu nhăn mặt:

– Như vậy thì còn đánh đấm mẹ gì được nữa.

Rồi ông ta bật phì cười. Tiếng đại bác nổ chát chúa trong thành Cộng Hòa, lúc ấy mọi người mới chạy dạt sang hai bên đường, tiếng đạn rít lên trên đầu mọi người.

Hàng hàng lớp lớp người ào ra đường sau khi tiếng súng ngừng. Đài phát thanh loan báo thắng lợi đã hoàn toàn về phe Cách Mạng. Chế độ gia đình trị Ngô đình Diệm đã hoàn toàn bị lật đổ, hiện thời Như Diệm đã trốn khỏi dinh Gia Long.

Nắng lên, ánh nắng rực rỡ đầu tiên trong ngày sau một đêm dài nhất, các chiến sĩ Thủy Quân Lục Chiến đã chiếm gọn dinh Gia Long, tất cả những ô kháng cự của anh em Như Diệm đã bị quân Cách Mạng dập tắt hoàn toàn.

Tất cả những đường phố bùng dậy sau những ngày dài mệt nhọc, sau những ngày tủi hờn trong nước mắt, sinh viên học sinh bị bắt, họ được thả ra khỏi khám, họ ồ ạt ra đường.

Mặc dầu có lệnh của Hội Đồng Nhân Dân Cách Mạng cấm biểu tình, nhưng dân chúng không dằn nổi sự vui sướng, một số thanh niên tụ tụ tập tập kéo đi biểu tình hoan hô Cách Mạng thành công hoan hô quân đội.

Nhưng đồng thời cũng có một số lưu manh thừa dịp cướp bóc, số đó không đáng kể so với lòng dân đang cuộn cuộn dâng lên, như thủy triều.

Những đôi mắt ngời sáng, những đôi tay dang rộng ôm nhau, người ta muốn ôm nhau nhảy nhót ngay trên

mặt đường, những chai nước ngọt, những khúc bánh mì từ tay những bà mẹ già, những cô em gái, những cậu thanh niên chuyển vào tay chiến sĩ sau một đêm đánh nhau, những giọt nước mắt hờn tủi, những bàn tay già nhăn nheo víu lấy áo trận của người chiến sĩ:

– Con ơi, mẹ cảm ơn con, mẹ không bao giờ quên ơn con, những đứa con của mẹ đã được giải phóng khỏi nhà lao.

Minh đứng ngay bờ tường dinh Gia Long, chàng đứng trên cao, tại đây chàng có thể nhìn thấy những làn sóng người nhấp nhô phía dưới kia. Những làn sóng người cuộn cuộn dưới ánh nắng rặng rờ. Cánh tay Minh quấn băng trắng, đêm qua khi Minh leo qua hàng rào nhảy vào trong dinh, chàng

đã bị một phát đạn bắn sượt qua tay, vết thương không mấy nguy hiểm.

Bây giờ Minh đứng đây, chàng dựng khẩu Thompson bên bức tường, chàng tuyệt nhiên không còn thấy đau đớn vì vết thương hôm qua. Chàng đã cười, cười một cách thoải mái, sung sướng, sau một đêm nhọc nhằn, xung quanh chàng bánh mì cả đống, chàng không còn lòng dạ nào ăn cho nổi, những lớp người vẫn xô đẩy chạy về phía chàng, những tiếng hỏi thăm riu rít:

- Vết thương anh có nặng không?
- Anh bị trúng đạn khi anh đang làm gì?

Nước mắt Minh rưng rưng, chàng nghẹn ngào, chàng không thể nào trả lời hết những câu hỏi, một cậu học

sinh trả lời thay Minh những câu hỏi, cậu ta khôn khéo nói với những người bao quanh Minh:

– Suốt đêm qua anh ấy không ngủ, lại bị thương nữa, cho anh ấy nghỉ ngơi một chút đi.

Người học sinh khôn ngoan, anh ta tả lại những trận đánh thành Cộng Hòa, tả lại trận đánh dinh Gia Long như chính anh ta đã dự trận đánh đó. Một cô thiếu nữ, có lẽ là nữ sinh, đứng bên cạnh Minh, đầu cô ta đội cái mũ sắt của Minh, cô ta chuyển cho những người bạn coi chiếc mũ sắt, mỗi người đều đội thử lên đầu, le lưỡi:

– Nặng quá nhỉ?

Một em bé tấn mần sờ vào khẩu súng của Minh, Minh mỉm cười với nó:

– Đừng nghịch em, súng nổ thì nguy hiểm đó.

Cậu bé nhỏng nhẽo với Minh:

– Anh bắn một băng đi.

– Không được em à, cấp trên của anh cấm.

– Anh bắn đi, các anh đằng kia có bắn cho tụi em coi mà.

– Đêm qua anh bắn nhiều rồi.

– Anh sợ đại úy của anh phạt hả?

Minh gật đầu. Cậu bé nói ngay:

– Đừng sợ anh, nếu phạt chúng em xin cho.

Minh đành chịu cậu bé, chàng xách súng lên chĩa thẳng lên ngọn cây, súng

nổ ẩm ẩm, lá cây rụng tươi tắn, những cậu bé dạt ra bịt tai, khói súng mù mịt, nụ cười của Minh cũng trở nên rạng rỡ. Một người thiếu nữ bỗng nắm lấy tay Minh, cô ta nhìn vào chiếc băng quấn tay Minh:

– Trời ơi, vết thương của anh lại chảy máu kìa.

Minh nhìn lại cánh tay mình, cánh tay rịn rịn máu, chàng cười:

– Không sao đâu.

Người thiếu nữ có vẻ săn sóc đến Minh nhiều hơn:

– Anh phải băng lại vết thương này mới được.

– Can gì đâu?

Người thiếu nữ lấy chiếc khăn mùi-soa của mình ra:

– Để em băng cho.

Không chờ Minh đồng ý, thiếu nữ băng ngay cánh tay đang rỉ máu của Minh, nàng hỏi Minh đủ chuyện, nàng hỏi về thân thể của chàng, cuối cùng nàng nói:

– Em mới ở tù ra sáng nay, em là sinh viên tranh đấu, bị mật vụ bắt, em chưa về nhà nữa.

– Bây giờ về nhà đi.

– Em mời anh cùng về.

– Về đâu được, tôi còn bận nhiều việc mà.

Người thiếu nữ vui vẻ:

– Cách mạng thành công rồi, nhất là anh bị thương nữa, anh xin phép về nhà em chơi chiều nay đi.

Minh vẫn lắc đầu:

– Không được đâu.

– Em xin phép cho anh nhé?

Minh cười:

– Nếu được.

Người thiếu nữ chạy ngay tới người sĩ quan, nàng nói gì đó với ông ta, Minh nhìn thấy ông ta cười:

– Cô có bảo đảm nó không đào ngũ không?

– Em bảo đảm.

– Tại sao cô không mời tôi?

– Sẵn sàng mời anh, chỉ sợ anh không có thì giờ.

Người sĩ quan vui vẻ:

– Thôi được.

Ông ta tới bên Minh, đặt tay lên vai Minh:

– Cho cậu nghỉ phép một ngày, chiều nay về.

Ông ta nheo mắt với Minh:

– Cậu có gia đình ở đây không?

Minh gật đầu đại:

– Dạ có.

– Cho cậu đi đến sáng mai luôn. Minh mừng rỡ, nhưng chàng còn loay hoay với khẩu súng, người sĩ quan cầm lấy khẩu súng của Minh:

– Tôi giữ cho cậu, ngày mai nhớ vào sớm nhé? Chắc chắn đại đội còn ở lại đây.

Minh sung sướng, người thiếu nữ reo lên, nàng nắm luôn tay Minh:

– Thôi đi anh, đại úy anh bằng lòng rồi đó.

Minh cùng người thiếu nữ rẽ đám đông đi ra, Minh thấy lòng mình rung rung cảm động, suốt bao nhiêu năm lính chàng chưa bao giờ hưởng được sự sung sướng như thế này. Người thiếu nữ luôn miệng nói chuyện với Minh:

– Anh biết không, được thả ra em mừng quá, em nghe người ta nói quân đội mình chiếm được dinh Gia Long rồi, em quên cả về nhà, em chạy thẳng lên đây.

Minh tò mò:

- Tại sao lại bị bắt?
- Đâu có phải mình em, trường em bị bắt gần hết.
- Các cô tranh đấu?
- Phải tranh đấu chứ anh.
- Tôi nghe nói học sinh, sinh viên bị bắt nhiều lắm phải không?
- Rất nhiều, toàn dân vùng dậy mà anh, anh không biết gì sao?
- Biết quái gì đâu.
- Anh ở ngoài mặt trận nên không biết, ở Sài Gòn tụi em ngày nào cũng biểu tình hết trơn, anh có thấy không, sao buổi sáng hôm nay em thấy thương mọi người ghê đi.

Minh gật đầu:

– Tôi cũng thấy vậy.

Người thiếu nữ đi nép vào Minh, nàng ôm lấy cánh tay Minh thân mật, không một chút mặc cảm.

Tiếng người thiếu nữ trầm trầm:

– Em có cảm tưởng, em không tiếc với các anh một điều gì.

Ngày học sinh, sinh viên tranh đấu, nàng luôn miệng hỏi, bộ anh không biết gì hết trơn sao? Minh nói thật với nàng:

– Tôi đi trận hết tháng nọ tới tháng kia, ở Sài Gòn xảy ra chuyện gì tôi đâu có biết, thỉnh thoảng sau một cuộc hành quân thì chúng tôi về một quận lỵ nào đó nghỉ vài ngày. Mãi mấy hôm

trước đây có người bạn đi phép ở Sài Gòn về nói chuyện mới biết chớ, kể đến chúng tôi được lệnh kéo quân về Sài Gòn.

Trời bắt đầu nắng gắt, người thiếu nữ đi cạnh Minh có vẻ mệt vì đi bộ khá xa, mồ hôi cô ta nhễ nhại, đường phố vẫn đông đảo người, hình như người ta ra đường mỗi lúc một đông. Người thiếu nữ đi chậm lại:

– Em mệt quá, hôm nay đừng hòng mà thuê xe.

Hai người bỗng nhìn thấy một đám đông xông vào một căn nhà nguy nga, họ đập phá gì trong đó thì phải. Minh hỏi một người thanh niên bên cái quạt máy trong nhà chạy ra đường:

– Chuyện gì trong đó vậy?

- Đồng bào phá căn nhà đó.
- Tại sao lại phá?
- Nhà của họ hàng họ Ngô đình Nhu.

Minh nhìn cái quạt máy trên tay anh ta:

- Tại sao lại lấy cái quạt máy này?
- Của con mẹ Nhu không lấy để làm gì?

Minh để ý thấy mỗi người trong nhà đi ra đều có mang một ít đồ vật, những người vô sau không có gì họ đành bê ra một cái ghế, có mấy người khiêng một cái bàn. Minh kéo người thiếu nữ đi, Minh hỏi nàng:

- Nhà có xa không?

– Ở tận Phú Nhuận kia.

Minh nghe nói đến Phú nhuận, chàng lại nhớ đến Ngọc, có lẽ lát nữa chàng phải đi tìm Ngọc, chàng chỉ đến nhà người thiếu nữ này cho có lệ vậy thôi, rồi chàng đi tìm Ngọc liền, thì giờ chàng ít quá.

Minh quay sang người thiếu nữ:

– Tôi đến nhà cô một lát rồi tôi đi nhé?

– Anh đi đâu?

– Tôi đi tìm người quen, lâu lắm tôi không được về Sài Gòn.

– Anh ở nhà em nghỉ đã, chiều rồi đi tìm cũng không muộn mà.

Người thiếu nữ nói tiếp:

– Anh về nhà em chơi, chắc chắn ba má em quý anh lắm, nhất là mấy đứa em, chúng bắt anh kể lại trận đánh đêm hôm qua.

Minh mỉm cười, chàng chợt nhớ ra từ lúc chàng đi chơi với người thiếu nữ này đến giờ chàng chưa biết tên của nàng. Cánh tay của người thiếu nữ này vẫn ôm lấy cánh tay bị thương của Minh, chàng tự hỏi nguyên nhân nào mà người thiếu nữ này lại xấp lại gần chàng hơn mà không một chút mặc cảm, một người thiếu nữ hoàn toàn xa lạ với Minh. Buổi sáng hôm nay Minh để ý tất cả mọi người nhìn nhau bằng những đôi mắt thương yêu, những ánh mắt thật hiếm hoi, nhưng điều đó đang có thật.

Minh cúi xuống hỏi người thiếu nữ:

– Em tên gì?

– Quên mất chớ, em chưa giới thiệu tên mình với anh. Em tên em là Thu, còn anh.

– Tên Minh, binh nhì Minh.

Thu phát lên cười, Minh vui lây, lần đầu tiên trong đời chàng hãnh diện với cấp bậc của chàng. Minh không cần nghĩ tới những ngày đen tối nữa. Minh tâm sự với nàng:

– Sau vụ này tôi xin giải ngũ.

– Anh đi lính lâu chưa?

– Khá lâu rồi.

– Vậy tại sao anh không được lên chức?

– Hồi trước tôi ở Không Quân, rồi ngày Cách Mạng ông Thi tôi bị bắt ở tù, sau thời gian ở tù tôi bị đưa về đơn vị Thủy Quân Lục Chiến, tôi là một người lính có lỗi nặng nên không được lên chức, và nhất là không được đi phép.

– Sao?

Người thiếu nữ tròn mắt nhìn Minh:

– Anh có tham gia Cách Mạng ông Thi nữa sao?

Minh thành thật:

– Tôi không biết có gọi là tham gia Cách Mạng được không?

Thu nhú mắt:

– Sao lại không, anh cũng bị tù tội

như những người làm cách mạng khác.

Minh im lặng, chàng không nói gì. Nắng mỗi lúc một cao, mồ hôi chảy ròng ròng trên má Minh. Thu nhìn trước nhìn sau rồi đưa tay vẫy một chiếc taxi, chiếc xe ngừng lại, người tài xế với tay ra phía sau mở cửa, anh ta vui vẻ:

– Xếp đi đâu? Mời xếp lên.

Minh thấy hôm nay ai cũng có vẻ niềm nở với mình, Thu hãnh diện, nàng đỡ cánh tay của Minh, dìu chàng lên xe, người tài xế hỏi:

– Xếp về đâu xếp?

Minh chưa kịp nói Thu đã đỡ lời:

– Về Phú Nhuận.

Người tài xế than phiền đường đông quá, nhưng anh ta lại nói ngay:

– Tại đồng bào hôm nay vui quá, mà tôi cũng vui nữa. Ôi chao là mệt, buổi sáng hôm nay tôi chở lính không hà, xin lỗi hỏi xếp chút nhé? Xếp bị thương tối hôm qua phải không?

Minh chưa kịp nói thì Thu đã cướp lời người tài xế, nàng kể lại rành rọt, trận đánh dinh Gia Long mà Minh đã tham dự, nàng hãnh diện, nàng khoe với người tài xế:

– Tôi cũng bị tù nữa bác ạ, sáng hôm nay tôi mới được thả ra.

Người tài xế nhún vai:

– Người em tôi cũng tranh đấu, bị bắt, được thả ra hồi chiều hôm qua lận,

sáng hôm nay vừa dứt tiếng súng một cái là nó ra đường liền, tuổi trẻ hăng hái thiệt...

Minh ngồi dựa đầu thoải mái trên nệm xe, suốt một đêm thức trắng, bây giờ Minh mới thấy mệt mỏi. Chàng thèm một giấc ngủ chàng biết mình vừa góp một phần nào đó trong cuộc Cách Mạng này, chàng muốn mỉm một nụ cười, chàng lại nghĩ đến Ngọc, lát nữa chàng nhất định phải đi tìm Ngọc, không biết bây giờ nàng ra sao.

Minh chợt hoang mang, rất có thể bây giờ Ngọc, không biết bây giờ nàng ra sao.

Minh chợt hoang mang, rất có thể bây giờ nàng đã có chồng có con, Minh đã bỏ đi lâu quá rồi còn gì, nhưng Minh

bình tĩnh ngay, nếu nàng có chồng thì cũng đáng mừng cho nàng, Thu chột nâng cánh tay Minh lên:

– Anh đau lắm phải không?

Minh mở bừng mắt, chàng thấy đôi mắt đen của Thu, đôi mắt nhìn chàng không chớp mắt, Minh nhép miệng cười.

18.

MINH THOẢI MAI NĂM
MÙON RA TRÊN GHẾ
XÍCH ĐU. Vậy là một ngày nhọc nhằn
đã qua, chàng nhắm mắt lại cho sự mệt
mỏi trôi đi, chàng muốn quên tất cả,
quên những công việc làm hàng ngày,
để nhớ đến gia đình. Cái hạnh phúc
nhỏ nhoi chàng đã từng ao ước bao
nhiều năm nay, bây giờ chàng mới nắm
được.

Không còn việc gì phải lo lắng cả, bây giờ chàng đã hoàn toàn là một người tự do, chàng đã được giải ngũ đang hoàng, chàng có vợ, có con, có công ăn việc làm, dầu sao thì chàng cũng khá hơn thời gian ở quân đội. Minh tự nhủ: Minh ở hiền thì gặp lành, chàng không ngờ Ngọc vẫn chờ đợi tới ngày chàng đi tìm nàng. Minh cho rằng mình là người may mắn nhất trên đời, mặc dù hạnh phúc của chàng thật nhỏ nhoi, nhưng thôi, đối với Minh như vậy là đủ quá rồi.

Những năm tháng qua như một giấc mộng, sự buồn phiền nào rồi cũng phải trôi qua. Buổi tối hôm nay Minh nằm ườn trên chiếc ghế xích đu, ngửa mặt nhìn sao đầy trời, chàng thấy mình vui hơn mọi hôm. Căn nhà vợ chồng chàng thuê nằm trong một hẻm

ở xóm lao động, nghèo nàn, thiếu mọi tiện nghi, nhưng điều đó không quan trọng, miễn là vợ chồng chàng hạnh phúc. Ngọc vẫn làm việc tại một tiệm uốn tóc, nàng an phận như chồng, sau giờ làm việc Minh tới đón vợ, đón con gởi ở nhà một người vú nuôi.

Dù bận bịu thế nào Ngọc cũng nhất định làm bữa cơm tối để cả nhà quây quần ăn uống. Ngọc hồi này đẹp ra, Minh không ngờ chàng lại lấy một người vợ nhan sắc như vậy, trong khi nhìn lại mình, Minh thấy mình chẳng có gì đặc sắc cho lắm. Ngọc tỏ ra là một người đàn bà biết thương chồng con, hai vợ chồng sống với nhau gần ba năm trời chưa một lần nào hàng hàng xóm thấy họ to tiếng với nhau.

Ngọc lại là một người đàn bà ít nói, nàng cũng như Minh, dồn tất cả thương yêu cho gia đình. Đứa con trai của hai người được mười tám tháng, thằng bé lành như cục đất, nó có đôi mắt giống mẹ. Minh vẫn nói đôi mắt nó đẹp, buổi tối được bố mẹ đón về nhà, nó hết chạy đến mẹ, lại chạy đến bố nói chuyện líu lo. Ngọc vẫn lấy làm hài lòng vì Minh không phải là một người đàn ông chơi bời, chàng không rượu chè cờ bạc, không đàn đúm với bọn đàn ông cùng xóm, buổi tối khi Minh đi làm về, chàng ở nhà chơi với con.

Thỉnh thoảng chàng nể ông hàng xóm lắm mới ra đầu hẻm uống cà phê, nói dăm ba câu chuyện rồi lại về với vợ con ngay, chàng thường nói với Ngọc:

– Anh đã về đến nhà rồi anh hết muốn đi đâu, cũng không thích chơi với ai.

Ngọc cười, đôi mắt chàng chớp nhanh, nhưng nàng cũng nói:

– Thì thỉnh thoảng anh cũng đi chơi với người này người khác, không người ta nói em giữ anh.

– Mặc kệ người ta.

Buổi chiều nay đi làm về, Minh đón vợ, nàng tới đón thằng bé, nàng nói chàng cứ đi về nhà trước, nàng muốn đưa con đi tắm sữa một ít đồ. Trời đã tối hẳn, vậy mà Ngọc và con vẫn chưa thấy về, Minh thấy nóng ruột, chẳng biết hai mẹ con đi đâu mà mãi chưa về. Những con muỗi vo ve dưới chân Minh, chàng đưa tay đập muỗi. Nhưng Minh không

phải chờ lâu, vợ con chàng đã về, thằng Dũng tíu tít, nó chạy lại khoe áo đẹp với bố, Ngọc đứng bên chồng:

– Anh biết không, em đưa nó đi mua áo, mua xong nó nhất định đòi bận liền tức thì.

Minh bế con lên lòng, Ngọc nói tiếp:

– Anh chơi với con nhé, em vào làm cơm.

Minh cản vợ:

– Thôi tối nay mình đi chơi em.

– Thì ăn cơm đã, rồi mình hãy đi chơi.

– Mình đi ăn luôn.

Ngọc tiếc rẻ mấy món ăn mình tính làm cho chồng con, nhưng nàng lại muốn chịu chồng, nàng gật đầu:

– Đi thì đi, chỉ có thằng Dũng là khoái thôi, được diện áo mới đi chơi liền còn gì.

Ngọc vào nhà thắp ngọn đèn lên, nàng gọi chồng:

– Nào, bây giờ đi đâu?

– Anh đưa mẹ con đi ăn mì, ra bờ sông hóng mát một lát rồi về. Chiếc xe Goebel nổ máy nghe giòn tan, đèn chiếu sáng con hẻm tối tăm. Trong xóm này gia đình Minh là một trong những gia đình tương đối mát mặt nhất, nhưng Minh chưa lấy thế làm hài lòng, chàng muốn có tiền mua hẳn một căn nhà, một căn nhà có tiện nghi hơn chút nữa,

căn nhà đó chàng mặc sức trang hoàng sửa chữa, đó là mộng ước của hai vợ chồng Minh từ mấy năm nay. Chiếc xe chạy vòng vòng ra khỏi ngõ hẻm sâu, chiếc xe qua cầu Bông, sang địa phận Sài Gòn, một tốp lính cảnh sát đứng xét giấy thanh niên ngay bên đầu cầu. Minh hãnh diện vì đã làm xong nhiệm vụ công dân, chàng không phải trốn chui trốn nhủi như mấy thằng thanh niên trốn quân dịch, chàng đầy đủ giấy tờ. Thỉnh thoảng Minh bị khám giấy tờ ở cầu này, chàng được đi một cách thanh thoi, Minh thầm nhủ trong cái rủi cũng có cái may.

Ngọc tò mò hỏi Minh:

– Lính làm gì mà đứng đông vậy nhỉ?

– Khám giấy tờ quân dịch chớ còn gì nữa.

– Không có giấy người ta bắt hả anh?

– Chớ sao.

– Anh có mang giấy đi không?

– Bùa hộ mạng không mang đi sao được.

– Sao không thấy người ta hỏi anh?

– Họ trông mặt cả, mấy thằng trốn lính trông cái mặt khác, mấy thằng đầy đủ giấy tờ hợp lệ trông cái mặt khác.

– Vậy hả?

Xe chạy ra Sài Gòn, Minh quẹo sang đường Nguyễn văn Sâm, con đường ngay bên cạnh dinh cơ Chú Hỏa, ở đó

có một hàng mì xào bình dân thật rẻ, thật ngon. Những chiếc bàn tròn bày dọc theo bức tường nhà Chú Hỏa, đông đảo khách ăn.

Minh dựng xe, chàng và vợ con chờ mãi mới có một bàn trống, thằng bé Dũng bí be nói chuyện. Minh hết nhìn vợ rồi lại nhìn con, chàng thấy đời mình bây giờ thật hạnh phúc, chàng nghĩ tới một món đồ chơi nào đó chàng sẽ mua cho thằng con chiều ngày mai, khi chàng được lãnh tiền cuối tuần. Minh xin được việc làm ở một nhà vẽ quảng cáo, chàng cầm cúi làm việc với sơn cọ tối ngày, sau một ngày mệt mỏi, về nhà Minh thấy tâm hồn thật thoải mái. Vợ Minh lại là một người đàn bà biết tần tiện. Chàng thường nhủ, sau này mình dành dụm được nhiều tiền mình sẽ sang một cái nhà ngoài mặt đường

mình vẽ quảng cáo, mình sẽ làm chủ lấy mình, Minh tưởng mình sẽ sống được một khi ra làm ăn riêng, vì Minh thấy mình còn khá hơn nhiều anh thợ vẽ khác.

Nhiều thằng kẻ một cái bảng hiệu không xong, vậy mà cũng kiếm được tiền nữa là chàng, chàng là một người thợ giỏi nhất trong tiệm.

Ngọc chột nhìn chồng cười:

– Anh nghĩ gì vậy anh?

Minh ngẩng lên, chàng mỉm cười với vợ, nói lảng:

– Không, anh nghĩ gì đâu, anh đang mãi nghĩ mùi mì xào.

– Anh đói lắm rồi hả?

- Đói bỏ xừ đi ấy.
- Ăn ở đây là vậy, ráng chờ lâu một chút.

Một lát sau đĩa mì xào mang ra, Ngọc vừa ăn vừa đút cho con, Minh nhìn cảnh đó, chàng liên tưởng ngay đến hạnh phúc của mình, đấy chính là hạnh phúc của mình mong đợi, một hạnh phúc đơn sơ nhưng đầm ấm. Tâm hồn Minh thoải mái, chàng lại tiếp tục thả hồn theo mộng ước của mình, chàng nghĩ tới cái nhà vẽ của mình sẽ có trong tương lai, một nhà vẽ nho nhỏ nhưng là của mình, chàng sẽ không chịu bất cứ một sự ràng buộc nào với khách hàng chàng sẽ làm hài lòng từ những khách hàng khó tính nhất, chàng vừa ăn vừa cười với vợ con, chàng lại nhìn vợ nhìn con. Xong bữa ăn chàng rủ vợ:

– Mình đi ăn kem.

Ngọc dành trả tiền, nàng nói:

– Anh có mấy trăm bạc giữ lấy mà tiêu vặt, để em trả cho.

Nàng thấy chồng mình hôm nay có vẻ khác lạ, đôi mắt chàng nhìn vợ con có vẻ trù mến hơn, nàng thầm nghĩ: Chắc anh chàng lại nghĩ được điều gì thú vị đây, nhưng nàng không hỏi, nàng biết chắc rằng trước sau gì anh chàng cũng nói với mình, anh chàng phỉ bò không giấu được một chuyện gì hết. Nàng bằng lòng với số phận của mình. Tới tiệm kem, Minh cao hứng mua một gói thuốc lá thơm, Ngọc thấy chàng ít khi hút thuốc, đúng là anh chàng có chuyện gì thú vị lắm đây. Ngồi trong quán kem chàng phì phèo điếu thuốc lá, bất chợt chàng nói:

– Anh sống với em như vậy là gần được ba năm rồi nhỉ?

– Dạ gần ba năm rồi.

– Thật là tuyệt diệu đó em.

– Anh thấy tuyệt diệu?

– Dĩ nhiên.

Ngọc sung sướng nhìn chồng:

– Trong ba năm đó anh có điều gì buồn phiền em không?

Minh thành thật lắc đầu:

– Anh không ngờ mình lại được như thế anh tìm thấy ý nghĩa cuộc sống này sau ngày Cách Mạng, cho dù sau Cách Mạng tình hình không có gì khác hơn, sáng sủa hơn, nhưng anh, với gia đình của mình, anh thấy vậy là đầy đủ,

hôm anh đi ra đường, anh thấy người ta bắt lính nhiều quá, anh chợt nghĩ rằng chiến tranh mỗi ngày một bành trướng.

Ngọc mỉm cười:

– Hôm nay anh lại bày đặt suy tư nữa.

Tâm hồn Ngọc chất phác, nàng chỉ biết nghĩ đến hạnh phúc của gia đình mình, ít khi nàng nghĩ đến những điều khác. Minh cũng hiểu như vậy, nên chàng nói chuyện với vợ về một chuyện khác ngoài chuyện gia đình. Nhưng hôm nay chàng chợt nghĩ lại, Cách Mạng chàng được nghỉ một ngày phép, chàng đi tìm Ngọc, thật tình chàng không hy vọng gì gặp được nàng, hy vọng gặp nàng lúc ấy thật là mỏng manh.

– Anh nghĩ đến ngày anh đi tìm em.

Mắt Ngọc chột sáng lên:

– Anh lại nói chuyện Cách Mạng phải không?

– Sao hôm ấy em linh cảm một cách kỳ lạ, em thấy nóng ruột.

Nàng ngừng lại nhìn vào mặt chồng:

– Em cứ nghĩ là thế nào cũng có anh trong đoàn quân giải phóng thủ đô, em mới lên tiệm uốn tóc cũ nhắn bạn, thật tình em cũng không hy vọng anh nhớ đến em.

Minh cười:

– Hôm đó mà anh không tìm em thì bây giờ anh đã có vợ khác rồi.

– Cô nữ sinh phải không?

Minh lắc đầu:

– Không phải, mà có lẽ cô bán bar ở nơi anh đóng quân.

Ngọc tùm tùm:

– Sao anh không lấy cô ấy đi, bây giờ tiếc rẻ hoài.

– Nói vậy, anh tiếc rẻ hồi nào, nhưng cũng may, nếu anh lấy cô ấy rồi chắc bây giờ anh mấy đời vợ rồi, ấy chứ.

Ngọc xì một tiếng:

– Anh cứ làm như chung tình lắm không bằng.

– Chớ sao nữa, nhiều khi anh cũng khen anh nữa. Anh thấy mình thương vợ thương con ghê vậy đó.

Ngọc lườm chồng:

– Thôi đi anh, em không có khen anh đâu, đừng có ham mà lên mặt.

Buổi tối trôi qua vui vẻ, về tới nhà cho con đi ngủ xong, Minh nghĩ hoài về dự tính của mình, chàng thao thức hoài không ngủ được, Ngọc nói với chồng:

– Anh không ngủ đi, sáng mai anh còn phải đi làm sớm mà.

Minh thú thật với vợ:

– Anh không ngủ được, anh đang nghĩ đến một chuyện...

– Chuyện gì đó anh?

– Chuyện cái nhà vẽ của anh trong tương lai. Anh nói chuyện đó với em hôm nọ phải không?

– Hôm đó anh nói chưa hết, anh thấy em buồn ngủ nên anh không nói nữa.

– Tối nay anh nói đi, hôm nay em không thấy buồn ngủ.

– Em dành dụm được bao nhiêu tiền rồi?

– Có dành dụm được, nhưng không bao nhiêu anh ạ.

– Vậy chắc còn phải đi làm công hai ba năm nữa, mình may ra mới sang được một cửa hàng nho nhỏ ngoài mặt đường, anh thấy nghề này kiếm ăn được lắm.

Ngọc hiểu tâm trạng của chồng, nàng an ủi:

– Anh cứ chịu khó làm một thời gian đi, mình dành dụm tiền nong nếu thiếu thì đi vay mượn chút đỉnh đâu có sao.

Minh nghĩ đến công việc làm của mình hàng ngày, chàng bức bối:

– Anh thấy mình làm việc quá sá cho chủ mà không ăn giải gì hết, ngoài số lương cố định hàng tuần, họ bóc lột mình ra mặt, em biết không, nhiều khi anh làm việc tối mịt tối mũi.

Ngọc thấy thương chồng, nàng hiểu sự mơ ước của chồng, nàng không biết nói gì hơn, ngoài sự an ủi, nàng hỏi chồng:

– Anh đã tìm được một địa điểm nào tốt chưa?

– Anh có nhằm một căn nhà nhỏ ở Gia Định?

– Người ta cho thuê không?

– Nếu cho thuê thì tiện quá, đằng này người ta lại sang mới một chớ.

– Anh hỏi chưa?

– Có, ngày hôm trước anh có hỏi, nếu năn nỉ thì may ra cũng thuê được...

– Vậy tại sao...

– Nếu mình có tiền vào cho họ vài tháng tiền nhà trước cũng được.

– Anh tới hỏi lại đi, nếu cần chạy tiền em lo cho.

– Được không em?

– Được chứ sao không, có thể cũng chẳng cần vay mượn bao nhiêu, em sẽ hốt hụi.

– Em có chơi hụi à?

Ngọc mỉm cười, nàng gật đầu:

– Có, em có chơi hụi

– Vậy mà anh không biết gì hết trơn, em kín đáo quá vậy.

Ngọc cười nhỏ, nàng rút vào trong ngực chàng:

– Bắt buộc em phải dành dụm chớ lỡ ra có chuyện gì thì sao?

Minh bắt đầu mơ mộng:

– Ngày mai anh sẽ tới năn nỉ bà chủ nhà, nếu được như vậy đầu tháng này anh mở tiệm liền.

– Anh làm cái gì cũng nóng, gấp gấp.

– Tính anh vậy đó, nếu cái tiệm của anh khá em khỏi phải đi làm nữa, em ở nhà phụ với anh.

– Em không biết vẽ.

– Không làm việc này thì làm việc khác, làm công cho người ta khổ là rồi.

– Em làm ở tiệm uốn tóc này cũng dễ chịu đấy chứ, có chuyện gì đáng phiền hà đâu.

– Nhưng anh không thích, làm bà chủ không khoái hơn sao.

– Anh lúc nào cũng mơ mộng.

– Mỗi ngày mình chỉ cần lãnh được một mẫu vẽ là một tháng mình kiếm được cũng khá bộn tiền.

– Thôi anh ơi, tính anh mơ mộng quá em sợ rằng...

– Không sợ gì hết, anh có thể bảo đảm với em.

Ngọc thấy chồng say sưa quá, nàng càng thương chồng, nàng biết chàng nghĩ đến chuyện đó cũng vì vợ vì con. Ngọc so sánh với những con bạn của mình, nàng là đứa hạnh phúc nhất, có lần một người bạn của Ngọc nói:

– Con Ngọc như vậy mà khôn, không với cao, lấy một anh chàng nghèo khổ biết thương vợ thương con, còn hơn lấy một cha sĩ quan nay mèο mai mỗ.

Ngọc nói:

– Đâu có phải thằng cha sĩ quan nào cũng mèο mỗ đâu.

Người bạn bực mình:

– Mà thấy tao không? Tao bị mắc lừa mà, nó có vợ rồi mà còn lấy tao, bây giờ tao biết cũng đành ngậm đắng nuốt cay làm vợ bé nó, chỉ vì tao thương con chó, không tao bỏ phút cho rồi, vậy mà có yên đâu, nay con vợ lớn tới gây, mai thằng chồng tới làm khổ, mà thật tình tao làm việc như trâu bò để kiếm tiền nuôi con chó có nhờ vả ai đâu.

Nhìn vào hoàn cảnh tất cả các bạn Ngọc thấy mình là người may mắn nhất, tuy nghèo khổ nhưng một vợ một chồng, làm được bao nhiêu, tiêu bấy nhiêu như vậy khỏe hơn, Ngọc không khỏi nghĩ đến mộng ước của chồng, nàng hỏi:

– Ra làm riêng như vậy có sống được không?

– Tại sao lại không, muốn thành công mình phải tin tưởng, cứ sợ cái này cái kia thì làm sao mà làm việc được.

Minh nằm nói chuyện thật khuya, chàng nói toàn chuyện căn nhà chàng sẽ thuê làm căn nhà vẽ.

Cuối cùng Ngọc phải nói:

– Thôi khuya quá rồi anh, anh ngủ một giấc đi, sáng mai anh còn phải dậy sớm mà.

Ngọc quay lưng ngủ. Minh còn thao thức mãi mới ngủ được.

19.

MINH NGỦ DẬY, HAI MẮT CAY XÈ, trời chưa sáng hẳn. Ngọc còn ngủ say. Minh để vợ ngủ, chàng nhủ thầm, nàng cũng chẳng cần đi làm chi. Minh ra sau nhà rửa mặt đánh răng, chàng mặc quần áo lệ làng, chàng nghĩ đến những công việc mình phải làm hàng ngày, hôm nay tiệm vẽ của chàng phải giao hàng đúng hẹn.

Khi Minh mặc quần áo xong, Ngọc

cũng dậy, Minh nói với vợ:

– Thôi anh đi làm trước nghe, em đưa con đi sau cho anh.

– Còn sớm mà anh.

– Hôm nay anh nhiều việc lắm.

– Dạ, anh đi trước đi, chiều về sớm đón em ghen, đến tiệm mình đi coi căn nhà ấy.

Minh cúi xuống hôn vợ, chàng nhìn con, cúi hôn trên má nó. Chàng dắt xe ra cửa, gió sớm chỗ mai mát rười rượi, Minh phóng xe ra thẳng tiệm hủ tiếu, chàng thấy trời còn quá sớm, cơn buồn ngủ chưa tan, Minh uống trước một ly cà phê nóng, tô hủ tiếu bốc khói nghi ngút, sao Minh thấy sáng nay mình ăn uống ngon thế. Chàng lại tiếp tục nghĩ

đến căn nhà mình sẽ thuê, chàng tính toán đến những vật dụng mình sẽ mua, chàng mỉm cười, ít ra chàng cũng khá hơn thằng cha chủ mình đang làm bây giờ, nhiều gã chủ của chàng có biết vẽ vờ gì đâu, vậy mà gã cứ việc ngồi một thu tiền. Chỉ một năm sau, chỉ một năm thôi, Minh sẽ khá không kém gì hẳn, bây giờ đầu tiên Minh chỉ kiếm một thằng nhỏ phụ việc với mình, chàng sẽ dạy cho nó nghề, nếu một vài tháng của hàng chàng khá, chàng sẽ mượn thêm một vài người thợ nữa, điều chắc chắn chàng không bóc lột họ như gã chủ chàng đang làm. Minh tưởng tượng đến đời sống của mình sau này, thằng con trai chàng sẽ đi học đàn hoàng, vợ chàng không còn phải đi làm nữa, nàng ở nhà giúp việc nhà giúp chàng công việc nọ kia, nàng cũng

là một bà chủ, nàng có người làm để sai bảo. Niềm ước mơ của Minh thật đơn sơ, nhưng chàng thực hiện được không có gì khó khăn, trong nhà chàng sẽ đầy đủ tiện nghi, hàng tuần chàng có thể đưa vợ đi chơi. Những ngày đen tối của chàng đã qua rồi.

Mặt trời đã ló dạng, Minh trả tiền, chàng ra xe, chàng chạy xe chậm chậm, chàng nghĩ bụng mình chẳng cần chạy mau làm gì, trời vẫn còn sớm, đường phố lúc này đông đảo, Minh thấy lính cảnh sát đứng đầy đường, chàng nghĩ bụng, sao hồi nầy cảnh sát bắt lính quá trời. Một số người bị xét giấy đang đứng năn nỉ, một tiếng còi thổi ré lên, người cảnh sát ra hiệu cho Minh dừng lại xét giấy tờ. Chàng có đủ giấy tờ hợp lệ nên không lo ngại.

Người cảnh sát đến bên Minh ra hiệu:

- Cho xem giấy.
- Giấy gì?
- Thẻ căn cước.

Minh mở bóp lấy thẻ căn cước đưa cho người cảnh sát, chàng quan sát những người bị xét giấy, có lẽ họ không đủ giấy tờ hợp lệ, một vài người đang năn nỉ, Minh thương hại cho họ, người cảnh sát hỏi Minh giọng chổng lỏn:

- Còn giấy gì khác không?

Minh thấy bức tức chàng trả lời xẵng:

- Còn coi giấy gì nữa?
- Hợp lệ tình trạng quân dịch.

– Cũng có nữa.

Người cảnh sát gắt lên:

– Thì đưa đây, tôi đâu có thì giờ mà đứng nói chuyện với anh.

Minh lấy thêm giấy giải ngũ ra đưa cho người cảnh sát:

– Xin lỗi, tôi không có thì giờ đứng nói chuyện nhiều.

Minh bực mình khi thấy gã cảnh sát xem cái giấy của mình quá kỹ, gã cảnh sát thùng thảng nói:

– Hồi này giấy giả nhiều lắm.

– Nhưng giấy giải ngũ của tôi không giả.

Người cảnh sát nhìn Minh, anh ta có vẻ bực khi thấy Minh trả lời như

vậy. Thằng cha này dám trả lời với cảnh sát như vậy thì lão thật. Người cảnh sát nghĩ thật nhanh, à thằng cha này muốn khó dễ mình cho khó dễ luôn, gã gấp tờ giấy giải ngũ lại, hỏi Minh:

– Có tướng mạo quân vụ không?

Minh càng bực mình:

– Có chứ sao không.

– Đưa coi.

Minh lại đưa bản tướng mạo quân vụ cho gã, mĩa mai:

– Coi thử xem có phải giả không?

Gã cảnh sát không thèm coi giấy tướng mạo quân vụ, gã gấp vào tờ giấy giải ngũ rồi cho vào túi mình:

– Giấy giả nhiều lắm, muốn chắc ăn hơn để điều tra lại.

Minh cúi kính:

– Tại sao lại kỳ cục vậy?

Gã cảnh sát trả lời thẳng vào mặt Minh:

– Không có gì đáng ngạc nhiên hết.

– Tôi đưa đủ giấy tờ phải cho tôi đi chớ.

Người cảnh sát chỉ vào ngực mình:

– Nhân viên công lực có quyền nghi ngờ tất cả giấy tờ.

Minh dựng xe đứng hẳn xuống đường:

– Tôi còn phải đi làm ăn, chớ tôi đâu có thì giờ đứng đây.

Người cảnh sát lạnh lùng:

- Tôi có cấm anh đi làm đi ăn đâu?
- Vậy trả giấy tờ để tôi đi chứ?
- Tôi nghi ngờ giấy anh là giấy giả.

Minh bực bội:

– Trời ơi, nếu anh nghi ngờ, thì coi đi rồi trả lại tôi đi làm chứ.

– Tôi không đủ sức coi, không đủ sức phân biệt, phải có cơ quan chuyên môn.

– Anh muốn làm khó để tôi phải không?

Người cảnh sát hầm hầm:

- Anh nên giữ gìn lời nói.

Minh càng cúi gằm:

– Giữ gìn cái gì, anh ăn hiếp tôi như vậy mà bảo tôi giữ gìn.

Người cảnh sát cứng rắn hơn:

– Anh có thể bị đưa ra tòa vì tội nhục mạ nhân viên công lực trong khi thi hành nhiệm vụ.

Minh càng cãi:

– Nói cho anh biết, anh đừng nói bậy, từ này giờ tôi nói với anh tử tế.

– Vậy thì nên giữ sự tử tế đó.

Người cảnh sát huýt còi, anh ta lại chặn một thanh niên khác, người thanh niên có vẻ biết điều, gã khúm núm trước người cảnh sát, hai tay đưa giấy tờ cẩn thận cho người cảnh sát chỉ coi qua rồi cho đi, người thanh niên không quên cảm ơn. Minh bực bội, chàng nói:

– Tôi đã làm đủ nhiệm vụ, anh đòi coi giấy, tôi đã đưa anh coi giấy, không thiếu một thứ giấy cần thiết nào, vậy anh đừng làm phiền tôi chứ.

Người cảnh sát nhìn Minh:

– Tôi không có thời giờ để cãi lộn với anh.

– Tôi yêu cầu anh trả lại giấy cho tôi.

– Hãy giữ gìn lời nói.

– Tôi không làm điều gì trái hết.

– Muốn thắc mắc khiếu nại gì chờ lát nữa xong công việc của tôi đã.

Minh tức ứ lên cần cổ, chàng không làm gì được, chàng nhìn mấy người cảnh sát, họ cũng đang bận xét giấy tờ.

Minh đành đứng chờ. Mặt trời đã lên cao, có lẽ chàng đi làm bây giờ cũng muộn, chàng cầu nhàu một mình, gần chàng có mấy người thanh niên bị xét giấy tờ không đủ nên phải đứng lại, mặt mũi người nào người nấy buồn so, Minh đến bên cạnh một người hỏi:

– Họ chưa cho cậu đi à?

– Mẹ, tôi thoát bao nhiêu lần không ngờ lần này kẹt giờ ở đây vậy chớ.

– Không có giấy hợp lệ tình trạng quân dịch?

– Trốn lính mà giấy tờ hợp lệ mẹ gì.

Gã than thở: tôi bị bắt lần này mẹ con nhà nó đói, vợ tôi thì bệnh tật liên miên con tôi còn nhỏ có biết gì đâu, biết

thể hồi ấy tôi đi lính mẹ cho rồi, bây giờ được giải ngũ có phải khỏe không?

Minh nghe hẳn nói vậy càng thêm bực tức:

– Tôi nè, có thiếu thốn giấy tờ gì đâu, mà họ giữ tôi ở đây, đòi giấy gì đưa giấy nấy, bây giờ họ giữ tôi ở đây không cho tôi đi.

– Anh có giấy tờ hợp lệ tình trạng quân dịch hả?

– Có chứ sao không, đi lính sáu bảy năm trời mà.

– Chuyện vô lý vậy sao?

– Vô lý thấy mẹ, họ làm khó làm dễ mình.

Người thanh niên suy nghĩ một lát

rồi hỏi: Tôi hỏi thiệt anh điều này nhé:

– Cái gì?

– Khi trình giấy, anh có nói gì không?

– Nói mẹ gì, mình hợp lệ thì thôi chớ.

Người thanh niên lắc đầu:

– Như vậy đâu có đủ.

– Vậy như thế nào mới đủ?

– Khi trình giấy anh cần phải nói năng đàng hoàng với cảnh sát, anh nên nhớ rằng họ có quyền giữ giấy tờ của mình kia mà.

– Nhưng giấy tờ của tôi hoàn toàn hợp lệ.

- Hợp lệ cũng thầy kệ anh.
- Sao vậy?
- Người ta cần anh lẽ phép.
- Tôi có nói điều gì không lẽ phép đâu.

– Anh không hiểu gì hết trơn, lẽ phép đây là phải biết năn nỉ cảnh sát.

- Tại sao lại phải năn nỉ, tôi đầy đủ.

Gã nhìn thẳng vào mặt Minh:

- Bởi vậy anh mới là thằng ngu.
- Tại sao là ngu?
- Anh lý sự cùn với cảnh sát anh chỉ thiệt vào thân mà thôi. Đối với cảnh sát, nhất là cảnh sát bắt lính thì lúc nào anh cũng phải ngoại giao, cho dù anh

hợp lệ tình trạng quân dịch đi nữa, anh vẫn năn nỉ như thường, chẳng hạn như anh bị hỏi giấy, anh phải nhảy xuống xe, đầu tiên là nở một nụ cười thông cảm, nụ cười để cho người cảnh sát hỏi giấy anh thấy rằng anh ta quan trọng và to nhất trên cõi đời này, sau nghi lễ thường thức, anh đặt tay vào bóp hỏi một câu hết sức nhẹ nhàng, lễ phép: Thưa xếp còn coi những giấy gì? Gã liếm mép, lén nhìn những người cảnh sát nói tiếp:

– Người cảnh sát sẽ hỏi anh xằng giọng: «cho coi giấy hợp lệ tình trạng quân dịch», anh phải tỏ ra lúng túng sợ sệt một chút, cho dù anh hoàn toàn hợp lệ, anh rút bóp ra, tay run được càng tốt, nếu khéo hơn mặt anh xanh rờn, anh lóng ngóng lấy giấy tờ, hai tay trình người cảnh sát nói: “Thưa giấy

em đây”, nếu anh thấy người cảnh sát còn có vẻ khó khăn, anh cứ năn nỉ tưới hạt sen, xếp xem xong trả lại cho anh, anh không quên cảm ơn một câu, đó là bài con cá, những thằng không có giấy hát bài con cá còn thảm thiết hơn nữa, thằng nào quen nghề còn biết thông cảm xếp.

Hôm nay tôi lại chẳng có một xu dính túi nào, dù má, cái con vợ tôi, ngày hôm qua mình đã để một tờ căn cước Trần Hưng Đạo vào túi, vậy mà nó lấy cha của mình mất, sáng nay tôi vũng bụng quá, đến lúc bị hỏi rờ đến túi không, cháng váng luôn. Dù mẹ, xui ời là xu. Nếu có tờ căn cước Trần Hưng Đạo thì xong rồi, tôi và cảnh sát sẽ dễ thông cảm nhau hơn.

Gã thanh niên thở dài thượt một cái:

– Hồi nãy tôi nhìn thấy anh, anh thiệt là người bất lịch sự.

– Bất lịch sự ở cái chỗ nào, hỏi giấy gì thì đưa giấy đó.

– Xếp hỏi giấy anh mà anh không sợ chút nào hết, anh ngồi trên xe đưa giấy, anh lại dám to tiếng với xếp nữa.

– Bộ ông nội tôi sao mà tôi năn nỉ?

– Anh có hàng ngàn ông nội chớ không phải một ông nội đâu.

– Bộ tôi còn phải lạy sao?

– Nếu cần thì cứ lạy, có ai chê cười anh đâu mà anh sợ.

Minh im lặng, chàng xét lại thái độ của mình, chàng thấy rằng mình hơi bất lịch sự với người cảnh sát, hỏi người thanh niên:

- Bây giờ tôi phải làm gì?
- Tôi năn nỉ xếp.
- Năn nỉ sao?
- Ca một bài con cá cho mùi.

Minh bực bội:

- Nhưng tôi...
- Tôi biết rồi, anh hợp lệ tình trạng quân dịch chứ ai không biết, nhưng anh cứ ca một bài cho xôm trò, mất mát mẹ gì mà anh sợ.

Gã hỏi Minh:

– Ra ca lệ lên, xếp chắc cũng nguôi giận rồi.

Minh buồn bã lắc đầu:

– Mẹ, sao lại khó quá vậy nhỉ, hiểu thảo với bố mẹ đã mệt rồi, bây giờ lại hiểu thảo với cảnh sát nữa thì sống sao nổi.

– Muốn sống thì nghe lời tôi.

– Bộ họ dám thủ tiêu giấy tờ của tôi sao?

– Anh là cái thá gì mà họ không dám, nói cho anh biết họ xé giấy của anh đi anh cũng không dám làm gì nữa kia.

Minh lo lắng, chàng nghĩ bụng, rất có thể, chàng đành vuốt giận, chàng gật đầu:

– Thôi được, tôi ra năn nỉ một phát.

– Nên ca ngay, nên ca liền tức thì.

Minh định quay ra, gã thanh niên gọi giật lại:

– Nè.

– Cái gì vậy?

– Biết ca chưa?

– Đại khái là năn nỉ chớ gì?

– Năn nỉ có cả triệu lối, ca phải có bài có bản hẳn hoi chớ đâu phải ca bậy bạ được.

– Ca sao?

Gã nhanh nhẩu:

– Phải ca rằng vợ đau con ốm, tình trạng hết sức bi thảm.

– Được.

Minh tới gần người cảnh sát, người cảnh sát làm mặt lạnh:

– Đi ra kia đứng.

Minh xuống nước:

– Xin xếp thông cảm cho tôi xin lại giấy tờ. Tôi đi làm giờ này muộn quá rồi.

Người cảnh sát chưa nguôi giận:

– Anh nói thông cảm hả?

– Dạ xin xếp thông cảm cho tôi.

– Thông cảm suông vậy sao?

– Thưa xếp tôi chỉ biết năn nỉ xếp như vậy thôi.

Người cảnh sát mặt vẫn lạnh lùng:

– Tại sao anh lại năn nỉ tôi, hồi này anh hung hăng lắm mà.

– Thưa xếp hồi này tôi hơi nóng, mong xếp thông cảm mà bỏ qua cho.

Người cảnh sát hừ:

– Anh đủ giấy tờ phải không?

– Dạ, tôi đã đưa cho xếp xem.

– Vậy thì anh có điều gì lo lắng đâu.

– Nhưng thưa xếp, tôi đứng đây đã lâu quá, tôi đi làm trễ giờ chủ tôi đuổi tôi tội nghiệp cho tôi. Cả gia đình tôi có một mình tôi đi làm. bây giờ tôi thất nghiệp thì vợ con tôi đói.

Người cảnh sát vẫn lạnh lùng:

– Rất tiếc tôi không làm gì được.

– Xếp làm ơn coi lại giấy tôi, rồi cho tôi đi.

– Giấy tờ anh thật hay giả?

– Xin thể là thật hoàn toàn, tôi đâu có giấy giả.

– Đó là lời khai của anh, còn nghi ngờ vẫn là quyền của tôi, quyền của kẻ thi hành luật pháp.

Minh quýnh quá, chàng biết mình đang gặp rắc rối nặng, chàng không còn khí phách của một người hợp lệ:

– Thưa xếp, giấy tôi có chữ ký có con dấu đảng hoàng mà.

– Giấy giả cũng có con dấu chữ ký, sao anh ngu quá vậy.

– Tôi xin thể với xếp...

– Luật pháp, một là một hai là hai, không có vụ thể bồi.

Minh càng năn nỉ dữ, người cảnh sát nói:

– Ra kia đứng chờ tôi.

– Nhưng, lát xếp cho tôi đi chứ?

– Tôi cần đưa anh về quận xét lại giấy tờ của anh, nếu là giấy thật thì anh về còn giấy giả thì anh đi lính.

– Trời ơi xếp, xếp không thông cảm cho tôi sao, tôi còn phải đi làm nữa mà.

– Ở đây còn nhiều người có nhiều lý do hơn anh, nhưng luật pháp là luật pháp tôi không thể nào thả anh về được.

Người cảnh sát lại nhìn Minh:

– Giấy tờ anh là thứ thiệt, thì anh

còn sợ gì nữa, anh giấy giả mới ngán chứ.

– Vâng, nhưng tôi không muốn mất thời giờ.

– Bộ thời giờ của anh mới quý còn thời của tụi tôi là đồ bỏ sao, thôi đừng làm mất thời giờ tôi.

Minh tức nghẹn lên cần cổ, chàng tức đến tột độ không nói được một lời nào. Người cảnh sát bồi thêm một câu:

– Giấy tờ anh tôi nghi là giả quá.

– Đâu có giả.

– Không giả sao anh lại năn nỉ tôi dữ vậy, mình là người lương thiện mình sợ gì, cho dù đi đến đâu kia mà.

– Bởi vì tôi còn phải đi làm.

– Anh đã nói vậy thì anh về quận.
Thôi ra đằng kia đứng đi, tôi không có
thì giờ nói chuyện với anh.

Minh biết năn nỉ cũng bằng thừa,
chàng lủi thủi ra chỗ bọn người bị bắt,
gã hồi nãy lại hỏi Minh:

- Thế nào?
- Không ăn thua gì hết.
- Chắc mày hát không đúng bài.
- Năn nỉ vậy chớ còn năn nỉ sao
nữa.
- Về đằng quận chứ sao?
- Về thì về, ngán gì.
- Hung nhỉ?
- Chớ bây giờ làm sao, có về quận
người ta cũng thả tôi.

Gã thanh niên nhún vai bỏ đi.

Một lát sau Minh thấy chiếc xe cảnh sát tà tà chạy tới, người tài xế ép sát vào lề đường, anh ta cũng là một cảnh sát viên, anh ta thò cổ ra ngoài cười với người cảnh sát đứng dưới đường:

– Hôm nay nhiều thế này?

Người cảnh sát đứng dưới đường, mặt hầm hầm, anh ta không buồn cười với người cảnh sát ngồi trên xe, anh cau có với những người bị bắt:

– Lên xe, lên xe lên mấy ông nội.

Một vài người có xe gắn máy hỏi:

– Còn xe của chúng tôi?

– Khiêng luôn lên xe, có vậy cũng phải hỏi.

Minh bực tức nhưng chàng bất lực, chàng không thể làm gì được trước quyền lực của họ chàng đành nhờ một người, trong bọn bị bắt khiêng dùm chiếc xe của chàng lên xe hơi, khi tất cả mọi người ngồi yên một chỗ, người nào người nấy mặt buồn thiu, nhìn xuống đường phố đông đảo dưới kia thở dài thở ngắn. Minh thấy có người rung rung nước mắt. Chiếc xe chạy lắc lư trong thành phố. Minh bỗng nhớ tới vợ tới con, chàng nghĩ bụng không lẽ người ta bắt chàng phải đi lính nữa sao. Minh bồn chồn, chàng không thể giữ hoà im lặng được, chàng hỏi một người ngồi bên cạnh mình:

– Tôi có được thả không?

Người đàn ông đứng tuổi mắt đỏ hoe nhìn Minh hỏi lại:

– Bị bắt vì không có giấy tờ hợp lệ
tình trạng quân dịch phải không

Minh lắc đầu:

– Không tôi đầy đủ giấy tờ hết, hiện
người cảnh sát hỏi giấy tôi giữ.

Người đàn ông ngạc nhiên:

– Đầy đủ giấy tờ mà cũng bị bắt
sao?

– Đó mới là một chuyện lạ, anh ta
nghỉ giấy tờ của tôi giả.

Người đàn ông lạ nhìn quanh rồi
nói nhỏ bên tai Minh:

– Có phải giấy giả không? Chỗ anh
em cùng hoàn cảnh tôi hỏi thiệt.

– Không, tôi xin thề không phải
giấy giả, tôi đã đi lính sáu bảy năm trời,

tôi giải ngũ có giấy tờ đảng hoàng mà.

– Vậy thì anh không có điều gì lo ngại hết, về đến quận người ta sưu tra anh rồi người ta thả anh ngay, còn như tôi đây lần này không thể thoát được. Cách đây một năm tôi có bị bắt lính, họ đưa tôi xuống Quang Trung, họ tập quân sự, nhưng mãi khóa tôi trốn luôn, chắc lần này khó trốn lắm.

Minh không mấy để ý tới những lời tâm sự của người bạn ngồi bên cạnh, chàng nghĩ đến mình, chàng tự trách mình không khéo ăn khéo nói nên mới bị bắt oan uổng như vậy, phải chi chàng hiểu tâm lý một chút ngay từ đầu thì bây giờ chàng đâu có ngồi trên chiếc xe chạt chội này. Nhưng dù muốn dù không nội trong ngày này người ta cũng thả chàng ra, chàng là người hoàn

toàn hợp lệ, có phải là tội “hỗn láo” với nhân viên công lực trong khi thừa hành công vụ, nhưng điều đó không có gì quan trọng, nếu cần chàng sẵn sàng xin lỗi.

Chàng tiếc là mình mất oan uống một buổi làm, ngày hôm nay lại là ngày chàng lãnh lương hàng tuần, chàng đã tính sẵn, buổi chiều hôm nay lãnh lương xong, chàng sẽ mua cho thằng con trai của chàng một chiếc xe đạp ba bánh, chàng đã ngắm sẵn từ bao nhiêu hôm nay, chắc chắn thằng con chàng sẽ sung sướng vô cùng, nó sẽ hãnh diện với những đứa bạn cùng xóm, không một thằng con nít nào trong xóm nhiều đồ chơi như con chàng, còn Ngọc, chàng sẽ đưa Ngọc đi may một chiếc áo dài, chiếc áo dài vải nội hóa mà Ngọc thường ao ước.

Chàng không hề nghĩ đến một thứ gì riêng cho chàng, chàng sung sướng, hãnh diện, cái hãnh diện của một người chồng thương vợ thương con. Minh lại quay sang người bên cạnh:

– Cảnh sát sưu tra mình có lâu không?

– Chóng mà.

– Buổi trưa nay tôi đã ra được chưa?

– Có thể họ xét xem ai hợp lệ thì thả ra ngay lập tức, họ không quên xin lỗi mình.

Minh lắc đầu:

– Điều đó không quan trọng tôi chỉ muốn càng ra sớm càng tốt.

– Không, thủ tục là như vậy, trường huấn luyện cảnh sát có dạy cảnh sát

phép lịch sự kia mà. Họ có thể bê bối gì chớ chỗ lịch sự thì không có thể tưởng tượng được.

Minh cười nhạt, chàng không có ý kiến gì về phép lịch sự của cảnh sát cả, chàng chỉ mong ra quận cảnh sát cho mau chóng, đó đã là một điều may mắn cho chàng rồi.

Lần đầu tiên trong đời, chàng nghe nói đến phép lịch sự của cảnh sát mà phép lịch sự đó lại do trường cảnh sát huấn luyện đảng hoàng, nếu quả có thật như vậy thì cũng vui.

Chiếc xe chạy vào trong một quận cảnh sát, áp tải nhảy xuống xe trước, mặt anh ta cau có bức dọc:

– Đến nơi rồi, thôi xuống đi các cha.

Bọn người bị bắt lục đục nhảy xuống, Minh nhờ người bạn mới quen, khiêng giúp cái xe gắn máy xuống cho mình. Minh nhìn quanh, chàng không thấy người cảnh sát thu giấy của chàng hồi nãy đâu, chàng thoáng lo lắng, chàng hỏi người cảnh sát áp tải:

– Thưa xếp.

Người cảnh sát cau có:

– Chuyện gì vậy? Mang xe vào đằng kia.

Anh ta chỉ cho Minh đi theo một người cảnh sát khác, nhưng Minh vẫn đứng nán lại:

– Thưa xếp, tôi muốn hỏi xếp một điều.

Người cảnh sát vẫn giữ nguyên bộ mặt cau có:

– Hỏi gì?

– Thưa hồi này tôi có bị tịch thu giấy tờ...

– Biết rồi.

– Xếp có mang theo không?

Người cảnh sát trừng mắt:

– Anh hỏi làm chi vậy?

– Giấy tờ của tôi có bị thu.

Người cảnh sát bực bội về những lời ngu xuẩn của Minh, anh ta đẩy Minh:

– Mang xe ra đằng kia, chuyện giấy tờ có hết, trốn lính bị bắt rồi than trời.

– Thưa xếp, tôi không trốn lính....

Người cảnh sát hét lên:

– Đi, tôi nói anh đi ngay không tôi nhốt anh bây giờ.

Minh biết hỏi cũng vô ích, chàng đành dắt chiếc xe đi theo người hướng dẫn, chàng đau xót khi nhìn chiếc xe của mình phải chung lộn với đám xe bản thủ ngoài trời. Chàng từng nâng niu chiếc xe của mình, không ngày nào chàng không chịu khó lau chùi, hàng tuần chàng tháo máy xe ra để căn lại, chiếc xe của chàng máy móc tốt, Minh từng khoái trá khi nghe máy nổ giòn tan.

Vậy mà bây giờ, nó phải nằm chung với đám xe này, có những chiếc xe hình như để lâu ngày quá mất cả máy móc lẫn đèn đuốc. Nhưng Minh tự nhủ: Chiếc xe của mình chỉ nằm đây trong chốc lát, dù muốn dù không, chiều nay

khi được thả ra chàng phải mang chiếc xe ra lau chùi lại cho sạch sẽ.

Người cảnh sát cùng đứng ngắm chiếc xe với Minh, anh ta nói:

– Coi bộ anh cưng cái xe này dữ?

Minh thú thật:

– Ngoài vợ con ra tôi chỉ có xe này là đáng kể.

– Tôi cũng có một chiếc xe giống như anh nhưng không được tốt bằng.

Anh cúi xuống xem máy:

– Máy anh cũ nhưng có vẻ tốt.

Minh thấy hứng thú:

– Xe tôi mua lại, tôi đưa thợ làm

máy lại hoàn toàn, tôi chịu khó châm dầu nhót nên xe rất tốt, bu-gi không bao giờ tôi dùng quá ba tháng, lửa coi như tuần nào tôi cũng canh lại, bình xăng ống dẫn xăng, tôi xem hoài, xe sờ dĩ hay hư là do lửa yếu, bu-gi hay chết hoặc ngộp xăng nếu mình biết săn sóc một chút thì xe chạy tốt lắm.

Người cảnh sát có vẻ thán phục cách dùng xe của Minh, nhưng anh ta nhớ ngay tới nhiệm vụ của mình:

– Thôi, bây giờ anh theo tôi đi vô phòng giam đã, nếu có dịp mình sẽ nói chuyện nhiều về cách dùng xe.

Minh còn quyến luyến nhìn chiếc xe của mình lần cuối, chàng nói nhỏ với người cảnh sát:

– Chiếc xe của tôi không thể để lâu được chỗ này, lát nữa tôi sẽ ra lãnh xe về.

Người cảnh sát có lẽ hiểu Minh, anh ta nói:

– Ừ có phải đi lính thì anh cũng nên báo cho người nhà tới lãnh cái xe về.

Minh cãi:

– Không, tôi đi lính sao được.

– Bị bắt quân dịch mà không đi lính thì đi đâu.

– Nhưng tôi đâu có bị bắt, chỉ một sự hiểu lầm thôi mà, tôi đi lính rồi, tôi có đầy đủ giấy tờ...

Người cảnh sát lại cau mặt:

– Anh nói lạ, anh có đầy đủ giấy tờ mà anh lại vào đây.

– Ông cảnh sát bắt tôi vì nghi tôi dùng giấy giả, nhưng tôi xin thề với xếp đó là giấy tờ thật, tôi tạm thời về đây để cảnh sát sưu tra, nếu tôi dùng giấy tờ thiệt thì phải thả tôi ra chứ.

Người cảnh sát gật đầu.

Minh bị đưa vào một phòng giam tạm, căn phòng chật hẹp đầy ắp người nằm ngồi ngổn ngang. Trước khi bị đẩy vào phòng giam, Minh còn ngoái lại nói với người cảnh sát:

– Bao giờ thì tôi được sưu tra?

Người cảnh sát trả lời như cái máy:

– Nội nhật ngày hôm nay.

– Nếu tôi không có tội gì thì được thả ngay chứ?

– Cái đó dĩ nhiên.

Minh than phiền vì mất một buổi làm, người cảnh sát hỏi Minh:

– Có tiền không, đưa tôi mua cơm đĩa giùm cho.

– Trong này không có cơm à.

– Có nhưng mà khó nuốt lắm.

Minh đành đưa cho anh ta mấy chục bạc mua đĩa cơm sườn và một ly cà phê đen. Minh kiếm một xó ngồi, những người cùng bị bắt lính với Minh yên phận ngồi một xó, có người tìm cách nhờ liên lạc về gia đình để báo tin.

Gã cùng bị bắt với Minh tới hỏi Minh:

– Có cần liên lạc về gia đình không, có người chiều hôm nay ra đó.

Minh tự tin:

– Tôi có trốn lính đầu, lát họ sưu tra tôi họ phải thả tôi ra. Có lẽ chiều hôm nay tôi cũng về nhà, có cần nhắn nhe gì tôi tới nói cho.

Người bạn mới không mấy tin tưởng, anh ta nghi ngờ:

– Bộ chuyện đó có thật sao?

– Ai nói dối làm chi.

Minh không ngại ngùng ngồi kể lẽ rành rẽ trường hợp của mình. Người bạn mới chăm chú nghe, cuối cùng anh ta kết luận:

– Tôi sợ anh kẹt vụ này.

Minh trợn mắt:

– Tại sao lại kẹt.

Người bạn mới chỉ vào ngực mình:

– Tôi là người có kinh nghiệm nhiều với cảnh sát, tôi hiểu họ hơn anh.

– Vậy là làm sao?

– Không làm sao hết. nếu họ muốn chơi xấu anh thì cũng không phải chuyện khó.

– Tôi có làm gì đâu mà họ chơi xấu tôi.

– Anh có tội là làm cho cảnh sát nổi giận, anh không hiểu thảo với cảnh sát nên anh có thiệt vào thân.

Minh khinh thường:

- Anh thiệt nói lạ.
- Không lạ đâu, cứ chờ xem.
- Chờ thì chờ...

Người bạn mới không nói chuyện với Minh nữa, anh ta kiếm một chỗ nằm, quay mặt vào tường. Người cảnh sát đã mang cơm và cà phê vào cho Minh, Minh thầm khen cảnh sát ở đây nhã nhặn, chàng cảm ơn người cảnh sát rồi rút, còn gần một trăm bạc Minh biếu người cảnh sát nốt. Một thằng lỏi có lẽ bị bắt về tội ăn cắp ăn trộm gì đó, chờ cho

người cảnh sát quay đi, nó chửi thề một câu:

- Dù mẹ lớn cái đầu mà ngu.

Minh có cảm tưởng thằng nhỏ chửi

xéo mình, chàng vừa ăn cơm vừa hỏi thẳng lỗi.

ranh.

– Ê có phải mày chửi tao không nhỏ?

Thằng nhỏ nhún vai một cái:

– Thằng nào ngu thì chửi.

Minh bực mình:

– Nếu mày muốn chửi tao thì chửi đi, ranh con.

Thằng nhỏ nhìn thẳng vào mặt Minh:

– Chú có thấy chú ngu không?

– Ngu cái gì?

– Cho tiền cảnh sát có ngu không?

– À cái chuyện đó có gì là lạ đâu, người ta giúp tao thì tao đền ơn.

Thằng nhỏ cười mũi một phát thật đều:

– Chú bị bắt lần đầu phải không?

– Rồi sao?

– Bởi vậy tôi mới nói chú ngu, chú biết quái gì, thằng cha cảnh sát vừa rồi là thằng cha thầu cơm ở đây, con vợ hắn bán cơm cà phê ngoài cổng, nói thiệt nó còn mong bán được hàng... Vậy mà chú còn cho tiền nó, còn cảm ơn rồi rít nữa, vậy không phải ngu sao?

– Mày rành dữ.

– Không rành sao được, tôi vô đây hoài hoài mà, tôi còn lạ lòng gì mấy thằng cha cảnh sát này.

Minh không giận thằng nhỏ, chàng tò mò:

- Bộ bị bắt hoài sao?
- Bị bắt hoài.
- Tội gì?
- Đủ thứ tội, ăn trộm ăn cắp, móc túi, ổi nhiều thứ lắm, hơi sức đâu mà kể cho hết được.

Thằng lỏi nói một hơi tội trạng của mình, không một chút ngưng ngấp. Nó tự kể tội mình một cách trơn tru, cái miệng nó như thoa mỡ thoa dầu:

- Nói cho chú biết, hồi tôi năm tuổi tôi đã bị bắt vào quận này rồi.
- Năm tuổi mà mày cũng bị bắt?
- Chú lạ lắm sao? Có đứa bốn tuổi

cũng bị bắt rồi, ăn cắp ăn trộm đầu có đờn tuổi, mà cảnh sát bắt cũng đầu có đờn tuổi làm gì.

– Thiệt chúng mày quá xá, tao đầu có ngờ vậy.

Thằng lỏi con ranh mãnh ra mặt, nó bắt đầu tán Minh:

– Nghe tôi kể chuyện vậy có cảm động không, tội nghiệp chứ?

Minh cùng đoán được phần nào lòng dạ thằng nhỏ:

– Mày muốn gì?

– Nếu ăn ngon lành một mình như vậy, chú còn cảm động được với cảnh sát, thì với tôi hoàn cảnh còn cảm động hơn nhiều.

– Mà muốn xin tao một đĩa cơm chớ gì?

Thằng lỏi nhe hàm răng sún cười:

– Nói ra thì "ngợm", chớ thiệt vậy đó.

– Mà láu cá quá vậy?

– Bộ cảm động muốn cho tôi một đĩa cơm thật sao?

– Tao chỉ có thể cho mày một đĩa cơm tôm.

– Chỉ cần có vậy thôi, đĩa cơm tôm năm chục đồng, được vậy là tốt rồi, đưa tiền tôi hành thằng cha cảnh sát già cho coi.

Minh đưa năm chục đồng cho thằng lỏi, người cảnh sát già còm đứng

ngoài song sắt, thằng lỏi đến gần lên tiếng:

– Ê ê...

Người canh sát quay lại:

– Cái gì vậy?

– Đĩa cơm tôm.

Người canh sát khinh khỉnh:

– Mà ăn?

– Chớ sao, tôi cũng có tiền chớ bộ.

Người canh sát chìa tay ra:

– Đưa tiền đây.

Thằng lỏi liệng tiền ra ngoài:

– Đĩa cơm tôm chan nhiều nước sốt nghe?

Người cảnh sát già nhẩn nại lượm tiền lên:

– Bạn sau này không có đưa tiền kiểu đó nghe?

Thằng lỏi chối leo lẻo:

– Tôi hụt tay chớ bộ.

Người cảnh sát quay đi, thằng lỏi quay lại nhe hàm răng sún cười với Minh:

– Chú thấy chưa, tôi có tiền cũng bảnh như ai, tôi có phải cảm ơn ai đâu, vậy mà có nói chú là ngu thì chú giận.

Minh không biết nói sao chàng chỉ lắc đầu.

Uống xong ly cà phê, Minh tìm một chỗ nằm đỡ lưng. Người cảnh sát

đã mang cơm vào cho thằng lỏi, thằng lỏi chê bai om sòm nào là cơm nguội quá, bán mắc. Nó làm cho ông cảnh sát già nổi cáu lên, ông ta chửi thể nhoi:

– Đù mẹ, có mấy chục bạc mà mày hành tao dữ vậy.

Thằng lỏi cãi liên:

– Cơm này tôi mất tiền mua mà, tôi có phải ăn cơm tù đâu.

– Mày coi chừng chết mẹ bây giờ.

Người cảnh sát không còn muốn gây với thằng lỏi nữa, ông ta quay ra ngoài không quên mang những chén đĩa dơ của những người đã ăn xong, thằng lỏi vừa ăn vừa ca hát om sòm. Mấy cô điếm bị giam chung bức mình chửi bới rùm lên, phòng giam lại náo

loạn lên. Buổi trưa đi qua một cách chậm chạp, Minh thấy những nhân viên cảnh sát đã trở lại làm việc, chàng mừng khắp khởi, có lẽ họ đang xét trường hợp của chàng, chiều nay chàng về nhà kể chuyện nầy cho vợ con nghe cũng vui ra phết, ồ, lâu lâu trở lại nhà giam một lần cũng thú vị, Minh sửa soạn lại quần áo, chàng phúi một vài vết dơ trên quần áo, chàng không thể ra khỏi quận cảnh sát như bản như thế này, cảnh sát bắt đầu gọi tên những người bị bắt giải lên tổng nha hay đưa ra tòa, có người được tự do, Minh nhẫn nại chờ, thế nào cũng đến lượt chàng, Minh kêu tên bạn đứng gần cạnh:

- Chắc người ta sưu tra xong rồi.
- Mấy thằng bị bắt trốn lính như

mình cũng sẽ bị giải đi Quân Vụ Thị Trấn chiều hôm nay.

– Tôi được ra.

Anh ta đã nghe tâm sự của Minh, anh ta nói một cách lửng lơ:

– Cũng có thể.

– Chắc chắn chứ cũng có thể sao được.

– Anh hợp lệ tình trạng quân dịch mà anh ở đây, anh nói sao vô lý thế...

Mồ hôi lấm tấm trên trán Minh, chàng không còn bình tĩnh nữa, chàng cảm thấy ngột trong không khí khó thở này.

Người cảnh sát lật cuốn sổ:

– Tên anh là gì?

– Dạ thưa Minh, Hoàng Minh...

Người cảnh sát bối rối tìm trong đám căn cước, ném cái thẻ của Minh ra:

– Có phải cái thẻ này của anh không?

– Dạ đúng.

– Đó là giấy tờ của anh.

– Thưa còn những giấy tờ kia.

Người cảnh sát lắc đầu:

– Không còn giấy tờ nào khác ngoài cái thẻ căn cước của anh.

Minh muốn kêu trời lên nhưng chàng bình tĩnh:

– Tôi còn giấy giải ngũ, tướng mạo quân vụ nữa.

Người cảnh sát không nén nổi tức giận quắc mắt, đập xuống bàn:

– Anh muốn gì, anh định đổ cho cảnh sát lấy giấy tờ của anh phải không?

– Dạ không tôi nói sự thật.

– Sự thật anh chỉ có cái thẻ căn cước này mà thôi, anh trốn lính, người ta thấy anh không đủ giấy tờ hợp lệ nên mới bắt vào đây, anh nên coi chừng lời nói của anh...

Mồ hôi Minh toát ra đầm đìa, chàng quệt tay ngang trán, chàng định nói nữa. Người cảnh sát quát ầm lên:

– Đừng có lộn xộn, anh muốn qua mặt cảnh sát phải không?

Minh cố gắng trình bày để người

cảnh sát hiểu hoàn cảnh của chàng hơn, chàng cũng nói cả chuyện người cảnh sát xét giấy nghi giấy chàng giả mạo nên mang về quận sưu tra. Cuối cùng Minh nói:

– Thừa xếp có mấy anh em ở đây làm chứng, tôi không dám gian dối, tôi có đưa những giấy tờ ấy cho cảnh sát.

Người cảnh sát nhìn những đám người trốn lính bằng nửa con mắt ông ta lắc đầu:

– Anh tính mang cả mấy thằng bị bắt ra làm chứng cho anh hả? Tôi nói cho anh biết họ không đủ tư cách anh biết không? Còn ai là người giữ giấy của anh?

– Dạ ông cảnh sát.

– Ông cảnh sát nào?

– Thưa tôi làm sao biết được, tôi chỉ biết người cảnh sát ở quận này.

Người cảnh sát bức mình, chỉ vào ngực mình:

– Anh không thấy người cảnh sát nào cũng đeo sổ trước ngực sao, người cảnh sát nào giữ giấy của anh, anh phải nhớ sổ chớ, sổ bao nhiêu? Anh cho tôi biết, tôi sẽ kêu người ấy ra đây.

Minh chợt nhận ra hổ to, chàng bức mình, không hiểu tại sao mình lại ngu dần, đến mức ấy được chớ, đưa tất cả giấy tờ quan trọng cho người ta mà không chịu nhớ sổ của họ, Minh thành thật lắc đầu:

– Sự thật tôi không để ý đến điều

đó, nhưng nếu bây giờ tôi gặp được mặt tôi nhớ.

Người cảnh sát hít một hơi thuốc, neho mắt với Minh hỏi một câu ngang xương:

– Giữa anh và ông có quận trưởng ở đây là thể nào?

– Thưa có gì đâu.

– Tôi tưởng anh là ông nội của ông cò, anh mới dám đề nghị bắt cảnh sát xếp hàng ra nhận diện, anh là thằng lão, hoàn toàn lão, tôi làm phước tha cho anh tội lão thì bây giờ anh đi đi, anh làm mất thời giờ của tôi nhiều rồi.

Ông ta ra hiệu cho người cảnh sát kia xô đẩy đám người bị bắt lính ra ngoài sân, Minh uất ức, chàng uất đến

không nói được một lời nào cả, chàng bật khóc, giọt nước mắt lăn dài trên gò má rúm nắng. Người bạn đi bên cạnh an ủi:

– Thôi coi như chuyện đã rồi.

Minh cúi kính:

– Chuyện đã rồi sao được họ xử ức tôi.

Người bạn thoáng nụ cười khinh mạn:

– Hãy vật đầu gối ra mà nói chuyện.

Chiếc xe cây đã nổ máy, ngoài sân người cảnh sát áp tải xô đẩy đám người bị bắt ra xe. Minh vùng vằng không muốn lên xe. Người cảnh sát dọa:

– Nếu anh còn cứng đầu bắt buộc tôi phải dùng biện pháp mạnh với anh.

Minh đành lên xe. Vài ba người cảnh sát khác súng cầm tay cũng leo lên xe ngồi chặn cửa ra vào, chiếc xe chuyển bánh ra khỏi quận cảnh sát. Minh chợt nhìn thấy người cảnh sát hồi sáng giữ giấy tờ của mình, chàng la lên:

– Đó đó, chính thằng cha cảnh sát đó.

Mấy người cảnh sát áp tải quay lại quát mắng:

– Cái gì vậy chú mày?

– Người cảnh sát đó lấy giấy tờ của tôi.

Người cảnh sát áp tải bọc mình dùng báng súng đẩy vào bụng Minh làm chàng ngã ngối xuống.

Chiếc xe chạy ra khỏi ty cảnh sát.

Minh ôm đầu khóc như đứa trẻ. Khi Minh ngược lên nhìn chàng bắt gặp nhiều khuôn mặt lạnh lùng như băng giá, ánh nắng gay gắt buổi trưa chiếu trên những mái đầu tóc còn xanh hoa râm, cũng có những khuôn mặt còn non choẹt, và những khuôn mặt đã có một vài vết răn răn. Minh không nhìn xuống đường nhưng chàng biết xe đang chạy trong thành phố, Minh thấy mình hoang mang như chàng tỉnh cơn ác mộng, chàng nhìn hết khuôn mặt nọ đến khuôn mặt kia, Minh chợt nhìn thấy một dòng nước mắt từ một khuôn mặt nhăn nheo, người đàn ông

bỗng gục mặt xuống khóc rưng rức.
Mấy người cảnh sát lạnh lùng, họ mời
nhau điều thuốc.

20.

NGƯỜI BẠN NĂM CẠNH MINH THÌ THẢO:

– Trường hợp đó anh nên bình tĩnh giải quyết, hiện nay trường hợp anh như một nắm chỉ rối, anh phải bình tĩnh lắm mới gỡ ra nổi, đừng hấp tấp đừng làm chuyện bậy bạ chỉ thiệt cho anh thôi. Còn tôi, tôi đã quyết rồi trước sau gì tôi cũng trốn nữa, dĩ nhiên tôi là kẻ bất hợp pháp, nhưng nếu tôi

có tiền, tôi sẽ lo bùa phép mấy hồi, cái đó thì không bền, nhưng hoàn cảnh tôi bắt buộc tôi phải lo. Còn anh, cái gốc anh là người lương thiện, trong khi anh còn mắc kẹt trong này ở ngoài vợ anh sẽ lo chạy cho anh. Anh có một cái đại là giấy tờ hợp lệ của anh, anh không đem photocopie ra làm nhiều bản đem đi thị thực. Anh nên gặp vợ anh, nói vợ anh về phòng hành chánh đơn vị cũ của anh xin lại những giấy tờ đó hoặc hay hơn, nói họ can thiệp cho anh, anh sẽ được xuất ngũ không có gì đáng buồn hết, nếu chị nhà lo được, anh nói với chị chịu khó tốn chút ít tiền cho những người chuyên môn lo những giấy tờ này, không lâu đâu.

Minh nghe người bạn mới nói có lý chàng bình tĩnh dẫn lại:

– Cám ơn anh, từ chiều đến giờ tôi lo rối lên nên không bình tĩnh, nhưng tôi cũng nhờ người báo tin cho vợ tôi biết, chắc tối nay vợ tôi đã biết tin rồi.

– Ngày mai là chị tới đây, anh nên bình tĩnh nói với chị lo vụ này.

– Dạ phải lo chứ, tôi nói thiệt với anh tôi không sợ đi lính vì tôi đã từng đi lính rồi, tôi vào sinh ra tử, nhưng vụ này tôi thấy tức quá.

Người bạn mới cười:

– Nào ai sợ đi lính, tôi là thằng chuyên môn trốn lính. nhưng đừng nghĩ là sợ đi lính, hoàn cảnh cả, hoặc là vì bất mãn.

Anh ta không nói tiếp, anh ta chỉ hừ hừ trong miệng:

– Dù mẹ, thằng ba tàu chợ lớn, mấy thằng con ông cháu cha tôi không biết nói gì hơn.

Minh bực bội, chàng lại nghĩ tới chuyện bị bắt hồi sáng, Minh như một thằng con nít bị bắt nạt, thằng con nít bị lấy mất món đồ chơi ngay trước mặt mọi người mà không làm gì được, còn bị vu oan giá họa, một kẻ bị lép vế.

Trong căn phòng giam nhỏ bồng có tiếng họ lên xù xụ, tiếng ho nghe tội nghiệp, nghe như xé phổi xé gan. Minh bật ngồi dậy, người bạn bên cạnh Minh cũng ngồi dậy, người đàn ông đúng tuổi nằm ở góc phòng giam ngồi xồm gò người hai tay ôm lấy ngực, người bạn nói nhỏ:

– Thằng cha này ho quá, có lẽ ho lao?

– Cũng bị bắt lính?

– Hắn bị giải vào sau tụi mình một lát...

– Coi bộ gây gò ốm yếu quá mà bắt làm chi.

– Mà chưa thấy những thằng đui những thằng cụt giò còn bị bắt nữa kìa.

Gã có bệnh ho, ho dứt cơn rồi ôm bụng nằm xuống rên rĩ:

– Trời ơi sao tôi khổ thế này?...

Một tiếng chửi thề không biết từ góc phòng nào đó nổi lên:

– Đ.m, lộn xộn hoài không cho bố ngủ sao?

Một tiếng cười khẩy mà Minh không đoán ra nó phát xuất từ đâu:

– Mãn khóa Quang Trung, đi đơn vị rồi rửa chân lên bàn thờ tha hồ mà ngủ.

Sau một lúc lộn xộn, phòng giam trở lại không khí nặng nề yên lặng, Minh nghe tiếng ngáy, Minh mệt mỏi nhưng chàng không thể ngủ được, chàng nhớ vợ nhớ con.

Bây giờ chàng đã bị đưa đến Quân Vụ Thị Trấn rồi, chàng không hy vọng gì ra ngay, chàng phải làm đơn khiếu nại, có khi hàng năm sau người ta mới xét tới trường hợp của chàng, và khi đó chàng đã là một người lính.

Càng nghĩ Minh càng thấy uất ức, mẹ tiên sư chúng nó, làm ăn như c... Minh muốn chửi thề nhưng những lời chửi thề không lọt ra khỏi miệng, chàng

nuốt xuống bụng. Thế là những dự định của Minh đã tan theo mây khói, chàng sẽ không có cửa hàng vẽ quảng cáo, chàng không kiếm được tiền nữa, vợ con chàng sẽ nheo nhóc hơn, chàng phải ra khỏi nơi này, chàng đã chịu quá nhiều bất công, tại sao chàng không được sống yên lành như những người khác? Trong khi chàng đã làm tròn bốn phận, Minh sẽ ra khỏi nơi này một cách hợp pháp, chàng không trốn chạy.

Có lẽ giờ này vợ Minh cũng đang lo nghĩ về Minh, nàng chờ trời sáng để đến đây gặp chàng trước khi chàng đi Quang Trung, Minh ngủ thiếp đi lúc nào không biết...

Những tiếng ồn ào trong phòng giam đánh thức Minh dậy, Minh ngồi xồm nhìn ra ngoài, trời đã mờ mờ

sáng. Minh nóng ruột, có lẽ Ngọc cũng sắp tới. Trong lúc này Minh cảm thấy chàng cần đến nàng kinh khủng.

Người sĩ quan coi phòng giam vào phòng điểm danh, Minh uể oải nói có mặt. Một người khác hỏi người hạ sĩ quan:

- Bao giờ chúng tôi đi?
- Lát nữa, có thể là buổi trưa nay.

Sau khi điểm danh xong trước khi quay đi người sĩ quan hỏi:

- Có anh nào cần ăn gì không, tôi mua giùm cho?
- Thưa xếp có cà phê không?
- Đủ cả, anh đừng ngại.

Những người bị bắt trong phòng

giam nhao nhao gửi tiền, người bạn mới của Minh hỏi Minh:

– Uống gì không?

Minh định móc tiền ra đưa, anh ta chặn lại:

– Tôi bao anh, uống cái cà phê sữa ăn cái dầu cháo quẩy cho đỡ bụng nhé?

Minh gật đầu đại. Người bạn mới tâm sự với Minh:

– Tôi không thể nào đi được tôi phải ra.

– Ra bằng cách nào?

Đôi mắt người bạn long lanh:

– Tôi sẽ liều.

– Làm cách nào mà liều được.

– Thiếu gì cách, lát nữa anh coi tôi.

Minh đang nghĩ đến hoàn cảnh của mình, chàng cũng chẳng buồn hỏi han làm gì, chàng ngồi im lặng. Hai ly cà phê sữa đã mang vào, Minh xì xụp uống, mọi khi chàng uống cà phê mà chàng không thấy ngon như ở đây. Người bạn mời Minh một điều thuốc lá:

– Tôi sẽ ra, lát nữa tôi ra.

– Lát nữa?

Người bạn mới bật quẹt môi thuốc cho Minh:

– Có cách nào ra được cho tôi theo với.

Người bạn lắc đầu:

– Anh đừng theo tôi, anh vốn là người hợp pháp đừng dại dột.

– Nghĩa là anh trốn ra?

– Không trốn ra còn cách nào hơn nữa.

Trời đã sáng rõ. Minh nhìn thấy một vệt nắng chiếu vào cửa phòng giam. Ngoài có tiếng ồn ào, Minh nhìn ra, chàng thấy đám đàn bà trẻ con đang ùa vào công Quân Vụ Thị Trấn, một người trong đám bị bắt họ nhìn thấy thân nhân của mình họ đổ xô ra cửa phòng giam đứng phía trong gọi ra. Minh cũng cố nhìn xem có thấy vợ mình đâu không, chàng tuyệt vọng, trong đám đông đảo kia, Minh không nhìn thấy Ngọc đâu, Minh lại lui về chỗ ngồi, người bạn ngồi bên cạnh hỏi:

– Vợ chưa tới hả?

Minh lắc đầu:

– Không biết vợ tôi có nhận được tin chưa.

– Có thể sáng nay mới nhận được tin.

– Tôi sợ vợ tôi lên không kịp quá. Nếu lên buổi sáng hôm nay thì kịp vì trưa nay mình mới đi

Người bạn buồn buồn:

– Tôi nhất định rồi, tôi không thể đi được, tôi sẽ liêu...

– Anh định làm gì?

Người bạn mới im lặng khẽ lắc đầu:

– Tôi chưa biết, nhưng tôi nhất

định rồi hể sơ hở một chút là tôi trốn liền.

Minh thoáng lo sợ cho người bạn mới:

– Trốn, đừng đại dột chớ, tôi chắc chắn rằng...

Minh bỏ lửng câu nói, chàng muốn nói rằng chắc chắn người bạn không thể trốn được, nhưng người bạn Minh nói ngay:

– Tôi biết rằng nguy hiểm lắm, dĩ nhiên là khi giải mình đi, lính tráng phải hộ tống theo, có thể nguy hiểm đến tính mạng, nhưng làm sao được, chẳng thà tôi chết, tôi chết đi cho rảnh, tôi không thể nhìn vợ con...

Giọng người bạn mới nghẹn ngào:

– Tôi biết làm sao, coi như mình đánh một canh bạc.

Anh ta gục đầu trên hai cánh tay, đôi vai rung lên. Minh không biết phải an ủi người bạn như thế nào, trong lòng chàng còn ngổn ngang bao nhiêu là tâm sự, Minh lại nhìn ra cửa, chàng hy vọng vợ chàng sẽ đến, chàng cần phải nhắc nhở nàng một chuyện cần thiết. Minh reo lên, chàng đã nhìn thấy vợ con hiện ra ở cửa, nàng đang ngơ ngác, Minh chồm lên gọi:

– Ngọc. Ngọc, anh đây.

Ngọc ngẩng lên nhìn về phía Minh, nàng bỗng con lên tất tả chạy về phía Minh, Minh hỏi dồn:

– Em nhận được tin anh tự bao giờ?

– Sáng hôm nay...

Nàng nắm lấy bàn tay Minh thò ra ngoài, nàng hỏi dồn:

– Tại sao anh lại bị bắt?

Minh nhún vai:

– Nào ai biết được.

Thằng bé Dũng thò tay vào quờ quạng trên mặt bố nó, nó gọi ba ba. Minh kể lại cho Ngọc nghe nguyên nhân bị bắt, chàng lắc đầu:

– Xui quá, nhưng vẫn còn được.

– Bây giờ em phải làm gì cho anh?

– Em tìm đến đơn vị cũ cho anh, nói với người ta xác định lại rằng anh đã được giải ngũ, rồi em nộp những giấy tờ cần thiết đó lên Bộ Quốc Phòng,

nhớ làm đơn khiếu nại cho anh.

Ngọc lo lắng:

– Em không biết phải làm sao bây giờ.

– Nếu em nhờ vả được người nào đó biết luật lệ lo cho anh thì tiện nhất.

Ngọc lại nghĩ đến lần chạy chọt cho Minh khi chàng bị bắt nhưng nàng không muốn nhắc lại với Minh, sợ chàng có mặc cảm. Minh móc bóp đưa cho Ngọc mấy giấy tờ:

– Còn chiếc xe gắn máy của anh bị giữ ở dưới quận, em tới lãnh về cho anh ngay.

Ngọc thở dài, nàng nắm chặt tay Minh hơn:

– Số anh thật là xui xẻo, em sẽ cố lo cho. Bây giờ chỉ có một mình em lo cho con.

Nước mắt Ngọc rơm rớm, nàng cắn chặt môi:

– Anh đừng có liều lĩnh nghe chưa?

– Anh việc gì phải liều lĩnh, anh là người hợp lệ mà, không may gặp phải một thằng cha khốn nạn, xui xẻo, số anh chưa hết xui xẻo.

Minh thò tay ra vuốt tóc con:

– Con ở nhà phải thương mẹ nghe con, ba đi ít bữa ba về.

Thằng Dũng nhìn Minh, nó thỏ thẻ:

– Ba bị bắt hả ba?

Minh lắc đầu:

– Không phải ba bị bắt, người ta
lầm lẫn...

Thằng bé không hiểu nhưng nó
vẫn toét miệng cười, hỏi lại:

– Ba không bị bắt hả ba?

Minh quay sang nhìn nhủ Ngọc,
chàng lau giọt nước mắt vừa ứa trên
khóe mắt nàng:

– Anh có làm phiền em không?

– Sao anh lại nói như thế, bốn phận
em...

Nàng ghen ngào, nàng không thể
nói nên lời.

21.

CHIẾC XE NHÀ BINH
CHUYỂN BÁNH, bỏ lại đằng
sau một đám bụi mù mịt, hình ảnh
những tên trốn lính bị bắt lẫn trong
đám đông. Trời nắng như đổ lửa, Minh
ngồi gục đầu, hai bàn tay vò rối mái
tóc, Minh không muốn nghĩ ngợi gì
hết, chàng cố xua đi hình ảnh tên bị
bắt ra khỏi đầu mình, trong lúc này
chàng chỉ nghĩ đến vợ con mình mà
thôi, hình như xe chạy khỏi thành phố,

Minh ngửi thấy mùi không khí trong lành của đồng quê, mùi mạ non đầu đò trộn lẫn mùi đất gay gắt, xe tăng tốc độ, bọn lính ngã bổ nhào vào nhau.

“Anh yêu quý,

Tuần lễ vừa qua, em không thể xuống thăm anh được, có lẽ anh chờ em lắm, nhưng anh có biết không, con chúng ta đau quá, nó bị nóng lạnh hoài, buổi sáng em định đưa nó đi nhưng thấy nó nóng quá em đành ở nhà với nó vậy, cũng không dám mang nó đi gởi như mọi khi vì sợ người ta săn sóc con mình không được chu đáo, tuần tới thế nào em cũng phải xuống thăm anh, và có lẽ sẽ có tin mừng cho anh.

Tiện trong thư này em cũng tin luôn cho anh rõ rằng những nơi anh bảo em

đến, em đã đến rồi, ở đơn vị cũ của anh người ta hứa sẽ can thiệp cho anh, em đã tới tận nơi trình bày mọi sự, có ông đại úy, em không biết ông ta làm gì ở trong đó, đã la um lên khi nghe em trình bày mọi chuyện, và ông ta cũng hứa can thiệp cho anh. Mình ở hiền gặp lành anh ạ. Anh yêu quý, em đã tới quận cảnh sát nhận cái xe về cho anh, thật là buồn anh ạ, chiếc xe của anh bị họ tháo đồ lung tung, em có khiếu nại lên trưởng chi cảnh sát nhưng ông ta không chịu giải quyết, ông ta nói biết đâu được việc đó. Một ông cảnh sát còn hù em nữa, ông hỏi em muốn gì, muốn kiện phải không? Em hiểu anh chiếc xe gắn máy của anh, anh giữ gìn cẩn thận lắm chớ đâu có thiếu đèn, thiếu dây, thiếu nhợ lung tung, anh thay toàn đồ mới. Máy người lãnh xe cùng với em cũng bị như vậy, họ

nói rằng chính cảnh sát đã tháo những phụ tùng ấy, nhưng em nghĩ nhân viên công lực ai lại làm thế, chắc là có kẻ lưu manh nào đội lốt cảnh sát làm bậy đó thôi. Mà thôi anh, kiện tụng làm chi cho mất công, mình là kẻ thấp cổ bé miệng có kiện cũng không đi đến đâu, chiếc xe của anh em đã mang về nhà, bao giờ anh về nhà anh mang đi sửa lại vậy.

Em nói tiếp về vụ em đi chạy cho anh nghe nhé, đáng lẽ chuyện này em giấu anh sợ anh buồn, nhưng em thấy rằng cũng nên cho anh biết. Ông đại úy cho em biết rằng vụ bắt oan anh coi bộ dễ dàng, nhưng cũng thật khó khăn nếu có đồng tiền thì vẫn mạnh hơn, em cũng chạy chọt, trong tuần này em phải đưa cho ông mười ngàn đồng để ông ta đưa cho người ta. Ông đại úy là một người thật tốt đó anh, ông ta giúp đỡ em đủ

chuyện cho nên em rất tin ông ta, theo ông ta nói thì đáng lẽ anh bị đưa về Quân Vụ Thị Trấn, người ta phải sưu tra anh ở đó xem coi anh có hợp lệ hay không, nếu anh hợp lệ thì anh mới đi, còn không anh đã được thả rồi, vụ này do sự trục trặc vì lý do hành chánh sao đó, nhưng ông nói anh cứ yên trí, đừng lo lắng gì cả, trong tuần tới ông ta sẽ vào tận Quang Trung để bảo lãnh anh về phép.

Anh càng gặp nhiều hoạn nạn, em càng thương anh, em không hiểu, tại sao một người hiền lành như anh mà chỉ gặp toàn những điều bất hạnh, nhưng dù thế nào đi chăng nữa anh vẫn là chồng em, trong đời em chưa thương yêu ai bằng anh, anh đừng lo lắng cho gia đình nhiều quá mà thiệt vào thân, mình là cây ngay thì không sợ chết đứng phải không anh.

Anh đi khỏi em cố gắng làm việc nhiều hơn, trước kia em chỉ làm việc đến sáu giờ chiều rồi về, nhưng bây giờ em đón con, tội nghiệp thằng nhỏ, bà vú nuôi nó nói nó khóc, nó nhớ anh suốt ngày, nhưng em làm sao được, em chỉ biết ôm con ngủ sau một ngày mệt nhọc. Về số tiền mười ngàn đồng em đã hỏi mượn trước bà chủ tiệm, bà chủ hứa trong tuần này sẽ đưa cho em rồi trừ dần vào số lương, em nghĩ như vậy còn hơn là đi vay. Thà rằng mất tiền để anh được tự do một cách hợp pháp hơn là thấy anh khổ sở một cách vô lý. Nói thú thật với anh, hôm em xuống thăm anh ở vườn Tao Ngộ, nghe anh nói chuyện mà em sợ quá, em chỉ sợ anh nghĩ quần làm bậy rồi khô thôi, anh nhớ đừng có bắt chước mấy người bạn của anh nhé, họ đào ngũ thì mặc họ. Anh kể chuyện

người bạn của anh nhảy xe hơi bị bắn què giò, vậy là hôm ấy em về nhà ngủ không được đó anh, em nằm mơ cứ thấy anh bị bắn què giò. Em van anh, anh cẩn thận, đừng để xảy ra chuyện gì mà khổ vợ khổ con, anh cứ bình tĩnh chuyện đâu còn có đó, em hết lòng lo cho anh, sức em bao nhiêu em sẽ lo bấy nhiêu. Ông Đại úy nói trường hợp của anh chỉ khoảng mười ngày nữa là anh ra được thôi. Khi em tới văn phòng của ông ta, ông ta gọi điện thoại đi lung tung nhờ can thiệp. Buổi tối hôm qua, ông ta lái xe đón em tại tiệm uốn tóc, mời em đi ăn để nói chuyện về anh, em ngần ngại một chút nhưng em nghĩ đến anh, em phải chiều lòng ông ta.

Ông ta thật là người đứng đắn đấy anh, trong suốt bữa ăn, ông ta đưa em về đón thằng Dũng, ông ta cũng tỏ ra

thương thằng Dũng lắm anh à, ông lại cho nó ăn kem, nhưng chẳng nhỏ thiệt là khó, ông đại úy đỡ thế nào nó cũng không chịu ăn.

Thôi thư đã dài, anh cho phép em dừng bút ở đây nhé, chủ nhật này thế nào em cũng lên thăm anh, anh cứ chịu khó nhé, tất cả mọi việc rồi sẽ êm đẹp hết, anh cố giữ gìn lấy sức khỏe...”

Minh gấp bức thư của vợ lại, chàng thở mặt ra, thật tội nghiệp cho ràng, Minh nghĩ có lẽ trong bức thư đó nàng còn nhiều điểm muốn nói nữa, nhưng nàng sợ Minh buồn nên nàng giấu, Minh không muốn vợ lo lắng thái quá cho mình, Minh tự nhủ để tuần lễ tới nàng lên thăm mình rồi nói cho nàng biết, nàng không cần phải chạy chọt quá như vậy, nàng cần để sức lo cho

con. Minh muốn viết cho vợ một bức thư, nhưng chàng không có thời giờ.

22.

MINH NGÔI GỤC ĐẦU,
NGỌC NGÔI BÊN CẠNH
CHÀNG. Buổi sáng ở vườn Tao Ngộ
đối với Minh không vui mấy, Ngọc
chỉ khóc hình như nàng muốn nói với
Minh điều gì đó, nhưng nàng còn ngại
ngùng, đôi mắt nàng đỏ hoe, chiếc khăn
tay nhàu nát ra trong tay nàng, giỏ đồ
ăn để bên cạnh hai người, Minh cũng
chẳng buồn ăn uống gì nữa, hồi này kể
vợ Minh ăn một miếng bánh mì thịt,

uống một chai nước cam. Minh hỏi vợ lần này không biết thứ bao nhiêu:

– Tại sao em không cho con lên?

Ngọc hơi gắt:

– Em đã nói với anh, nếu cho nó đi em sẽ phải nghỉ luôn một ngày, bà chủ đâu có chịu như vậy, nó đi với em rồi đưa đi gửi lại nó nhất định không chịu.

Minh nắm lấy bàn tay xanh lợt của vợ:

– Thôi em cũng đừng chạy chọt gì hết cho mất công, anh thấy em khổ cực nhiều quá về anh, anh thấy áy náy làm sao ấy, cùng lắm là anh đi lính nữa, em ráng nuôi con, em cũng chẳng cần nhờ vả ông đại úy làm gì, phiền người ta, ở nhà còn chiếc xe của anh đó, em bán đi

mà tiêu xài, anh chán nản lắm rồi, đòi anh không may gặp toàn bất hạnh, anh biết làm sao được, cứ coi như không có anh.

Minh thở dài, chàng lại thấy vợ mình khóc nữa, chàng khổ tâm hỏi lại vợ:

– Em có nghe anh nói gì không?

Ngọc dạ thật nhỏ, nàng cũng muốn nói với chàng điều đó, nhưng nàng thấy nàng không đủ can đảm để nói, nàng không thể nói được nổi nhục nhã này nàng phải mang mãi trong lòng, không thể nói với chàng, không thể được, không bao giờ Ngọc tự nhủ như vậy.

Nhìn làn da cháy nắng của chồng, Ngọc thấy tội nghiệp cho chàng, bây giờ Ngọc lại cho chàng biết tin đó nữa

thì làm sao chàng có thể sống được.

Đêm hôm qua Ngọc đã ôm con khóc thầm suốt đêm, nàng không thể nào ngờ được đời sống nầy lại bi ối đến như vậy. Buổi chiều hôm qua không thấy Minh về phép như lời hứa của ông đại úy tốt bụng, nàng chạy tới nhà ông ta, ông ta vừa đi làm về, ông ta là một người đàn ông còn sống độc thân, ở chung với một người bạn, ông ta tiếp Ngọc ở phòng khách, tỏ ra ngạc nhiên, khi nghe Ngọc nói ông ta gắt lên:

– Tại sao kỳ vậy? Hôm qua chính tôi đã lên trên đó lo cho anh ta mà, đáng lẽ chiều hôm nay anh ta phải về phép mới phải chứ.

Ngọc lễ phép:

– Thưa đại úy, em chưa thấy chồng

em về, bây giờ là bảy giờ tối rồi, có lẽ nhà em bị cúp phép.

Ông đại úy tỏ ra suy nghĩ:

– Cũng có thể lắm, thôi được, hay là thế này...

– Thưa đại úy tính sao?

– Mai tôi với cô lên trên đó, tôi sẽ xin cho anh ta về nghỉ phép một hai ngày.

Ngọc mừng rỡ:

– Thưa đại úy được sao?

– Được chứ sao không, mấy ông chỉ huy trên đó đều là bạn của tôi cả mà, tôi sẽ bịa ra một chuyện gì đó để nói với họ cho phép chồng cô về.

Nhưng ông Đại úy tỏ ra suy nghĩ một lát:

– Điều đó không khó khăn lắm nhưng, để phòng hồ tôi không gặp được mấy ông chỉ huy bạn của tôi thì cũng coi như cô lên thăm chồng cô, cô cứ mang những đồ thăm nuôi lên, sáng mai tôi sẽ tới đón cô.

Ngọc bận chiếc áo dài màu mỡ gà, chiếc áo dài may thật khéo, ôm sát lấy thân thể cân đối của nàng, người đại úy lén nhìn nàng, bỗng nhiên ông ta đề nghị:

– Muộn rồi, có lẽ cô cũng chưa ăn uống gì, cô cho phép tôi được mời cô đi dùng bữa luôn thể rồi tiện xe tôi đưa cô đi mua ít đồ cho anh ấy.

Ngọc không thể từ chối được, lòng tốt của ông ta, suốt bữa ăn cơm gà ở An Đông ông ta chỉ nói chuyện về Minh, ông ta hứa hẹn thật nhiều:

– Cô cứ yên trí, trường hợp của anh Minh không phải là trường hợp khó giải quyết, chỉ chậm trễ trong một ít ngày mà thôi, thế nào cũng xong.

Ông ta khen Ngọc là người vợ tốt, biết lo lắng cho chồng, Ngọc uống ly Côca côla, nàng bỗng nhiên thấy người rạo rức khó chịu. Ông Đại úy khéo léo, ông ta mời Ngọc vô nằm nghỉ ở căn phòng bên cạnh.

Khi Ngọc tỉnh dậy, nàng biết có đã chuyện gì đó xảy ra cho nàng. Ngọc đứng vụt dậy, nàng xấu hổ vì trên người nàng không còn một mảnh vải che thân. Ngọc vợ vội đồng quần áo, nàng nhìn thẳng vào mặt người đại úy mà nàng tôn kính:

– Tôi không ngờ ông khốn nạn như vậy.

Nàng ôm mặt khóc nhục nhã, ông sĩ quan vẫn ngon ngọt dỗ dành, ông ta hứa đủ điều đủ chuyện, Ngọc la lên:

– Tôi không cần cái mặt ông, ông biết không, ông là một thằng khốn nạn, các người khốn nạn. Trời ơi là trời....

Ngọc ngồi bên cạnh chồng, bây giờ nàng lại nghĩ đến chuyện đó, nếu chàng hay biết chàng sẽ điên lên mất. Ngọc nhẫn nhịn, nàng càng thương yêu chồng. Vợ chồng nàng sống bao nhiêu năm trời nay, sống thật hiền lành, thật lương thiện vậy mà những bất hạnh cứ theo đuổi hoài. Ngọc nhìn chồng đôi mắt nhòa lệ:

– Anh đừng lo lắng gì chuyện nhà hết nhé, để em lo, em cố gắng chạy chọt một lần nữa xem may ra có thể...

Minh lắc đầu:

– Thôi kệ việc đó, để anh lo cũng được.

– Anh mà lo gì nổi, anh còn bận học hành trong này.

– Anh sẽ làm một cái đơn gửi cho nhà báo nhờ đăng khiếu nại, rồi được hay không tính sau.

Minh không muốn nghĩ đến chuyện buồn phiền đó nữa, chàng nói sang chuyện khác, chàng nhìn khu vườn Tao Ngộ, nhìn những bà mẹ xuống thăm con, những cặp tình nhân ngồi âu yếm bên nhau. Minh nói với vợ:

– Trước đây gần mười năm, anh cũng ra chơi khu vườn này, khi ấy anh

không có ai là thân thích, anh đi chơi một mình, bây giờ có em xuống thăm anh, anh cảm thấy mình...

Chàng ngưng ngang lời nói, nhìn vợ:

– Anh đâu có còn cô đơn nữa.

Ngọc rán cười cho chồng yên lòng:

– Em không giúp gì được anh, em ân hận quá.

– Em đã giúp anh quá nhiều, như vậy là đủ rồi, anh có mong mỗi gì hơn đâu.

– Số phận anh thật đen đui.

– Thôi đừng nói nữa, anh bằng lòng với số phận của mình dù là đen đui.

Chàng nhìn trời:

– Thôi em về đi, để con mong tội nghiệp nó, anh lo lắng cho nó, tính cho nó một tương lai khá hơn, nhưng bây giờ anh không làm gì được.

Minh nắm lấy tay vợ, chàng nén tiếng thở dài:

– Em sẽ thay anh lo cho nó.

– Nhớ về bán cái xe đi lo thuốc thang cho con.

Ngọc cúi đầu. Buổi tối Minh nằm lì trong phòng, những người bạn của Minh đã đi phép về, Thái đến cạnh Minh:

– Cậu không ra vườn Tao Ngộ nghe ca nhạc à?

Minh lắc đầu:

– Nghe ngóng quái gì, tôi không còn tâm trí nào.

– Buồn hoài ích lợi gì.

– Tôi cũng chẳng lo lắng nữa, tôi không muốn buồn.

– Bất mãn chẳng?

Minh mỉm cười ngồi dậy:

– Mình ra câu lạc bộ uống cà phê.

Thái vui vẻ đi theo bạn. Ở trong trại này Minh không thân ai bằng với Thái. Thái nghèo nhưng rất dễ thương, Thái không có ai là thân thích. Minh có tiền thường rủ bạn đi uống cà phê sau những giờ tập, cho đỡ buồn, chàng không ngần ngại tâm sự với Thái về hoàn cảnh của mình. Thái chỉ biết an ủi bạn:

– Số phận mình là vậy, buồn làm chi.

Hai người đi dưới bóng cây bả đậu, Minh nhớ lần bị đưa xuống đây, chàng cũng ngồi dưới bóng cây bả đậu, với những người bạn cùng hoàn cảnh.

Minh buồn bã, mười năm trôi qua rồi, mười năm chàng phải trở lại quân trường trong trường hợp một tên trốn lính. Minh nói với bạn:

– Thật tôi không ngờ, phải chi mình trốn lính thật, có bị bắt cũng không ân hận, nhưng đảng này tôi đã đầy đủ giấy tờ, nhiệm vụ, tôi bị đi lính lại như một thằng trốn lính. Mình thấp cổ bé miệng làm sao kêu cho thấu trời xanh.

– Chị ở nhà chạy chọt đến đâu rồi?

Minh lắc đầu:

- Không đi đến đâu hết.
- Vậy mười ngàn chị đã đưa cho ông đại úy nào đó?
- Tôi không hỏi, nhưng chắc không nước nôi gì, tôi có nói với vợ tôi đừng thèm lo nữa, muốn đến đâu thì đến.

Hai người đã tới câu lạc bộ, Minh gọi hai ly cà phê sữa, chàng tiếp tục tâm sự:

- Tôi thấy Quang Trung hồi này dở hơn hồi mười năm về trước, hồi tôi mới đi lính, xuống Quang Trung này khổ trần ai. Hồi đó có bệnh đau màng óc, cứ chiều chiều tôi ngồi chơi ở bãi đá xanh, thấy bạn bè khiêng nhau lên nhà thương, chết vì bệnh đau màng óc hơi

nhiều. Hình ảnh một người lính nằm trên chiếc giường sắt, hai người bạn khiêng, hình ảnh đó không phai nhòa được trong trí nhớ của tôi.

Minh thở dài:

– Bây giờ không ngờ tôi lại phải xuống đây.

Ở những bàn gần Minh và Thái ngồi, một bọn tân binh đang ngồi nhậu nhẹt nói chuyện om sòm, chúng cười nói và chửi thề. Nhìn cảnh ăn nhậu vui vẻ ấy Minh bỗng nhớ tới hình ảnh của hồi mười năm về trước. Ở Quang Trung này, chàng cũng ăn nhậu như vậy, cũng cười đùa vui vẻ, những người bạn ngày xưa của chàng, chàng không biết bây giờ chúng làm gì, ra sao, đã lâu lắm rồi chàng không gặp chúng, cũng

có thể nhiều thằng bây giờ nên ông này ông kia, có nhiều thằng khác mặt vận hay đã chết. Minh nói thầm: “Bây giờ tao lại vào đây chúng mày ạ”. Minh buồn buồn, chàng cảm thấy mình ít ồn ào hơn xưa, chàng thích ngồi một chỗ, nghĩ đến dĩ vãng không mấy vui vẻ, nhưng dễ thương, Thái mời Minh một điếu thuốc lá. Minh thần thờ hút thuốc, chàng lơ mơ nhả khói:

– Hồi mười năm trước tôi thường ra câu lạc bộ này ăn nhậu với bạn bè, ngày đó tôi thấy mình hăng hái, và thường đánh lộn, bây giờ thấy mình có vẻ già đi, và muốn ngồi một chỗ, tôi nhớ đến thằng Thục, thằng bạn thân tôi, thằng Thục là là một thằng chuyên môn đánh lộn, nó ghét ai thì kiếm cớ đánh người ta cho bằng được.

Thái nói:

– Tuổi trẻ mà, ngày xưa tôi cũng vậy, tôi cũng ồn ào như những thằng ngồi bên kia, bây giờ tôi có cảm tưởng như tôi không còn đủ sức để la hét nữa, chương trình học tập ở đây đã làm tôi kiệt sức, nói chi là la hét, tôi sợ rằng tôi không sống nổi đến ngày mãn khóa, thỉnh thoảng lại lên một cơn đau tim, có thể tôi sẽ chết trong một cơn đau tim.

Minh nhún vai:

– Chuyện đó thường quá, có gì lạ đâu, chẳng nên than phiền nữa, tất cả do số kiếp.

– Anh có vẻ bi quan.

Minh lắc đầu:

– Tôi hết bị quan rồi, mặc kệ muốn đi đến đâu thì đi, hôm nọ tôi cũng nói với vợ tôi không được chạy chọt gì nữa hết, mình thật hết kiên nhẫn.

– Khiếu nại chớ?

- Việc đó tôi lo, mẹ, tôi thù thằng cha cảnh sát. Mình cũng sắp mãn khóa rồi.

Minh im lặng, chàng hít từng hơi thuốc lá dài, Minh nghĩ về căn nhà nhỏ bé của mình, nghĩ đến vợ, đứa con nhỏ, suốt đời chàng chỉ ao ước một điều nhỏ nhoi như vậy mà cũng không được. Minh nén tiếng thở dài, chàng đặt tiền ra bàn:

– Thôi mình về để sức ngày mai mà tập chớ. Hình như ngày mai mình bỏ hỏa lực phải không?

– Phải, có sao đâu?

Minh về phòng ngủ, các bạn chàng đã đi ngủ hết, chàng leo lên giường nằm, chàng thao thức không thể ngủ được, chàng nghe tiếng đại bác từ xa vọng lại, ánh hỏa châu thấp sáng cả một góc trời, tiếng đại bác từ Quang Trung bắn đi, yểm trợ một vùng nào đó.

Gần sáng cả phòng ngủ thức giấc vì có tiếng gù khốn khổ của một anh chàng bị bệnh suyễn. Minh ngồi nhòm dậy, chàng sang giường bên cạnh đỡ lưng cho người bạn.

Tân ngồi gập lưng thở, hơi hắt như muốn tắc nghẹn trong cổ họng, phòng ngủ lao nhao, nhưng chỉ lao nhao trong mấy phút rồi thôi, vì cảnh đó quá quen thuộc, đêm nào Tân cũng làm một trận

hen, lúc ấy trông hấn khốn khổ làm sao. Minh luôn tay vuốt ngực cho bạn, một người nằm dưới cấn nhằn:

– Đ.m, người ta bệnh hoạn như vậy mà cũng bắt người ta đi lính, đù má mấy thằng bác sĩ bắt nhân.

Một tiếng khác:

– Cầm mồm lại đi, muốn chết sao mà?

– Tao chửi đó, thằng gì nó làm gì tao, nếu mày muốn được giấy phép thì lên báo cáo đi, đồ chó săn.

– Ê, đ... mẹ không có nói láo nghe mày.

– Mày là an ninh hả? An ninh tao đập thấy mẹ mày luôn

Người nằm dưới vùng dậy ra khỏi giường. Phòng ngủ lục đục, mỗi người can một câu, có người vùng dậy kéo tay gã gây gổ:

– Thôi tao xin chúng mày, cho anh em tao ngủ với đi.

– Đù mẹ, tại sao nó lên lớp tao?

– Anh em nói đùa nhau một câu có sao đâu.

– Đù mẹ, cái thứ tư cách lính kín đó.

Gã bị xỉ vả cũng nhồm dậy phân trần:

– Tao có nói gì quá đáng đâu? Chúng mày thấy nó sa sả chửi tao.

Cả bọn lôi kéo nhau một hồi mới

yên. Minh đỡ Tân nằm xuống giường, cơn suyễn của Tân cũng chấm dứt, mồ hôi sẫm sấp trên trán hắc, Minh lau trán cho bạn, chàng hỏi nhỏ:

– Đỡ mệt chưa?

Tân nắm tay bạn:

– Cám ơn, thôi về ngủ đi.

– Tao sợ mày chết bất tử quá.

Tân mỉm cười trong bóng tối:

– Tao mong chết đi cho rồi, chắc tao không thể chịu đựng được hơn nữa.

– Chỉ nói vậy, thôi ngủ đi, sáng mai mày nên khai bệnh.

– Không ích lợi gì, tao đã chán cái bệnh xá trong này, tao không muốn nhìn thấy cái mặt chuột con ông cháu

cha mình ngồi trong đó.

– Thôi ngủ đi đừng bất mãn xằng nữa.

Minh leo lên giường nằm, chàng thấy đầu óc mình lúc này nặng nề, chàng không thể ngủ được, nỗi thống khổ đè nặng trong đầu óc chàng, chàng muốn nổi cơn điên, Minh nghĩ đến cơn điên của mình ngày trước, nếu quá sức chịu đựng của mình, mình cũng dám nổi điên lắm. Hình ảnh chiếc xe đạp xoay tít trong đầu chàng, chàng ôm lấy cái đầu mình tự nhủ, mình hãy bình tĩnh, hãy bình tĩnh lại nào, Minh, Minh, Minh.

Minh mở mắt trừng trừng nhìn vào trong bóng tối.

23.

ANH yêu quý,

Lại gần tết rồi, anh đi như vậy đã gần được một năm, tết này em không hy vọng anh về được, nhưng thôi, em sẽ lên thăm anh, anh đừng lo lắng gì hết nhé, công việc dưới này xong em sẽ bế con lên thăm anh, em cùng anh sẽ ăn một cái tết ở tiền đồn.

Em đọc báo có thấy rằng tết này có

những phái đoàn lên ủy lạo các chiến sĩ ở tiền đồn.

Nhưng dù sao đi nữa em và con lên sống với anh vẫn phải hơn không anh? Những gói quà nhỏ mẹ con em bưng lên vẫn quý hơn người đừng, người ta có thương anh chắc chắn không bằng em và con thương anh. Trong thư viết cho em, anh nói rằng anh còn sung sướng hơn nhiều người khác, những người bạn đồng đội của anh, em mừng ghê, gần suốt một năm trời em thấy anh buồn bã, em lo lắng hết sức.

Anh, ở đây, khi mẹ con em ăn một thứ gì ngon mẹ con em lại nghĩ đến anh, sau hoạn nạn của anh, em trở lại đời sống bình thường, em nghĩ, nếu mình... nhưng em không biết phải nói làm sao với anh. Thật vậy, em chỉ còn biết hết

lòng thương yêu anh, buồn bã hoài có ích gì đâu, em phấn đấu, ngoài giờ làm việc ở ngoài tiệm uốn tóc, buổi tối em đi học thêm nghề may, bây giờ em đã biết luông áo, em lấy những chiếc áo dài ở tiệm may về luông để kiếm tiền thêm, mua quà bánh cho con. Anh cứ yên trí, em sẽ thay anh lo lắng cho con, và từ nay, mỗi khi em viết thư lên cho anh, anh cứ tin rằng em viết những tin mừng trong gia đình mình. Tiền lương của anh không được là bao, anh đừng gởi về cho mẹ con em nữa, anh giữ lấy mà dùng, anh cần được tắm bổ, em muốn thấy anh mạnh khỏe cho tới ngày mãn hạn trở về với mẹ con em, khi đó chúng ta sẽ làm lại tất cả.

Về việc giấy tờ của anh, em đã nghe lời anh, em không chạy chọt làm gì nữa, em chỉ làm một cái đơn, nhờ nhà báo

đăng tải mà thôi. Anh à, em có cắt, gửi theo thư này cho anh đọc chơi. Cho dù có gửi cho nhà báo, và có đăng rồi, nhưng em cũng không mấy tin tưởng, người ta bảo những ông lớn ít khi đọc báo lắm, dễ gì mà lọt vào được mắt họ, vả lại, anh cũng đã đi lính rồi, có xét trường hợp của anh cũng kẹt, thôi thì được đến đâu hay đến đấy, mình chỉ kêu cho đỡ tức mà thôi

Có người chỉ em chỗ chạy chốt, nhưng em đã chán quá rồi, em không còn tin mấy thằng đó nữa, chúng chỉ tìm cách lừa gạt mình như lần trước mất mười ngàn đồng, rồi rút cuộc không đi đến đâu, biết thế tiền đó em để mua món gì cho anh ăn còn sướng hơn, toàn là một lũ lưu manh xỏ lá. A anh, chiếc xe của anh em đã bán được rồi, em vay thêm tiền để mua một chiếc Honda đàn

bà để em đi làm, chớ mỗi ngày em đi tốn tiền quá.

Chiếc xe của anh vì thiếu nhiều phụ tùng quá nên em chỉ bán có trên mười ngàn, em phải đi vay thêm hai chục ngàn nữa mới mua nổi chiếc xe Honda cũ đó anh, nhưng chiếc Honda này còn tốt lắm, buổi chiều em đi làm về, tới đón con chở nó đi chơi một vòng, nó thích lắm, có những lúc hai mẹ con ngồi trong quán ăn uống, em lại nhớ đến anh, em muốn khóc lên được, anh còn nhớ không, lần cuối cùng vợ chồng con cái mình đưa nhau đi ăn uống, anh đã nói chuyện thật nhiều, một nhà vẽ quảng cáo, bây giờ mỗi lần em nghĩ lại, em không thể nào cầm được nước mắt, tội nghiệp anh quá, niềm ước ao của anh thật nhỏ bé, vậy mà cũng dở dang. Nhưng em xin anh, anh đừng bao giờ

chán nản cả nhé, anh cứ nghĩ đến cái cửa hàng vẽ quăng cáo của anh đi, nghĩ luôn luôn, nghĩ hoài nghe anh, mình có dịp làm lại tất cả.

Có người chỉ em một chỗ gọi tiết kiệm, khi nào dành dụm được em sẽ mang lên đó gửi, em cố cần kiệm để có dư tiền mang gửi, đã đến lúc mình phải gây dựng một cái vốn riêng, em đã nghĩ hết cách để kiếm tiền, em xin hứa với anh rằng những đồng tiền của em kiếm ra hoàn toàn lương thiện, chiếc Honda của em là một món nợ khá lớn, em cần phải có tiền trả và có tiền để dành nữa.

Ngày hôm qua, em đã bằng lòng cho bác Sáu bên cạnh nhà mình thuê mỗi tối hai trăm đồng, bác ấy đi chở Mỹ, bác ấy là người hiền lành, tử tế, chắc anh còn nhớ, tội nghiệp bác con đông và ng-

hèo quá, mỗi buổi tối có chiếc xe của em bác Sáu cũng kiếm chác được chút đỉnh, không bao lâu nữa em trả xong nợ chiếc xe, coi như em được không mà nó còn kiếm thêm tiền cho mình nữa.

Đó, anh thấy em giỏi không? Em tin rằng trời không đóng cửa ai mãi, tất cả là do sự cố gắng của mình. Em cũng nghe lời anh, em không hề than thân trách phận, ở đời ai xấu mặc ai, mình cứ sống cho hết cái lòng của mình, tâm hồn mình được thanh thản, thanh thản trong sự bình thường, em còn nhớ anh thường nói, anh chỉ mong mỗi được sống một cuộc sống bình thường mà thôi, em đang thực hiện điều anh mong ước đây.

Tuy rằng hôm nay là những ngày giáp tết, thiên hạ đưa nhau đi sắm tết, em nhớ anh, em buồn vì phải xa anh,

nhưng em thấy tâm hồn mình thật thoải mái, vì em đã làm được những điều gì anh từng mong ước và cũng là ao ước của em.

Buổi chiều nay em và con cũng đưa nhau đi chợ tết, em cố sắm cho con quần áo mới, đến hôm nào lên thăm anh, nó sẽ mặc quần áo mới, còn em mua cho anh nhiều quà lắm, anh nhớ rằng em và con nhất định lên ăn tết với anh, cho dù nguy hiểm em cũng đi, má con em sẽ ăn tết với anh ở dưới hầm, ôi nghĩ đến là em thấy sung sướng rồi.

Thư em viết cho anh lời thôi lắm phải không, nhưng vì em vui quá đó anh, chỉ một tuần lễ nữa em sẽ được gặp anh, em không vui sao được, em muốn khi anh đọc thư này anh sẽ mỉm cười, bây giờ trời khuya lắm rồi, thư em viết

*cho anh cũng đã dài, con mình ngủ say
trong giường, em sẽ hôn nó thay anh.
Cho em đừng bút ở đây nhé.*

Hôn anh,

Vợ của anh.

Minh ngồi trên lô cốt, chàng nhìn xuống khu đồng bằng phía chân dưới đồi, khu đồng bằng đã được khai quang, cỏ chết vàng tía, xa hơn nữa là vùng đồi núi chập chùng, địch thường phát xuất những cuộc tấn công từ hướng này. Buổi chiều đang xuống, ánh nắng vàng chiếu trên đồng cỏ úa, càng làm cho cỏ vàng vọt hơn, chiếc đồn nhỏ như bị cô lập giữa trùng điệp của núi rừng, một miếng mồi ngon cho những cuộc tấn công, nhưng từ bao năm nay chiếc đồn này chưa bị Cộng quân tràn ngập,

những trận tấn công đồn chỉ có tính cách phá hoại.

Minh nghĩ đến bức thư của vợ, chỉ còn mấy ngày nữa nàng và con sẽ lên trên này, những lời lẽ nàng viết trong thư thật chí tình. Minh hài lòng vì đã có một người vợ tốt.

Minh bỗng nghe tiếng bước chân đi trên cầu thang, chàng quay nhìn xuống, binh nhì Thạnh đang leo lên, tay cầm điều thuốc Lào. Minh hỏi:

- Có chuyện gì đó?
- Lên hút thuốc với bạn chơi.

Binh nhì Thạnh leo lên lô cốt, ngồi bệt xuống ngay, nhồi thuốc Lào vào điều, quấn một mẩu giấy làm đóm.

- Cho xin chút lửa đi.

Minh liệng cái bật lửa cho hẵn, hẵn hút kêu sòng sọc, nhả khói mù mịt:

– Hút một điếu không?

Minh gác khẩu súng lên thành lô cốt:

– Hút thì hút.

Minh hút một điếu thuốc, chàng thấy người say, một lát sau chàng mới nói được:

– Hút thuốc Lào có nước chè tươi nữa mới ngon.

– Vậy mới đúng điệu Bắc kỳ hả?

Minh nhìn ra vùng trời núi mênh mông ngoài kia:

– Đúng, tao còn nhớ hồi nhỏ ở ngoài Bắc, mỗi buổi sáng vẫn thường

nghe tiếng điều cây rít lên sòng sọc của
bọn thợ cây làm việc cho nhà tao.

– Tao Nam kỳ, mà cũng biết hút
thuốc Lào, lại nghiện nặng thuốc Lào
nữa mới là chuyện kỳ chớ, tao thấy mày
hút thuốc Lào không có vẻ thiện nghệ.

– Tao Bắc kỳ, nhưng tao đâu có biết
hút.

Bình nhì Thạnh đứng nhìn ra ngoài
trời:

– Gần tết rồi mày nhỉ? Con vợ tao
không biết nó đi lấy Mỹ chưa?

– Mày nói chơi hoài.

– Không, thiệt mà mày, từ khi tao
đi lính thì nó bán bar, cả năm trời nay
nó đâu có thư từ gì cho tao, tao nghi nó
lấy Mỹ rồi quá.

Minh lại nghĩ đến vợ mình, chàng hãnh diện khoe:

– Vợ tao trái lại, ngoan lắm, thương tao vô cùng, mấy hôm nữa vợ tao lên đây ăn tết với tao, viết thư lên nè.

Minh không giấu được sự vui mừng, chàng đưa cho Thanh xem bức thư của vợ, Thanh chăm chú đọc, đọc xong, trả lại bức thư cho Minh, buột miệng khen:

– Vợ mày thật tuyệt, cả con mày lên nữa hả?

– Dĩ nhiên.

– Mày sửa sang lại cái hầm của mày chứ?

– Để ngày mai tao sẽ bỏ ra một ngày lo cái ổ.

Thanh cười khà khà, hấn nhìn ra ngoài trời:

– Tao nghe nói trong ngày hôm nay, có một phái đoàn học sinh, sinh viên gì đó lên ủy lạo anh em binh sĩ và tặng quà xuân, sao mãi giờ này chưa tới nhỉ.

Minh nhìn Thanh bằng đôi mắt khinh thường, chàng vẫn hỏi tới:

– Nghĩa là những em gái hậu phương ra thăm những anh trai ngoài tiền tuyến phải không?

Thanh vẫn vô tình:

– Thì vậy chứ sao.

Minh nhún vai:

– Tao không ham trò đó.

– Có trình diễn văn nghệ nữa nghe mày.

– Lại còn văn nghệ nữa sao?

Thanh nói bạn:

– Mày không ham?

Minh lắc đầu:

– Chưa bao giờ tao nghĩ là tao ham những trò đó hết, ở Quang Trung tao đã coi quá nhiều.

Minh chợt mỉm cười, chàng vừa nghĩ tới một kỷ niệm của thời xa xưa, lần đầu tiên Minh vào lính, chàng được đưa xuống Quang Trung, tập quân sự, chàng nhớ đến những đêm văn nghệ ở khu bãi đá banh của liên đoàn, những cô ca sĩ.

– Mà nghĩ gì đó Minh?

– Tao đang nhớ lại một kỷ niệm của thời xa xưa, một đêm trình diễn văn nghệ ở Quang Trung.

– Sao?

– Mà nhớ một thời có một bài hát thịnh hành không, bài hát mà tao chỉ nhớ câu như sau: “Tôi chỉ yêu có anh binh nhì, dù rằng đồng lương anh rất ít...”

– Ủ tao nhớ, nhưng sao?

– Tao có biết một vụ hiếp dâm xảy ra hồi đó, chỉ vì một cô ca sĩ đã hát bài hát khốn nạn đó vào ngày mãn khóa.

– Ai hiếp dâm?

– Còn ai vào đó nữa ngoài những thằng...

Minh bỏ lửng câu trả lời:

– Nghĩ cũng tội nghiệp cô ca sĩ, nhưng vì cô ta ngu dần quá, hát mị lính bằng bài ca khốn nạn rẻ tiền đó, khi giới thiệu bài hát, lính đã đuổi cô ta vào rồi, nhưng cô ta vẫn cố tình hát lấy cho được.

Sau buổi hát đó cô ca sĩ đi tiểu tiện ở bờ sông gần đó, và không biết một nhóm nào đã cho cô ta yêu lính luôn, yêu một cách thực tế, yêu tươi bởi hoa lá, kết cuộc cũng không tìm ra thủ phạm, một bài học quá đắt giá... Nghĩ cũng tội nhưng làm sao được, đương sự ngu dần quá.

Thanh nhìn Minh bằng đôi mắt đều đều:

– Tao hỏi thiệt mày nha.

– Cái gì?

– Mà có chấm mút gì vào vụ đó không?

– Nói vậy, tao đâu có gì, tao chỉ nghe chúng nó nói lại. Nói thiệt với mày, ngày đó tao chưa đủ tu cách để đều giả, tao ngây thơ trong trắng, và lý tưởng, biết bao nhiêu là mộng ước, ngày đó tao là một người lính Không Quân có tương lai.

Minh chợt ngậm ngùi:

– Tao đã lưu lạc từ binh chủng nọ sang binh chủng kia, vì lý do không đâu, bây giờ tao bị bắt lính một cách vô lý như thế này, thiệt có trời mới hiểu, tao không còn gì để nói, phó mặc cho định mệnh vậy thôi, định mệnh chó đẻ.

Chợt Thanh reo lên:

– Kìa máy bay trực thăng đã đến, có lẽ phái đoàn đến.

Từ cuối trời xa tít, Minh nhìn thấy hai chấm đen, nổi bật trên nền trời chiều, tiếng máy bay trực thăng nổ càn cạch.

Hai chiếc máy bay trực thăng rõ dần, Minh ngược lên nhìn chiếc trực thăng lượn vòng vòng, khói xanh từ bãi đáp đốt lên, bụi cát bay mù trời, Minh nhìn hai chiếc trực thăng bằng đôi mắt thản nhiên. Thanh cuống lên, hấn ra vẻ mừng rỡ, hấn chặc lưỡi khi thấy những tà áo trắng trong cửa trực thăng:

– Có nữ sinh mày ơi, đêm nay có lẽ họ ở lại đây với chúng mình, họ sẽ trình diễn văn nghệ.

Minh đập vào vai bạn:

- Xuống đón tiếp đi.
- Tao phiên gác kế mày.
- Yên trí, tao gác cho.
- Mày không xem trình diễn văn nghệ?

Minh mỉm cười lắc đầu:

- Không.

Bình nhì Thanh cảm ơn, hấn vội leo xuống, hấn bỏ quên cái điều cây làm bằng vỏ đạn đại liên và gói thuốc Lào. Bình sĩ trong đồn chạy ủa ra đón phái đoàn, Minh nhìn thấy trong đám người đó có cả Thanh, Minh nhìn thấy đủ sắc màu áo tung bay trong nắng chiều, những gói quà nặng trĩu do binh

sĩ mang từ trong máy bay ra, tiếng nói cười riu rít như chim, trong đó hình như có mặt của mấy cô ca sĩ. Phái đoàn đã vào đồn, những lời chào hỏi khách sáo, Minh lại đứng quay mặt ra ngoài đồi núi xa, chàng không mấy quan tâm đến những chuyện đó, chàng cũng chẳng cần nghe họ nói gì, nhưng nghe họ đang nói, được phóng thanh vào máy phóng thanh, tự nhiên chui vào tai Minh, Minh nghe tiếng ông trung úy đồn trưởng hô anh em tập hợp, tiếng ông cảm ơn phái đoàn, và tiếng một cô gái nào đó ngọt như mía lùi:

– Thưa các anh chiến sĩ, các em gái hậu phương đáng lẽ đến đồn này thăm các anh sớm hơn, nhưng vì còn phải đi nhiều đồn khác nên chúng em đến với các anh hơi trễ, lát nữa đây chúng em lại phải xin phép các anh trở lại

hậu phương, nhưng mặc dầu tới thăm các anh trẻ, chúng em vẫn làm đầy đủ bốn phận của những người em gái hậu phương, luôn luôn nhớ đến những người anh chiến sĩ ở tiền đồn hẻo lánh này, chúng em có mang theo quà cho từng anh, tuy quà không có gì nhưng của ít lòng nhiều, mong các anh hiểu cho chúng em, những người em gái hậu phương của các anh.

Minh thở đến phào một cái, trong khi các bạn chàng vỗ tay rào rào, thật là mệt mỏi. Sau đó Minh nghe tiếng hát nheo nhéo, những bài ca tụng lính ướn át. Minh nghe những bài ca đó, những bài ca vô tri vô vị và xa cách với chàng. Ồ không có gì ăn nhập với chàng được hết, Minh bỗng nghe tiếng bước chân đi trên cầu thang lô cốt, chàng quay nhìn lại, một người con gái tóc xõa bện

áo dài trắng đang bước lên, một tay cô ta cầm một gói đồ, Minh nghĩ là gói quà cô ta dành cho chàng, cô ta mỉm cười ngớ ngàng với Minh. Minh nhìn cô ta từ đầu đến chân, và không nói năng một lời nào hết, cô ta trông khá xinh, ở cổ áo dài cô ta Minh thấy đính tên trường học, nhìn cô ta tự nhiên Minh thấy tồi tệ, chàng bắt buộc phải lên tiếng:

– Leo lên đây mệt chết, cô ở dưới đó vui đùa với các bạn thôi.

Người thiếu nữ lấy lại được bình tĩnh, đưa gói quà cho Minh:

– Phần quà của anh đây, em muốn trao tận tay cho anh.

Minh đỡ lấy gói quà:

– Cám ơn cô.

Người thiếu nữ như được trớn, nàng bắt đầu lý lắc:

– Sao anh không xuống chơi dưới sân?

– Tôi phải gác.

– Anh chịu khó quá nhỉ?

Minh rùn vai một cái không trả lời, người thiếu nữ chỉ gói quà:

– Anh không gỡ gói quà ra xem em gái anh tặng gì à?

– Chắc cũng giống các bạn tôi chờ gì?

– Dạ cũng vậy trong đó có một bức thư, gói quà này là gói quà của em bức thư đó cũng của em viết.

– Chắc trong dịp tết này cô phải viết nhiều thư lắm nhỉ?

Giọng người thiếu nữ nũng nịu:

– Nói cho anh biết, em phải viết tới năm chục bức thư đó, mệt còn hơn chép phạt ở trường, anh phải đọc đi, đọc ngay trước mặt em cho em vui lòng.

Minh mỉm cười, chàng lại nghĩ đến bức thư của vợ gửi cho mình, lời lẽ quê mùa nhưng chân thật làm sao, Minh chua chát:

– Rất tiếc tôi không biết chữ.

Người thiếu nữ tròn xoe mắt:

– Anh không biết chữ?

– Ngạc nhiên lắm sao? Đó là chuyện thường.

– Anh giận em.

Mình lắc đầu:

– Em có thể đọc cho anh nghe được không?

– Em sẵn sàng, nhưng em không có thể tin anh không biết chữ.

– Tôi con nhà nghèo, thất học từ nhỏ, lớn lên bị bắt lính và bây giờ về đây, mù chữ là một chuyện thường mà, bộ cô chưa thấy một người mù chữ bao giờ sao?

Người thiếu nữ ngỡ ngàng một lát rồi gỡ gói quà ra, bày biện quanh bờ tường lô cốt, nào bánh trái, kẹo mứt, một hộp sữa hiệu kim cương, Minh còn nhìn thấy một chiếc khăn mùi-soa thêu, một bức thư, nàng gỡ bức thư ra đọc:

“Anh thân mến,

Mùa xuân sắp về trên khắp nẻo quê hương, đêm nay em ngồi viết thư này cho anh, em đang nghĩ đến anh, một người anh chiến sĩ chưa bao giờ biết mặt biết tên.

Em là một cô bé nhỏ ở hậu phương, em xin viết thư này cho một người anh chiến sĩ ở ngoài tiền tuyến xa xôi, em, gia đình em và bạn bè em, đều mang ơn anh, người anh đã từng đêm giết giặc giữ yên từng tấc đất quê hương.”

Minh tắp lại:

– Thôi cảm ơn, đủ rồi...

Đôi mắt người thiếu nữ tròn xoe nhìn chàng:

– Anh không thích em đọc thư hả?

– Đâu có phải là không thích, sự thật thì anh muốn để dành.

– Để dành, nhưng anh nói anh không biết đọc kia mà?

– Để dành lâu lâu nhờ người ta đọc một chút cho khoái cái lỗ nhĩ.

Minh đỡ lấy bức thư, chàng nhìn vào bức thư đó, nét chữ cô bé non nớt, chàng đọc qua một lượt, toàn những lời lẽ đầy sáo ngữ rẻ tiền, chàng xoay ngược bức thư, nàng vội nói:

– Không phải anh à, xoay lại.

Minh xoay ngang bức thư:

– Vậy có phải không?

Người thiếu nữ xoay lại bức thư cho Minh:

– Vậy đó, vậy mới đúng.

Minh thở phào:

– Chà khó quá nhỉ?

Chàng trân trọng gấp bức thư lại:

– Để bao giờ về phép tôi khoe với má bấy trẻ.

Người thiếu nữ cười?

– Anh có bà xã rồi hả?

– Có vợ chín con lận, vợ tôi đang cho phép cho tôi được lấy vợ hai.

– Trời, anh còn lấy vợ nữa sao?

– Đi lính sướng lắm, muốn lấy mấy vợ thì lấy, lần này tôi phải lấy vợ nữ sinh để cô ta viết thư tình cho mình. Nè tôi thích nhất cái câu gì đó, cái câu

anh trai tiền tuyến, cái câu nghe mùi
làm sao, ra-dô nói hoài đó, cái câu em
gái hậu phương nghe cũng mùi.

Người thiếu nữ cười:

– Anh nói chuyện nghe vui ghê vậy
đó.

– Tôi vui tánh mà.

Nắng chiều đã tắt trong thung lũng.
Minh nói với người thiếu nữ:

– Có lẽ cô cũng sắp về rồi đó.

– Dạ tụi em phải về trước khi trời
tối.

– Về tận Sài Gòn?

– Dạ.

– Sướng nhỉ? Bay chừng bao lâu
tối?

– Chỉ nửa tiếng thôi anh ạ.

Người thiếu nữ hỏi sang chuyện khác:

– Việt Cộng thường hay tới đánh đây không anh?

– Đánh hoài chớ.

– Thấy ghê.

– Ghê gì mà ghê, quen hết, cũng có thể đêm nay chúng nó đánh đồn này.

– Anh nói mà em thấy ngán quá à.

Minh chỉ tay vào khu rừng trước mặt:

– Có thể chúng đang ở trong kia, mình đang nói chuyện ở đây, chúng nhìn thấy hết trơn.

- Thiệt sao anh?
- Thiệt mà, chúng nó có ống nhòm.
- Anh đánh nhau nhiều trận chưa?
- Đánh hoài.
- Anh giết được nhiều Việt Cộng không?
- Biết bao nhiêu mà kể.

Người thiếu nữ le lười lắc đầu thán phục. Minh hỏi tiếp:

- Sắp sang năm mới rồi, cô chúc tôi gì không?
- Có chứ.
- Chúc gì?
- Chúc anh lập được nhiều chiến công.

– Chỉ vậy thôi sao?

– Chúc anh lên chức, có nhiều huy chương có thêm vợ bé nữ sinh.

– Không biết có cô nữ sinh nào thèm lấy lính không?

– Có chứ.

Minh ranh mãnh nhìn thẳng vào mặt nàng:

- Cô có lấy lính nghèo không?

– Lấy, nhưng không lấy lính có vợ con rồi, không làm vợ bé của lính.

Minh cười vui sáng khoái:

– Nói đùa đó, đừng buồn nhé?

Người thiếu nữ cũng cười, nụ cười nàng thật xinh duyên dáng, tự nhiên

Minh thấy tội cho nàng, tội cho lòng nhiệt thành của nàng đã lặn lội tới đây, chàng nhận thấy mình nên tế nhị, chàng không nên làm buồn lòng nàng bằng những thái độ, lời nói không đẹp.

– Anh xin lỗi nhé, nếu có điều chi không phải nên bỏ qua.

–Ồ không có gì anh, nhưng em thấy có một điều này.

– Điều gì?

– Từ sáng em đi thăm nhiều tiền đồn, tiếp xúc với nhiều anh em binh sĩ, em thấy họ có thái độ khác lạ, hình như khó chịu về những chuyến viếng thăm này.

– Em nhìn thấy điều đó?

– Em nhìn thấy trong mắt họ.

Minh móc túi lấy bức thư của nàng, bức thư đầy những lời sáo ngữ, đưa ra trước mặt nàng:

– Đừng viết những bức thư loại này nữa, xin lỗi em cho phép anh nói thẳng không?

– Anh cứ nói.

– Bức thư này lời lẽ như công thức, đầy sáo ngữ rẻ tiền..

– Anh...

– Anh cần nói hết sự thật.

Người thiếu nữ lặng thinh. Minh tiếp:

– Anh đi lính lần này là lần thứ hai, anh không biết mình đã có bao nhiêu năm công vụ nữa.

Đôi mắt Minh nhìn về phía đồi núi xa:

– Lần sau cùng này anh bị bắt lính, bị bắt ngoài đường như một tên trốn lính, trong khi anh không hề trốn lính, anh từng có nhiều công trận, anh từng là lính giải phóng thủ đô, lật đổ chính quyền Ngô đình Diệm, từng bị tù oan uống về đời binh nghiệp, thân phận anh chỉ là một thằng Tốt Đen thấp cổ bé miệng, kêu không thấu trời xanh, mà không phải chỉ mình anh, bao nhiêu người khác cũng bị bắt một cách oan uổng như anh, anh chấp nhận chống Cộng, nhưng anh muốn có một sự công bằng, không thể bắt buộc một lớp người đã hy sinh và để một thiểu số người khác được quyền thụ hưởng trên xương máu bạn bè anh, anh thù ghét những thằng ăn cắp, bạn bè anh cũng

thù ghét những thằng ăn cắp. Và em, những người con gái trong trắng như em...

Chàng im lặng nhìn thẳng vào mặt nàng, một cái nhìn thật thẳng thắn, cái nhìn như thấu suốt thân phận nàng:

– Anh biết, những người con gái như em đầy nhiệt thành tội nghiệp, sự nhiệt thành đó bị ghét lây, anh nói chắc hẳn em không còn ngạc nhiên về những tia nhìn của bạn anh, em thừa thông minh để hiểu tại sao?

Người thiếu nữ cúi xuống khẽ gật đầu:

– Em hiểu.

Minh nhồi một điều thuốc vào chàng bật quẹt lên:

– Em cho phép anh được hút thuốc
lào bằng bức thư công dụng này...

Bức thư cháy và điều thuốc Lào đỏ
rực, rít lên kêu sòng sọc, chàng nhả
khói mù mịt, người thiếu nữ thấy bức
thư của mình trong phút chốc cháy ra
than, nhưng tuyệt nhiên không thấy
giận người lính.

Nàng nhìn khuôn mặt đen đúa của
chàng thật buồn, đôi mắt u uất, đôi mắt
mà nàng đã nhìn thấy ở đâu đó, nàng
cố mọi trí óc của nàng, nàng cố nhớ
xem. Chàng vừa đứng lên, những tia
nắng quá chiều vừa rọi trên khuôn mặt
của chàng, đôi mắt chàng thêm phần u
uẩn, u uẩn kỳ lạ, chàng giống hình ảnh
một bức tượng, một bức tượng nào đó
mà nàng đã nhìn thấy.

Một buổi chiều, phải, một buổi chiều nàng đã cùng gia đình đi ăn ở tận Biên Hòa, trên đường về chiếc xe hơi của gia đình nàng đã dừng lại trước nghĩa trang Quân đội, ngay dưới bức tượng chiến sĩ trận vong, nàng đã ngắm pho tượng đó, pho tượng ngồi buồn bã trong chiều tà, và đôi mắt pho tượng đó nhìn ra một phương trời xa thẳm, đôi mắt thật buồn, rã rời mệt mỏi.

Nàng nhìn lại người lính, đôi mắt anh nhìn ra vùng đồi núi xa xa, khuôn mặt nhuộm ánh nắng vàng, tự nhiên nàng thấy lạnh cả người. Tiếng người lính trầm trầm; vẫn không quay mặt lại nhìn nàng:

– Em xuống đi, có lẽ các bạn em sắp về.

Tiếng chàng nhỏ hơn:

– Cám ơn, cám ơn tấm thịnh tình của em.

Người thiếu nữ nhìn người lính một lần cuối, nàng nắm nhẹ cánh tay của chàng:

– Em về, chúc anh gặp nhiều may mắn.

– Cám ơn, chúc em một mùa xuân đẹp.

Khi người thiếu nữ lên máy bay với các bạn, chiếc trực thăng cất bồng lên trời, nàng vẫn nhìn thấy người lính, chàng còn đứng đó, chàng như bức tượng, chiếc đồn hình tam giác nhỏ dần, nhỏ mút mắt giữa rừng núi trùng điệp. Nàng ôm lấy mặt, nàng muốn xua

đuổi một hình ảnh, hình ảnh một chiếc xe dodge chở chiếc quan tài, trên chiếc quan tài phủ lá Quốc kỳ, cạnh đó người vợ trẻ ngồi gục đầu, đứa con nhỏ chít vành khăn tang. Đừng nghĩ bậy, đừng nghĩ bậy... Nhưng hình ảnh đó cứ lượn lơ trước mắt nàng, nàng thấy mình lao chao, như ngồi trong chiếc xe ấy chạy cô đơn trong thành phố một thành phố thật đông đảo.

Nàng ôm lấy mặt, gió thốc tháo, chiếc trục thẳng lao chao, tiếng người xạ thủ đại liên đứng cạnh cửa máy bay la lên:

– Yêu cầu cột chặt dây thắt lưng.

Chiếc máy bay lao chao, mặt trời đã khuất bóng, trời kéo mây đen, máy bay đang lạc vào một cơn bão, người thiếu

nữ nghe xung quanh nàng vang lên những tiếng khóc, gió thổi thốc tháo và trong thân tàu những giọt nước mắt quất vun vút, người xạ thủ đại liên cố gắng kéo tấm cửa ngang hông tàu.

Người thiếu nữ ngẩng lên nhìn vào những khuôn mặt bạn bè, những khuôn mặt không còn hồn, nàng không hiểu tại sao mình lại bình tĩnh một cách kỳ lạ, nàng nghĩ đến khuôn mặt buồn bã của pho tượng chiến sĩ trận vong.

Sàigòn, tháng sáu năm bảy mươi

NGUYỄN THỤY LONG

